

БЕИНСА ДУНО

**ДВАТА
УНИВЕРСИТЕТА**

Алфа Дар

БЕИНСА ДУНО
(Учителя Петър Дънов)

ДВАТА УНИВЕРСИТЕТА

Младежки окултен клас
Година 14 (1934 - 1935)
Том 3

© ALPHA-DAR, 2005

© Георги Куртев, „Даване“, корица

ISBN 954-8785-50-1

ДВАТА УНИВЕРСИТЕТА (Съживяване на царския син)

„Отче наш“

Пишете на тема: „Отношението между целите и дробните числа“.

Имате два процеса: изваждане и деление. Каква е разликата между изваждането и делението? Има една съществена разлика между тях. Делението е съкратен процес. Ако извадим 2 от 2, колко остават? (Нула.) Но ако делите 2 на 2, колко имате? (Единица.) Защо? Повидимому някои процеси са много прости. За пример, може да дойде някой и да ви доказва, че $1 = 2$ или че $2 = 1$. На вас ви се вижда смешно това, но има една област на живота, дето $2 = 1$ и $1 = 2$. Само при известни условия, не винаги, в известни области. (Учителя нарисова на дъската следния чертеж (фиг. 1): Какво има на дъската? (Едно лице.) Във философията вие можете да употребите израза „права линия“, но какви свойства имат правите линии? И какви свойства имат кривите линии – вдлъбнати и изпъкнали? Какви свойства имат вдлъбнатите и изпъкналите линии (фиг. 2)? (Когато се изразява психично състояние, горната линия, изпъкналата, изразява напрежение, а долната – отпускане). Нали хората казват два клепаща:

Фиг. 1

долен и горен? Някой път вам се вижда, че някоя линия е права. Всъщност в природата има ли права линия? Са-

Фиг. 2

мо между две точки можете да теглите една права линия. Права линия има само между две точки. Щом има повече от две точки, тя вече не е права линия. Правата линия е един процес. Процес на какво е правата линия? На точката, на-

ли? Точката сама по себе си не заема никакво пространство. Заема ли тя в математиката някакво пространство? (Теоретически не заема.) А пък при това тя се проявява и образува една линия и с това заема една малка част от пространството. Правата линия няма свойствата на плоскостта, не е плоскост, но тая права линия, като се движи в известно направление, перпендикулярно на себе си, образува плоскостта, образува нещо, което не е в правата линия. Плоскостта нали не е в правата линия? Самата плоскост има друго едно свойство. Тя няма дебелина, но ако тя се движи в посока, перпендикулярна на нея, образува дебелината. Често вие питате: „Как е възможно добрият човек да греши?“ или „Как е възможно лошият човек да прави добро?“ Защото и едното, и другото е възможно: добрият може да греши и грешният да прави добро. Каква научна основа ще турите на това? При какви условия добрият човек може да греши? И при какви условия лошият човек може да прави добро? Сега не мислете, че всякога въпросите трябва да се разрешат. За пример вземете от гледището на хората. Имате плод на дървото. Този плод седи 10 – 15 – 20 дни, 4 месеца и той е вече склонен към гниене. Представете си, че тоя плод е едно благо, едно добро; тоя плод има възможност

да изгуби това добро. Когато плодът гние, какво губи? Когато тялото умре, какво губи? – Живота. И тогаз тялото вече е подложено на разлагане. Нищо не умира в природата, но общата форма се разпада. Гниенето не е нищо друго освен анархия. Всички тия части дигат шум, казват: „Дайте ми моето!“ – И си заминават. И тая мизантропия не е нищо друго освен сражение, в което всеки си взема своето и си заминава. Но нищо не се губи. Щом ти станеш лош, нещо в тебе е умряло. Значи слугите си делят своето. Щом вие сте станали добри, във вас нещо ново се е родило. Това са новите разсъждения. Станал си лош – умряло е нещо в тебе. Станал си добър – родило се е нещо в тебе, направил си нещо добро. Та доброто, у когото и да е от вас, вие не можете да го направите, ако нещо не се роди. И не можете да направите престъпление, ако нещо във вас не е умряло. Трябва да умре нещо във вас, за да направите престъпление. Следователно престъплението е резултат на нещо, което е умряло във вас, и доброто е резултат на нещо, което се е родило във вас. Тогаз от ваше гледище злото може ли да се ражда? Как мислите? Ако ти си поет, как би изразил това в поетичната форма? Може ли злото да се роди? (Не, аз мисля, че то е резултат на неправилно отношение към живота.) Често казват, че лошите хора успявали. Лошите хора могат ли да успяват? Лошият човек може ли да успее? Или казват, че лошият човек забогатява. Лошият човек може ли да забогатее? – Това е привидно. Нека вземем българската гайда. След като сте одрали кожата на някоя овца или на някое малко агне, правите от нея една гайда. И като надуете това агне, гайдата става толкова голяма, колкото е било агнето. Нали така? Може да

сте одрали агнето така, че гайдата, като се надуне, да бъде като агнето с глава и крака и да свири. Не е мъчна работа това. Но след това виждате, че това агне се изгубва. Той свие гайдата и я туря под мишница. Каква е разликата между първото агне и второто, когато агнето се надува и свива?

Злото в света привидно прилича на една надута гайда. Злото в дадения случай само привидно произтича от реалността на Доброто, привидно има формата на Доброто, но има друго съдържание. Най-първо тая гайда е пълна с въздух, който е нечист и който е турен в гайдата от гайдарджията. Но гайдарджията заблуждава хората и казва: „От това, нечистото, което турих в гайдата, излиза нещо хубаво.“ И хората забравят за лошия въздух и казват: „Много хубаво свири.“ Следователно ти не можеш да свириш (на гайда), докато не направиш едно престъпление. За да свириш, ти трябва да одереш най-първо кожата на едно агне и след това да туриш нечистия въздух в агнето и след това да го изкараш. Тия разсъждения са верни само при известни условия. Често всеки един от вас има някоя гайда. Сега другата страна на тая философия. Да допуснем, че се е извършило едно престъпление, като са заклали агне и са взели кожата му, да се прави гайда. Тая гайда може да се запази 1 – 2 – 3 – 4 поколения. Има ли човек право да одира кожата на едно агне? (По принцип не трябва да одираме кожата на животните.) Ще ви дам друг въпрос. Вие откъсвате една диня и одирате кожата ѝ, изваждате съдържанието ѝ и го изяждате. Имате ли право да одерете кожата на динята? (Имаме право.) Защо? (Защото тя има много семки.) Защото и без да ѝ одереш кожата, сама ще се одере, ще

изгние. (Така се оправдават и месоядците, че агнето ще си умре!) Това е така, но месоядството трябва да се тури на друга почва – ще умре агнето, но месоядците се тровят от месото му. Месната храна съдържа отрова. Можеш да ядеш, но ще се отровиш. Може да вземаш пари на заем, но ще станеш роб на условията. Лихварят може да ти даде най-първо с 1 %, 2 %, 3 % и дойде до 25 %, 40 %, 50 %. Един българин взел от един банкерин един лев и попитал: „Колко лихва да ти дам?“ Онзи казал: „По една стотинка на седмица.“ По една стотинка на седмица, но той не му сметнал, че за една година, т. е. за 52 седмици това са 52 стотинки. Ако ги държиш тия пари една седмица – нищо, но щом ги държиш цяла година, тогава стават скъпи. Сега тия процеси, тия неправди вие ги виждате в света. Умният човек не оставя един процес на времето, той съкратява времето. Там, дето лихвите са високи, всякога трябва да съкратиш времето. Трябва да ги вземеш само за един ден. Да кажем, че ти вземат 100 % лихва. Само за един ден ги вземи. На месец колко се пада. Да кажем, че ти вземат 50 % лихва. Вземеш 1000 лева. За година се пада лихва 500 лева. За един месец колко? (41 лева.) За един ден колко? (Около 1,5 лева.) Ще съкратиш процеса за един ден.

Всяка една мисъл, всяко едно желание е процес, който действа в тебе. Има процеси, които не са зависими от вас, но има процеси, които са зависими от вас. С един процес с висока лихва какво трябва да правите? Изтълкувайте ми!

Някой път вие се възмущавате от сиромашията. Имате ли право да се възмущавате? Някой път вие се радвате на богатството. Имате ли право да се радвате на

богатството? Богатството и сиромашията – това са два процеса. Богатството не е благо. Сиромашията и тя не е едно благо, но не е и нещастие. Аз разглеждам така: сиромашията е един необходим процес. Ти никога не можеш да имаш търпението, ако не си бил сиромас. И никога не можеш да научиш трудолюбието, ако не си бил сиромас. Сиромашията е нещо, което научава две неща, които са необходими за живота – търпение и трудолюбие. Щом ги научиш, тя си вдига парцалаците. Това са две лекции, които ти преподава и после ти казва: „Няма какво да ти преподавам повече.“ И си заминава. Тогаз богатството е процес, за да ти преподават две лекции: да бъдеш щедър и чист! Ти не можеш да научиш щедростта, ако не си богат. Трябва да има какво да дадеш. И чистотата не можеш да научиш, ако не си богат. Затова виждаме в живота, че богатите са чисти – чисто запазва дома си и пр. Сиромаси хора има ли чисти? Всякога сиромасхът, добрият сиромас, е търпелив и трудолюбив.

Казвам тъй: Богатството се отнася към търпението и трудолюбието, както сиромашията се отнася към щедростта и чистотата (фиг. 3). Ще обърнем процеса. Бога-

Б:Т ТР

С:Щ Ч

Фиг. 3

тият, който е търпелив и трудолюбив, е минал вече през сиромашията. Богатият, който е станал сиромас, иска да бъде щедър, но няма с какво и той се смущава. Когато ти почнеш да се смущаваш, че си сиромас, ти се смущаваш, понеже няма какво да харчиш вече. Ти си бил богат и си осиромасал, понеже си изгубил търпението и

трудолюбието. И всякога, когато човек изгуби търпение-то и трудолюбието, той осиромашава. Причината на осиромашаването е в това. Всеки човек може да осиромашее, когато изгуби търпението и трудолюбието, тогава веднага сиромашията ще се яви. Придобиеш ли щедростта и чистотата, и богатството ще дойде. Ще кажеш: „Как така?“ – Ако си щедър, сееш на нивата. Ако си скържав, трепериш, сееш само едно житно зърно и очакваш цяла нива. Тогаз какво ще добиеш? Ще сееш щедро! Ще хвърляш щедро на нивата! Онзи, който щедро сее, той всякога ще има. Вие често сте скържави и казвате: „Защо ще правя добро?“ Ти сей! Нищо повече! Например вие никога не сте се спирали при някой случай. Един българин върви по нивата и бие вола. Спри се при него и му поговори, но така, майсторски му поговори. Посей нещо! И как бихте говорили на този българин? Представи си, че има една премия, ако го убедиш? Как трябва да говориш, отде трябва да започнеш, ако той бие воловете? Аз имам само един пример. Минавам веднъж в един път, гледам един кон. Каруцарят го натоварил много. И налага коня. Повече го натоварил, не може да кара. Конят го погледне и иска да му каже: „Имам всичкото желание, но е тежък товарът.“ Аз казвам: „Добър ден! Много породист кон имаш! Много хубав кон! Много добра порода. Помни този кон. Всичкото ти щастие зависи от него! Ако умре конят ти, и жена ти и децата ти, всичко ще хвъркне! В този кон е щастието ти!“ Отивам аз, поглаждам коня. Измени се състоянието на човека. Този българин гледа и казва: „Извинете, много ви благодаря. Аз съм много груб човек. Няма да бия коня си. Да ме прости Господ, каквото съм правил досега, повече

няма да го правя.“ Аз му казвам действителното. Аз виждам, че в тоя кон е щастието му, аз мога да му докажа това. Има ред поверия: направиш си къща и дойде ти една котка в новата къща. Ще прокопсаш! Тая котка, щом дойде, ти се радвай: ще тръгне всичко напред. Може да се мисли, че това е суеверие. Не е суеверие. Сега целта ми е тая. Вие, младите, някой път мислите по старому. Младите, вие сте богаташи. Всички млади сте богати, но сте кандидати за сиромашия. Ще остареете. Кандидати сте. Младостта – това е богатство, а старостта е сиромашия, нищо повече. Защо остаряват хората? Младият остарява по единствената причина, че е изгубил своето търпение и трудолюбие. Ти, като не си търпелив, като се тревожиш, като не можеш да пазиш самообладание, остаряваш. Ако човек е трудолюбив, работи и е търпелив, може да живее 200 – 300 – 500 години. Да има търпение! Но да не е от стоическото търпение, а търпението на един адепт. Ти минаваш и виждаш, че някой човек онеправдава друг човек. Ти всякога можеш да помогнеш. Вървиш и да кажем, че някой налага другиго с тояга. Ти питаш: „Каква погрешка е направил тоя?“ – „Хиляда лева има да ми дава. Една година ме лъже и не ми ги дава.“ – За хиляда лева го налага – една тояга, втора, трета и пр. Аз се спра. Аз съм съдия в дадения случай. Нали мога да го освободя? Трябва да платя заради него. Сега другата философия: „Защо трябва да платя заради него?“ Казвам: Ако имаш пари, ти непременно трябва да разрешиш това. Ти ще кажеш: „Тая работа не е моя“. Да кажем, че в къщата ви е дошъл един паяк и си е направил паяжина. Ти слушаш, че някоя муха бръмчи, хванала се е в паяжината. Намеси се в тая работа.

Вземи си бастуна и кажи на паяка: „Пусни мухата!“ Нищо повече. Ако не с бастуна, изпъди го навън, да си върви. Не допускай в стаята ти да стане престъпление, макар и с една муха!

Да допуснем, че някой път вие спорите върху някой въпрос. Какъв език трябва да употребите? Младите и старите почти един и същ език употребяват. Казват: „Невежа! Тоя въпрос не го разбираш.“ Онзи казва: „И ти си такъв невежа!“ И двамата спорят. Какво значи „невежа“? Кой от вас е свършил по филология? Невежа произлиза от думата „веди“. (Това значи, който знае. А с частичката „не“ се получава обратното.) Спорят двама души дали на Слънцето има хора. Единият казва на другия, че на Слънцето няма хора, а другият казва, че има. Първият казва: „Ти си голям простак!“ И му доказва научно: „Там не може да има живот. Там има 10 – 20 000 градуса температура.“ Питам: Как учените са намерили, че на Слънцето има такава топлина? Ако едно оръдие хвърли граната и ако тая енергия, с която се движи гранатата, влезе в едно твърдо вещество, топлина от колко градуса ще се развие? – Специфично ще се развие голяма горещина. Но топлината не всякога е признак, по който да съдим за характера на първоначалната енергия. Топлината е вече резултат на известна енергия, която е спряла – превърната енергия е тя. Топлината е резултат на по-висока енергия, която се е превърнала. Гневът във вас например на какво се дължи? – Един ваш стремеж, една ваша мисъл действа в известно направление. Щом ѝ се тури препятствие, ще се превърне на гняв; ще получите чувство на раздразнение, злоба, желание да си отмъстите и т. н. Представете си, че вие двамата – *А* и *В*,

сте кандидати за богатство, нали? Но един от вас може да стане богат, а другият – не. Какво трябва да правите в дадения случай? Често някой път наблюдавам следното: хората се занимават с големи работи. Някой иска да управлява света. Желанието не е лошо, но на теб ти дадат някой голям кораб, модерен кораб от 50 – 60 – 70 тона. Ти, за да бъдеш капитан на този кораб, нали трябва да разбираш от корабоплаване? Трябва да имаш известни познания, за да управляваш. Знания трябва да имаш, за да управляваш! Някой път ти искаш да управляваш някой човек. Този човек е още по-голям кораб. Ти трябва да разбираш неговото вътрешно съдържание. Или искаш да влияеш. Не е лошо влиянието. Хората взаимно си влияят. Някои хора се плашат от влиянието. Няма човек, който да не се влияе. И ония хора, които минават за най-упорити, които казват, че не се влияят, те най-много се влияят. Всеки един човек си има една слаба страна. На захарта слабата страна коя е? – Водата. Слабостта на децата къде е? – В плодовете. Слабостта на котката къде е? (В мишките.)

Един имал много възпитана котка. Той казвал, че тя е много възпитана. Научил я да носи една табла с кафе. Един му казва: „Да я видя твоята възпитана котка.“ Котката носела една табла с кафе. Онзи завежда една мишка. Котката хвърлила таблата и отишла да гони мишката. Сега това е вярно: често пъти вие хвърляте вашите табли и отивате да гоните някои неща, които са... (които са присъщи на котката). Има една философия. Кое е присъщо. Защо има такива отношения между котката и мишката. Колкото и да говорите на един човек, който обича месото, можете да му повлияете в бъдеще, но

желанието му да яде месо не можете да спрете. И според вас по кой начин може да се спре човек от това да яде месо? Развалете храната му, нищо повече! Лесно можеш да го отучиш да яде месо. Турете му лютиво месо, турете му горчивина в месото, че да повърне. Втори път пак. Като повърща десетина пъти, той като види плодовете, ще стане вегетарианец. Какво прави природата? Тя постъпва по същия начин. Например един богат човек постъпва несправедливо. Как ще го реформирате? Можете да му приказвате, че има закони, че природата, Господ казва така и така. Той не иска да знае. Вземете му всичкото богатство, направете го сиромас. Там е всичката философия. Вие искате да повдигнете някой човек. От сиромас го направете богат. Кога трябва да направите човека богат? – Щом видите, че този човек е търпелив и трудолюбив, поверете му богатството. Всеки търпелив и трудолюбив човек е заслужил богатството. И всеки човек, който не е щедър и чист, той си заслужава сиромашията. Вие искате да станете богат. Първото нещо, отде трябва да започне богатството? – Богатството е един резултат на човешките чувства. То е резултат на човешкия ум. Ти не можеш да бъдеш богат, ако не си умен човек. Не само в обикновения смисъл. Най-първо, за да бъдеш богат, ти трябва да бъдеш наблюдателен. Да имаш способността наблюдение. След това трябва да разбираш причините и последствията. За да бъдеш богат, ти трябва да бъдеш смел. Богатият човек, понеже е школуван в сиромашията, е търпелив и трудолюбив. За богатия човек казват, че става рано и работи. Всички тия работи той ги е научил при сиромашията. И после закон има в природата: тия хора, с които дружиш, такъв ставаш. Ако в

тебе няма желание да дружиш с богатите, богат не можеш да станеш. Ако в тебе няма желание да дружиш с учените хора, ти учен не можеш да станеш. Ако в тебе няма желание да дружиш с музикантите, ти музикант не можеш да станеш. С каквито дружиш, такъв ставаш. Щом дружиш с музикантите, музикалното чувство в тебе има условие да се развие. Същият закон е и за другите области: ти добър не можеш да станеш, ако не дружиш с добрите хора. Доброто не го разбирайте повърхностно. Доброто – това е един целокупен резултат.

Има някои неща, които са резултат на миналото. Има някои неща, на които вие не сте господар. Има много идеи във вас, които са заложени, посяти във вас от миналото. Вие трябва да бъдете много умен, за да знаете как да се справяте. Ако ви поставят в един хипнотичен или магнетичен сън и ви вложат известна идея: да извършите нещо след 3 – 4 месеца, вие може да сте много умен човек и, като дойде това време, ще го извършите, ще се зароди у вас импулс да го извършите. Вие може да не сте пили никога вино и може да ви се внуши идеята да отидете да пиете вино. И вие ще имате това желание. Често у вас се заражда някое чуждо желание. Тая идея не е ваша, а чужда. И какви ще бъдат резултатите, вие не знаете. Вие казвате: „Аз имам такива и такива идеи“. Има много желания и идеи във вас и вие трябва да изучавате техния произход. Това е възпитание. Имаш известно неразположение на духа, научи произхода му.

Сега другата мъчнотия е, че вие казвате: „Защо светът е така направен?“ Аз отговарям: Защото не може да бъде направен другояче. Защо колата е с 4 колелета? – Защото местността е такава. Защо е с 2 колелета? – За-

щото местността е такава. Защо е без колелета? – Защото местността е такава. Има места, дето колата върви с 4 колелета. Има места, дето колата върви с 2 колелета. Има места, дето колата върви без колелета. Защо е така? – Местността е такава. Това се отнася до вас, които искате да имате един съзнателен живот. Вие влизате в сегашния свят и казвате: „Как трябва да се живее?“ Най-първо трябва да имате една ясна представа какво нещо е човек. Вие сте богат човек, искате да имате един касиер. Ако не познавате човека, вие ще намерите един слуга, у когото чувството или способността за стяженолюбие е толкова силно развито, че отива до инстинкт на кражба. Виждаш, че е интелигентен, но след време виждаш, че тоя слуга е станал господар, а господарят – слуга.

Сега това, което е потребно на всинца ви, е следното: търпение и работа. Малко хора има търпеливи в света. Вие искате да бъдете богат. Защо сте сиромасх? Защото нямате търпение. Най-първо започнете със следното. Искате да станете богат. Много лесна работа. Аз богат всякога мога да стана. И сиромасх всякога мога да стана, когато искам. И на вас ви казвам: Макар и да сте сиромаси, казвам ви как да станете богати. Представете си, че сте в една модерна къща. Разполагате с всички удобства, със слуга и пр. Имате няколко милиона английски стерлинги в банката. Бъдете щедри! Веднага дайте едно угощение на бедните. Викайте ги в къщи. Направете едно угощение. Вие ще кажете: „С тия празни работи как да се занимавам?“ В ума си свикайте не всички бедни, но някои от тях. Да допуснем, че вие сте в едно лошо настроение на духа; вие сте беден и сте гладували три дена. След гладуване три дена, представете си, че сте богат,

представете си, че сте поканен на богато угощение и седите на трапезата и ядете. Ти казваш: „С такива работи аз няма да се занимавам“ Но ако ти проектираш в света мисълта си за един хубав обяд, ти ще телеграфираш това в света и някой ваш приятел, който никога не си е спомнял за вас, ще каже: „Я да го повикам днес на гости, да го угостя.“ Ще му дойде на ума. Това, което човек проектира, почти всякога става, с малки изключения. Това, което сте проектирали в ума си, всякога ще стане – може би в същия ден, може би след една седмица, след един месец, след една година, след 5 – 20 години, след 200 години, след хиляда години макар, пак ще дойде реализирането.

Много пъти вие страдате от мисли, които сте ги проектирали преди хиляда години и сега стават. (Една сестра каза: „Не я приемам тая формула.“) Няма какво да я приемате, но трябва да вярвате. (Вярвам го, но не го приемам чак след хиляда години.)

Но що са хиляда години. (10 века.) Хиляда години при щастието са като един ден. И един ден при нещастieto е като хиляда години. Това е въпрос на интензивност. То не е вече продължение на времето, а интензивността на страданието. В един ден можеш да преживееш интензивността на хиляда години. Има животни, които за хиляда години ще съберат такава опитност, каквато ти ще придобиеш за един ден. Хиляда години можеш да ги прекараш в един ден и обратното – това зависи от интензивността. Това малко ви допада вече. (Сестрата казва: „Това го разбирам.“)

Сега можете ли да ми кажете една изключителна черта на търпеливия човек? По какво се отличава търпе-

ливият човек? Вие мислите, дали онова, което ще кажете, е право или не. Този човек трябва да го изучавате. Имате да кажем, едно тяло, което трябва да изучите. Най-първо трябва да видите каква е основната му краска. (Учителя показва един молив, който в едната си половина отвън е със синя краска, а в другата си половина – с червена. Учителя закрива едната половина и се вижда само червената.) Този молив с какво се отличава? (Той е червен.) (Учителя закрива червената половина и се вижда само синята половина.) Това с какво се отличава? (Той е син.) Моливът може да пише с едната и с другата си страна. Има ли съществена разлика между едното и другото писане, каква е разликата? Можеш да напишеш с червената страна: „Обичам ви.“ А можеш да напишеш със синята страна: „Не ви обичам.“ Но можеш да измениш: мога да напиша със синята половина и едното, и другото. Де седи разликата? Само че в действителния живот ти никога не можеш да туриш на живота една черна краска. На живота ще туриш най-малко червена краска. Щом туриш черна краска на живота, тя веднага се стопява. И каквато и краска да туриш, най-първо в началото на живота се явява червената краска и естествено ще изпъкне.

Ако сте ясновидец и погледнете някого, чийто ум е добре развит, като погледнете умен човек, вие ще видите жълтия цвят в най-хубавата оформа. Или ако погледнете някой високоразвит човек, някой адепт, ще видите, че целият той е в светлина – една светлина излиза от него. Всички цветове се сливат в него в една блестяща светлина, не бяла, но светлина. Това е светлината, която излиза от него.

Когато носят се зачерви, това нормално състояние ли е? Когато и лицето е червено, добре е, но когато лицето е жълто, а носят червен? Вие толкова години сте в този клас, трябва да знаете да изменяте цвета на своето лице, цвета на своите очи, на своята уста.

Олге, дай ми сега формата на доброто! (Красива форма, жива.) Как ще представите един човек, искрен, честен, отворен? Как ще покажеш, че си крайно честен човек? Как ще се представиш, че си честен човек? Защото, отидеш при някой банкерин, той няма доверие в теб. Ако се представиш честен, той ще ти даде. А ти вземаш такава поза, че той не ти дава. Отива друг човек и му дава. Единият се представя за честен, а другият – не. Единият се представя така, че казва с вида си: „Не съм толкова честен. Обичам малко да вземам.“ На най-големия скъперник в дадения случай можеш да му отвориш кесията, но трябва да знаеш как. За един скъперник англичанин, който никому не дава пари, един апаш казва: „Аз ще го накарам да даде пари.“ Той влиза с два револвера и се скрива под масата. Оня е натрупал златото. Апашът се явява. Оня казва: „Вземете, колкото искате.“ Значи той цени своя живот повече. Апашът държи револвера и си пълни джобовете. И след като си излязъл апашът, онзи скъперник англичанин казва: „Слава Богу, че не ме уби!“ Има ли право тоя апаш? Тоя апаш прави опит. Той казва: „Аз мога да го накарам.“ Проповедници ходили при скъперника. Той никому нищо не давал. Апашът като отива със своя револвер, насочва го и казва: „Убедих го!“ (Тоя апаш честен ли е?) Разбира се, че е честен. Един човек, който може да накара най-големия скъперник да даде, е честен човек. Той му казва, като му

показва револверите и го поглежда в очите: „Слушай, ако не дадеш, ще те утрепя.“ „Ти от тия пари ще ми дадеш“. Кога нещо е престъпно? Щом вземаш онова, което ти е необходимо, потребно, престъпление няма. Щом вземаш онова, което ти е непотребно, престъпление има. Господ ти е дал живот. Ти 3 – 4 – 10 деня си гладувал, минаваш покрай една фурна и вземаш един хляб. Това не е престъпление. Хлебарят, ако разбира закона, трябва да благодари, че ти си взел хляба. И ако рече той да те настигне и да ти вземе хляба, то всичката фурна ще отиде по дяволите. От там насетне тоя хлебар трябва да ликвидира. Та съществува в света един порядък, в който няма престъпление. Ти имаш право. Ние имаме един нов морал. Казват: „Това няма да направиш, онова няма да направиш.“ Това е така, но има неща, които аз трябва да направя. Не зависят от заповедите на хората.

Да ви приведа един пример. Представете си един цар, който напуска трона си и раздава всичките си богатства на своите поданици, на най-видните. Дошъл той предрешен и влязъл при тия, на които е раздал богатството си и взел нещо. Дето го хванат, ще заведат дело против него, че е направил престъпление. Питам: Има ли тук престъпление? Тоя цар как ще го съдят? От формално гледище има престъпление, но всъщност направил ли е той престъпление? Престъпление е само това, когато вземеш нещо, което не е твое. Срецаш един апаш, който ти е взел часовника. Ти си по-силен. Трябва ли да го даваш под съд? Хващаш го за ухото и си го вземаш, нищо повече! Ти ще го даваш под съд, щом си слаб. Тогаз се подразбира така: като са взели часовника на сла-

бия човек, часовникът не е негов. Човек, който има нужда да го защищават другите хора, правото не е на негова страна. Срещат се двама души, единият казва: „Ти си голям простак.“ – „Знаеш ли кой съм аз? Аз съм простак, но разбирам законите. Аз ще ти докажа, че не съм простак.“ – И насочва той ръката си към корема на другия и последният извиква и ляга на земята. „Простак ли съм аз?“ – му казва. – „Вземете си думите назад“. – „Моля да ме извиниш!“ – „Ти трябва да знаеш, че не съм простак“. Ще спреш теченията на живота. Теченията на живота могат да се отбиват както водите на воденицата. Можеш да отбиееш половината вода или можеш да оставиш малко вода да тече във воденицата. А можеш и да спреш съвършено. За оня, който разбира, воденицата не умира! Малко на рима иде, нали? Сега във вас остава следната мисъл: „Разправя, разправя, но как се добиват пари?“ И казва някой: „Вместо да ми разправяш, по-добре е да ми дадеш.“ Но има неща, които не могат да се дават. Например, за да бъдеш здрав, това зависи от дишането, от храната. Аз не мога да дишам и да ям за вас. Може и това да стане, но казвам: Когато майката е бременна и има правилно дишане и правилно хранене, когато тя диша и се храни добре, това дете в нейната утроба се храни. Но това дете ще излезе от утробата на майката. Изменят се законите. Някой път вие искате да имате лесните условия. Правдоподобно е. Ти можеш да имаш условията на малкото дете в утробата на майката. Ти си имал тия условия, но сега условията са се изменили. Ти не можеш да живееш както едно време. Било е време, когато човек не е грешил, но излязъл веднъж от утробата на майка си, има възможност да греша. Но грехът и

той е до известно време. За хората грехът е в известна област. Щом хората излязат от тая област, няма да има възможност да грешат.

Представи си, че си сам в света и имаш една градина. Какви престъпления ще правиш. Градината е твоя. Ходиш от дърво на дърво и ядеш. Ако тая градина имаше стотина души притежатели и я разделят и влезеш в чужд парцел, ще кажат, че си престъпник, но ако цялата градина е твоя, можеш ли да направиш престъпление? Значи, щом хората разделят благата в света, тогава има възможност за престъпления. Когато всичкото благо е твое, тогава къде ще направиш престъпление. При сегашния живот има възможност да направиш престъпление. При сегашните условия трябва да бъдеш последен. Щом си пръв, имаш възможност да направиш престъпление. Щом си последен, престъпление не можеш да направиш.

Искате да бъдете богати хора, нали така? Станете лекари. Изучете после изкуството да правите хората да стават красиви. Хората колко биха ви дали – 40 – 50 – 100 000 лева за това? Хората искат да станат органически красиви. Ако имате това изкуство. Или пък какво не биха ви платили, ако знаете как се усилва човешката памет. Или ако знаехте как да направите хората музиканти. Ако направиш някого гениален музикант, той ще ти плати. А сега с това знание, което имате, вие очакват нещата само изкуствено да дойдат при вас.

Ако, Олге, ти знаеше как да повикаш щастието! (Кажете ми как!) Колко ще платите? (Колкото искате.) Знаеш ли закона на щастието?

Щ, буквата „Щ“ – това е човешката ръка. Това са петте пръста на човешката ръка.

А – е човешкият ум.

С – е човешкото сърце.

Т – тая буква обърнете надолу $\perp$ и ще направите един кораб. Ти си вече в света на желанията. Ще направиш един параход (фиг. 4):

Да можеш да напишеш с ръката си едно красиво писмо, едно такова писмо, че онзи, комуто си го писал, да се запали къщата му от четирите страни. Тогаз вече, като получи такова писмо, сън не го държи. Някои от вас се усмихват. И

Фиг. 4

Сара едно време се усмихна. Усмихването всякога показва следното: „Когато човек се усмихва, той казва: „Я бъде, я – не!“ И вие някой път все се усмихвате. (Олга: „Аз всичко ще дам.“) Ти най-първо ще ми докажеш, че си нещастна. (Това не мога.) Какви са качествата на щастливия човек? (Той има много възможности.) Не много, но всички възможности. (В миналата лекция питахте кое е отличителното за нещастieto и аз казах оскъдността. А сега казвате за щастieto пък, че то има всички възможности.)

Знаете ли песента за щастieto? От къде започва щастieto? Има станции. На коя станция трябва да се качите.

Никой, който не обича, не може да бъде щастлив! Представете си сега, че един царски син е умрял, а ти със своята обич можеш да го възкресиш. Тогаз твоето щастие не е ли в ръцете ти? Всички плачат, че той е умрял. А ти знаеш, че с любовта си, с обичта си, ако го обичаш, ще го спасиш, той ще стане. Той е умрял, понеже няма кой да го обича.

Ако вие разбирате съвременния живот (има един начин на разбиране), много противоречия ще станат ясни в ума ви. Има много въпроси, за които казвате: „Не ме занимавайте с тях! Те са празни работи!“ Има едно знание, което е само, за да се отклони ума ви. То е като залъгалка. То е като филмите. Но има едно знание съществено. Ако може да обикнеш царския син и да го съживиш, щастието ще дойде. И ако не искаш да го обикнеш, царският син ще бъде нещастен, а ти ще бъдеш недоволен, че не си могъл да го съживиш. И тогаз вашето нещастие не е нищо друго, а туй, че царският син плаче вътре във вас, а пък вие сте недоволен. Вашето нещастие се дължи на царския син, че е нещастен вътре, че е умрял, а пък вие сте недоволен, че не можете да го съживите.

Сега изводът от горното, най-хубавият извод, който може да се изведе, е: в небето има същества, които плащат много скъпо за едно нещастие. Само така, да го имат за чешит. Ако всичкото нещастие, което имате, пожелаете да го продадете, вие щяхте да бъдете много богати.

Но вие сте богати с нещастие. Трябва да го продавате. Много нещастие се е натрупало, понеже не сте го продавали. Казвам: Натоварете си камилите и, колкото нещастия имате, да ги продадете.

За следния път пригответе си един опит. Напишете буквите на български. Всички напишете буквите. И ще направите един анализ как пишете всяка буква. Ще напишете естествено всички букви на азбуката за следния път. (Може и на черната дъска.) Нека всеки си напише на един лист.

Да допуснем сега следното. Вие започвате най-първо добре. Като срещнете някой човек, много сте любезен с него. И колкото се минава времето, изменя се вашето разположение. Или пък дойде някой при вас. Най-първо вие сте студен към него и после имате добро разположение.

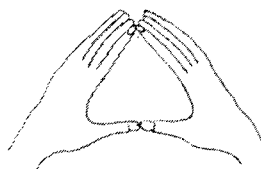
Сега например отде е произлязла у вас идеята, че не сте щастливи? При дадените условия всеки един от вас може да има някои мъчнотии. Но сегашните дадени условия са неща временни. Да допуснем, че вие играете една актьорска роля на сцената, играете ролята на цар, но ставате ли цар? Или ако вие препишете няколко стиха от някой виден поет и ги декламирате, ще станете ли като него гениален? Все таки е хубаво да декламирате стихотворението на някой виден поет. И може би в бъдеще ще станете виден поет; може би след три прераждания, след 100, след 300 години ще станете такъв талантлив поет. Но това е за далечно бъдеще, нали?

Направете един опит. Да кажем, че вие седите и сте неразположени духом. Направете тогаз следното упражнение:

Упражнение: Пръстите на дясната ръка се прекарват по показалеца на лявата ръка от основата на показалеца до върха на пръстите. После по същия начин пръстите на дясната ръка се прекарват през средния пръст, после по безимения пръст, по малкия пръст и палеца. И наблюдавайте какво ще стане. А някой път може да правите опит и с пръстите на лявата си ръка върху дясната. Ако правите опит с дясната ръка върху лявата, ще имате едни резултати, ако правите с лявата ръка върху дясната, ще имате други резултати.

Второ упражнение: След като направихте първото

упражнение, турете си ръцете така (фиг. 5). Съединете си двете ръце пред устата и то така: двата показалеца се допират горе с върховете си. Същото направете и с двата средни пръста, с двата безимени и с двата малки пръста. Между съседните пръсти да остават широки междини. А двата палеца са хоризонтални и се допират с двата си върха, като образуват горедолу една права линия. Последната заедно с двата показалеца образува един триъгълник, обърнат с върха нагоре.

Фиг. 5

И духнете сега три пъти. (Всички правят това упражнение, духване през триъгълника.)

Човек е загубил вярата. Ние се намираме в голямо противоречие. В съвременната наука е натрупано много знание, но това знание не е свързано. То е синтетическо, но няма приложение. Например в събирането. Да знаеш кога можеш да събираш и кога можеш да изваждаш. Кога можеш да изваждаш? – Когато си събирал. Кога можеш да разделяш? – Когато си умножавал. Ти не може да изваждаш, когато не си събирал. И колко може да дадеш? Изваждането е равно на събирането. И след като извадиш, ще престанеш да изваждаш. След като си извадил всичко, имаш право да събереш всичко пак. След събирането иде изваждането. Това е един медлен (бавен) процес в живота. Векове взема, за да събереш. А пък при умножението и делението имаме съкратен процес. Най-първо имайте желание да съберете нещата и после ги изваждайте. Какъв е процесът на изваждането? Изваждаш от някой кладенец вода за пиене, нали? Изважда-

нето всякога е свързано с процеса на даването, а пък събирането е процес на вземане. Ти за да събереш от природата, за да имаш истинско събиране – каквото ти дава природата, трябва да го събереш. И после ще дойде в тебе друг процес. Каквото ти е дала природата, каквото си събрал, да го дадеш. Ако ти това, което ти е дала природата не го изваждаш по същия начин, понеже ти вземаш от нея, то ти тогаз не постъпваш справедливо и ще дойдат всички страдания. Всички страдания идат от това, че ние събираме и не сме научени да изваждаме. Всички хора събират, но малко хора има, които доброволно изваждат, изваждат насила. Изваждането у вас не е правилно. Аз виждам, че при процеса на събирането много добре вървят работите, но щом дойде изваждането, не върви добре. Щом дойде изваждането, има един процес на затягане. Има особен израз, има особена теория за това. Когато нещата не функционират правилно, не върви гладко. Отлагаш. И всички отлагания стават все при изваждането. Отлагаш, отлагаш, но когато човек отлага, той не е в хармония с природата. Това не е един процес на природата.

Всякога един процес в природата, който започва с изваждането, свършва със събиране; и всеки процес, който започва със събиране, трябва да свърши с изваждане. Ако не вървиш по този път, ти щастлив човек не можеш да бъдеш. Природата обича да бъдем като нея. Какво значи да бъдем като природата, като Бога? Да вършим като нея. Не в голям мащаб, но в малък мащаб да вървим по нейните стъпки. Това е път за развитие на дарбите, заложите. Всички заложи вървят по този закон.

Сега за вас. Вие тепърва трябва да учите събиране-

то. При събирането природата дава, а ти вземаш. И ти се радваш на това. Но трябва да знаеш, че това, което си събрал, по същия закон ще го дадеш. Природата ще прати някого при тебе и ти ще дадеш. А ти спиращ това. Ти казваши: „Аз не давам.“ Така ние не вървим по пътищата на природата. Ние спираме процеса на природата. Ние вземаме от природата, но ние не продължаваме процеса с изваждането. Казвам сега: Изваждайте! Или мнозина казват: „Давайте.“ Ще дадеш толкоз, колкото си взел. Щом дадеш толкоз, то природата пак ще ти даде същото.

Ако от едно корито тече водата, то от една страна, като изтича водата, като се изпразва, това корито пак ще се напълни, щом като тече водата. Не мислете, че след като давате, ще осиромашеете. Това е немислимо. Онзи, който дава, всякога коритото му ще бъде пълно. А който не дава, той може да стане сиромаш. Аз говоря за законите на природата. В природата щом даваш, сиромаш не може да бъдеш. Но ако не даваш, сиромашията ще дойде.

Това го запомнете: Да давате, колкото природата дава! И да дадете, колкото сте взели! И в следния момент вие ще имате толкоз, колкото се нуждаете.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът (три пъти).

19 лекция от Учителя,
държана на 8 март 1935 г., София, Изгрев.

НАЙ-МЛАДИЯТ В СВЕТА

„Отче наш“

Прочете се темата: „Отношението между целите и дробните числа“. Във връзка с прочетената тема Учителя каза:

Цяло число, умножено с дробно число, значи се намалява. В дадения случай то е лихва на цялото. Като се умножи цялото число с дробта, полученото показва каква лихва може да даде.

Как бихте написали единица гняв и дробен гняв? Или единица съмнение и дробно съмнение?

Каква е функцията на цялото число и на дробното? Дробите са функция. Ако имате 4 дробни на 4 места по $\frac{1}{4}$, колко правят? (Едно цяло.) Значи на 4 места по $\frac{1}{4}$ правят едно цяло. При събирането на дробни с еднакви знаменатели, кое се увеличава в дробта? Например събирате няколко дробни от $\frac{1}{4}$, кое се увеличава в такъв случай – числителят или знаменателят? (Числителят.) При събирането на такива дробни кое събирате? (Числителите.) А знаменателите ги оставате настрана. Като събираме $\frac{1}{4}$ и $\frac{1}{4}$ събираме числителите, а знаменателят остава същият.

По някой път философските заключения са много особени. Всички хора страдат в света от философията. Всички блага идат от философията, но и всички страдат от философията.

Сега да разгледаме от друга гледна точка кои са съответните качества, които отличават дробта от цялото. Кажете едно свойство на цялото и едно свойство на дробта. (Че по вид дробта не прилича на цялото.) Една дроб, колкото и да се увеличава, може ли да стане по-голяма от цялото? (Не може.) Едно цяло, след като го делим, може ли да стане по-малко от дробта? (Не може.) Тогаз защо една дроб може да ви създаде тревога? Вас една дроб – $1/4$ или $1/5$, може да ви изкара из релсите на живота. Вие ще кажете: „Как така?“ Например задигат ви $1/5$ от богатството и веднага си изменяте състоянието. В джоба си имате 1 лев, който съставлява $1/10$. Но бръкнете в джоба си и левчето го няма. А пък то е потребно за един хляб. Веднага тая дроб ще произведе във вас цяла тревога. Така щото дотогаз, докато вие не можете да владееете себе си, докато вие не можете да се владееете вътрешно, дробите ще ви влияят или дробите ще ви нарушават целия живот. Но в същото време те всякога могат да ви зарадват. Например ако ви дадат едно дробно число. Гладен сте. Върви някой с хляб, отчупва половината от него и ви го дава. Вие от тая дроб – $1/2$, веднага ще се зарадвате.

Хубаво е човек да бъде математик. Но кое трябва да смята? Има неща, които човек не трябва да смята. Например да държиш една статистика колко пъти си плюл на ден. Или пък да държиш една статистика колко пъти си се почесал. Или да държиш една статистика колко пъти са ти дошли известни отрицателни мисли. До какъв резултат ще дойдете тогаз? – Няма да дойдете до никакъв резултат. До резултат могат да дойдат хора, които знаят, а които не знаят – не!

Какъв ще бъде резултатът за умния човек? Какъв ще бъде резултатът за глупавия човек? Какъв ще бъде резултатът на една суха година или на една влажна година? Казвам: Има едно знание, което за хората е едно развлечение. Развлечението и почивката – те са на глед синоними. Само в почивката се придобива, а в развлечението – не. Кой си позволява развлечение? Богатият. Кой си почива? Сиромасът. Почивката е на сиромас, а развлечението е на богатия. Сиромасът никога не си позволява развлечение. Само когато забогатее, той си позволява развлечение.

Нали някой път се казва, че трябва да се говорят умни работи? Ако глупавият казва умни работи, той умен не става. А когато умният говори глупави работи, той глупав не става. (Щом всякога говори глупави работи, можем да го вземем за глупав.) В съдилището един съдия разглежда дело. Псуват някого и съдията пита подсъдимия: „Кажи ми какво му каза?“ Подсъдимият казва: „Тъй!“ и изпсува съдията. Съдията казва: „Хубаво, запишете го!“ И въз основа на това го осъждат. Той изпсува съдията, но съдията не го счита за обида, понеже за тая обида на съдията му плащат.

Аз уподобявам така: Човек винаги греши. Прави една погрешка като съдията: той вика дявола, почва да го съди и го пита: „Кажи какво каза?“ И дяволът го напсува на общо основание. Често, когато най-лоши мисли ви минават през ума, вие сте станали съдия, и като съдия слушате и питате: „Как му каза ти и как ти каза той?“ И онзи казва: „Така казах.“ В едно съдебно дело във варненско съдията съди одного за кражба. Съдията му казва: „Не те ли е срам! Вместо да отидеш да рабо-

тиш, ти ходиш да крадеш овце!“ – „Господин съдия, ние сме прости, говеда хора, а пък вие сте наши братя.“

Сега към философията на живота – относно дробта. Не търси дребните погрешки на хората! Те са дробни. Кой какво направил да не те интересува. Не търси погрешките!

Някои са ми казвали: „Искам да знам какво си говорят онсзи.“ Казвам: То е много лесна работа. Двама души, като се съберат, или добро правят или зло правят, или добро говорят, или лошо говорят. Няма среден път. А пък има степени на доброто. Приближавате се, искате да знаете какво се говори. И ще чуете думите, които се говорят.

Знаете ли колко е силна една дума? Думите, които човек говори, цели числа ли са или дробни? (Дробни числа.) Има само едно цяло число, нали? Теоретически е така, но фактически? (Има много цели числа.) Цяло с цяло като се умножава, какво става? (Увеличава се.) А пък когато цяло умножим с дроб? (Намалява се.)

Вие имате жито в хамбара. Много пъти сте ходили там и сте изваждали жито по едно кило. Умножавате вашето ходене в хамбара. Какво става тогава? Като умножавате ходенето, какво става в хамбара? Извадили сте житото от хамбара и сте го продали. Става една обмяна. Във вашата каса парите се увеличават, а пък житото във вашия хамбар се намалява. Умножавате ходенето в хамбара, но се умножават и парите в касата. Същевременно изваждате от хамбара. Умножавате ходенето и житото се намалява.

Вие казвате: „Аз толкова пъти съм правил добро и добро не съм намирал.“ Значи правила сте добро много пъти, после намирате, че хамбарът ви е празен и казва-

те: „Не си струва човек да прави добро, да изважда житото от хамбара.“

Така се намирате в сътъкновение със старите и с новите разбирания. Каква е разликата между едно старо разбиране и едно ново разбиране. Например млад си, имаш здрави зъби, ядеш, никак не му мислиш много – ядеш, дъвчиш. Щом станеш стар човек, изпаднат ти зъбите, пазиш се да ядеш, ставаш философ, почнеш да разсъждаваш колко мъчно се яде, мъчно се дъвче храната. Знаеш, че много мъчно се дъвче храната. И после разсъждаваш: „Трябва да бъдеш много учен човек.“ Какво му струва на стария човек знанието, когато знае как трябва да яде, но няма зъби? Или казваш: „Човек трябва да бъде много умен.“ – Той се учи през целия си живот и на стари години забогатее. Защо му е богатството на стари години? Дрежи ще има да се облича. Попрегърбил се е и да му се тури фрак или украшения каква полза? На млади години – както и да е, но на старост, след като се прегърбил! Защо ти е едно знание, което не можеш да използваш?

Да допуснем, че един човек е добър, а друг – лош. Каква полза има да знаете, кой е добър и кой лош?

Но аз сега говоря за дадения случай. Имате едно състояние в себе си. Да знаете как да си помогнете. Представете си, че вие сте крайно страхлив човек. Толкова ви е страх, че се пазите от сянката. Вие сте беден. Идва някой човек вечерно време и ви казва: „Ще идеш до еди-къде. Толкоз хиляди лева ще ти дам.“ Ти отваряш вратата, излизаш във в тъмното и пак се връщаш. Няколко пъти правиш така и казваш : „Нека се съмне“. А онзи казва: „Но, като се съмне, и аз отивам.“

В математиката коя задача минава за най-мъчна? (Определянето движението на Луната минава за най-мъчна задача.) Добре, да допуснем, че тая задача можете да я разрешите. Разрешите я, какво ще се ползвате? Знанието трябва да допринесе някоя полза. Знание, което не допринася поне микроскопическа полза, не е потребно. То е излишно харчене на енергия.

Следователно коя е най-мъчната задача в живота? – Да разрешаваш религиозните въпроси. Месечината е емблема на това. Няма по-мъчен въпрос от този да разрешаваш религиозните въпроси. Няма по-мъчна работа от тая да разрешаваш въпроса: Има ли Господ, няма ли Господ? Какъв е този Господ? И кой е на правата страна? Съберат се двама, искат да разрешат кой е на правата страна, чие верую е по-право. Единият казва: „Аз имам верую. Аз вярвам.“ Къде е вашето верую? Я ми го покажете! Другият не вярва. Две неизвестни има. Тия хора решават една задача. Към коя област спада тая математика? В какво седи тя? Важно ли е, че някой вярва? Че аз вярвам в слънцето, вярва ли е това? Някой казва: „Аз се убедих.“ Допуснете, че аз не вярвам в огъня, но се допра до него и се опаря. Това вярва ли е? (Това е опит, не е вярва.) Тогаз какво трябва да разбираме под думите: „Той вярва.“ Да кажем, той вярва, че бил глупав. Ако ти вярваш, това е вторият път. Първият път е знанието, че пари огънят. Тогаз отде произтича вярата? Ти вярваш, че ако си турил втория пръст, пак ще се опариш. Ти не можеш да имаш вярва, ако нямаш опит. Ти не можеш да имаш вярва, ако не си опитал парливото. Тогаз не можеш да вярваш. Следователно вярата винаги произтича от един малък опит. След това ти вярваш.

(Можем ли да кажем, че вярата произтича от знанието?)
Значи вярата произтича от един малък опит и човек е уверен, че и втори опит да прави ще бъде пак същото. Опитът дава подтик на вярата. Например някой човек е взел пари назаем от тебе и не ги връща. Веднъж си се излъгал, втори път и ти ставаш безверник спрямо него. Понеже веднъж не ги е върнал, ти вярваш, че втори път, като му дадеш, пак няма да ги върне. Значи вярата и безверието почиват на един малък опит.

На какво се дължи вашето настроение? Нали сте учили психология? Имате известно настроение. Вие сте едно малко дете и ви казват, че ще ви ушийт дрехи за Великден, но не ви купуват. Какво настроение ще имате? (Лошо.) Или ви казват, че ще ви купят обувца, но не ви купуват. Може би дрехарят или обувчарят е имал много работа и не е могъл да ги пригответи навреме. Но детето е неразположено и се сърди на майка си и на баща си, защото дрехите не са готови за Великден. Детето не се занимава с голяма философия. Та сега и вие, които сте свършили университет, сърдите се, че дрехите ви не са готови за Великден. Вие се сърдите и казвате: „За Великден ги искам!“ Бащата не е виновен, а дрехарят. (Тогаз изгубваме вяра в онзи, който е обещал – дрехарят.) Как ще изгубиш? Представете си, че баща ви тръгва в странство и дал пари на дрехаря и му казал, като ушие дрехите, да ви ги даде. Баща ви го няма на Великден. Дрехарят не ги ушива. Защо ще държите баща ви отговорен? (Трябва да даде пари на добър и честен дрехар.) Най-първо трябва да намерите извинителната страна. Правите си едно заключение – трябва да намерите същинската причина. (Бащата все гледа покрай Великден да замине за странство.)

Много пъти на вас ви се привеждат примери из духовния свят, които трябва да се разберат. Аз привеждам този пример, за да обясня, че в онзи свят работите стават много по-лесно по единствената причина, ако двама души намерят една кесия със злато, те не спорят и не я делят наполовина. Дележ няма там. Остават кесията и един ще тръгне по едно направление, а другият – по друго. Подир когото тръгне тая кесия, негова е. Ще каже някой: „Как може! Този пример не е верен. Така не се разсъждава. Как ще тръгне торбата? Ти можеш да заблуждаваш, но мен, учения човек, не можеш.“ Привеждам му втори пример. Намира един човек теле в гората. Същевременно и майката дохожда. Тя почва да ближе телето. Човекът казва: „Телето е мое, аз го намерих.“ А пък кравата казва: „Телето е мое.“ Тогава съдията казва: „Хубаво. Ще видим чие е телето.“ Човекът тръгва по една посока, а кравата в друга. Към кого ще отиде телето? Това е сега другото обяснение на изгубената торба (кесията). (Този пример с телето е необорим). Първият пример е оборим, а пък вторият става малко по-ясен. Това са само преводи, за да се изяснят известни противоречия. Вярно е, че торбата не може да тръгне, но телето непременно ще тръгне подир майка си. Кравата като намери телето, телето е нейно, а човек като намери телето, телето не е негово. Не всяко нещо, което човек намери, е негово.

В живия свят само това, което ти намериш и тръгне подир тебе, то е твое. То има еднакво естество с тебе. Значи една мисъл, която върви с тебе, е твоя. Едно желание, което върви с тебе, е твое.

Но във вас се заражда друго едно противоречие.

Някой път не искате някоя мисъл, а тя ви се натрапва. Вървите и тя върви с вас. Тия мисли, които не ги искате и вървят подир вас, към кой род мисли спадат? Едно просто обяснение. Вие сте един дипломат, занимавате се с дипломация. Един просяк не знае, че сте дипломат, тръгва подир вас и казва: „Моля, моля!“ Вие казвате: „Не знаете ли, че съм дипломат?“ – Той казва: „Моля, моля!“ – Вие вървите и той върви. Той ви казва: „Вие ми се виждате много учтив. Повече дайте.“ Някой път дипломатът много мъчно бърка в джоба си. Той и сега не бърка в джоба си, върви малко по-бързо, не обръща внимание. Той ще върви, онзи ще иска, той ще върви, онзи ще иска, докато влезе в посолството, а просякът остане отвън. Вие сте дипломат и тия мисли ще вървят подир вас. Вие ще вървите, те ще вървят подир вас, вие ще вървите, те ще вървят подир вас, докато влезете в посолството. Трябва ли човек всякога, когато върви някой просяк подире му, да се спре и да му даде малко стотинки? Как мислите по това?

Сега ще ви приведа един пример. Един богат човек, който осиромашал, отива да съди някого за едно голямо наследство. Върви един просяк подире му и му врънка. Тоя му казва: „Слушай, отивам да се съдя. Нямам нито пет пари в джоба си. Моли се на Бога да спечеля делото. Че като спечеля делото, ще ти дам нещо.“ Кажете ми какво е казал просякът? Най-първо просякът почнал да разсъждава: „Не зная. Да се помоля, но не зная дали ще спечелиш делото. Но ако не спечелиш, отива молитвата напразно.“ Първото положение е било малко съмнение: „Не зная! Ако съм уверен напълно, че ще спечелиш, това е добре, но може и да не спечелиш.“ Така мисли

просякът сега. После онзи се обръща и казва: „Непременно ще спечеля, понеже правото е мое.“ Какво казва просякът? Той казва: „Истината ли говорите?“ – „Непременно ще спечеля.“ – „Ти уверен ли си в това? Уверен ли си сто на сто, че ще спечелиш? И после да не ме излъжеш?“ Психологически това е вярно. И ние по някой път постъпваме така. Вървиш ти и искаш нещо от напредналите същества. Те ти казват, че имат много важна работа, имат дело и, като го свършат, тогаз! Макар че са богати, нищо не носят в джоба си. Отиват на делото да го спечелят. Някой път вие искате от някое напреднало същество пари. Те не носят пари. Имат само една златна монета в джоба си. Но тя функционира само в другия свят. В този свят, в материалния свят, не функционира. Например, ако вие сте един честен, добър човек, като отидете в духовния свят, всичките банки веднага изваждат и ви дават. Всякога сте добре дошли. Но тук, на земята, отивате при един банкер и казвате: „Аз съм честен, добър човек.“ За вашата доброта и честност на земята ще ви дадат ли пари? Онзи ще каже: „Ти си добър за себе си, но тук работата седи другояче.“ Отивате в една заложна къща. Трябва да носите някой пръстен, някоя огърлица и пр. И търговецът ще го погледне и ще даде ли колкото струва? Колко ще даде една заложна къща за един пръстен, който струва 100 000 лева? (20 000 лева.) За една огърлица, която струва 100 000 лева, колко ще дадат? (1/4.) Има в света едно състояние, при което всяко едно положение, което чувствувате в дадения случай, моментално може да се изпълни. Но са много редки тия случаи, понеже хората никога не идват в това състояние. То е едно състояние, когато в съзнанието ти

съмнението свършено не трябва да идва; когато няма в съзнанието ти нито сянка от колебание.

Една сестра скоро каза един пример. В Германия на хазайката се задължава с 20 марки. Ако не ги внесе, трябва да излезе от дома. Излиза на улицата. Тя иска да ги намери. Но как ще намери. Тя мисли да намери от някого пари. Уверена е, че непременно отнякъде ще намери. Вижда един свой познат и си казва: „От него ще взема 20 марки.“ Гледа – на земята 20 марки. И той и тя виждат 20 марки. Той казва: „Да ги разделим“. Тя казва: „Можем да ги разделим, но на мен ми трябва за хазайката точно 20 марки. Да ги разделим, но ако ми дадете на заем 20 марки.“ Той казва: „Вземете ги вие тогаз.“ Тя представи този пример. Много рядък пример. Той ѝ казва: „Вземи тия пари, че от мен да не искаш.“ Той се съгласява да даде десетте марки.

Ние, хората на земята, сме се обезверили. Кои са причините за обезверяването? Трябва да се възстанови оная първоначална вяра. Ние имаме едно съмнение, едно безверие, което не почива на никаква основа. Вземете най-първо природата. Природата, когато е пуснала най-първо човека да живее, тя го е осигурила с необходимите неща: със светлина, въздух, вода и храна, с всичко почти го е осигурила. Мислите ли, че когато го е осигурила с най-важните неща, за които се е обърнал към нея, няма да му послужи? Ще му послужи! Стига тия неща да са ви потребни, а не са залъгалки, тя ще ви послужи. И ако някой път не ви послужи, тия неща са ви непотребни в дадения случай.

Олге, ти си имаш една философия, с която някъде не си съгласна. Ти не си съгласна някъде и с онова, кое-

то си научила и получила. Ще ти кажа, защо ти срещаш мъчнотии в живота си. Ти още не си разрешила задачите на месечината.

Човек, който не е разрешил задачите на месечината, той не може да се справи с работите. Пак ще се справи, но ще се справи така, че ще му побелее главата. Казва някой: „Ще ми побелее главата, докато разреша задачите.“ Щом разрешаваш задачите с побеляване на главата, това никакво разрешение не е. Да разрешиш задачите, без да ти побелее главата! Ти не знаеш защо ти побеля главата. Главата ти е побеляла не от големи мъчнотии. Да ти кажа кое ти беше спънката. Черната коса беше спънката. Черната коса значи, че искаш да станеш, каквото ти искаш. Черната глава ти казва, че трябва да се осигуриш за сто години. Бялата глава казва: „За един ден.“ Бялата глава ти казва, че ти трябва само 10 лева на ден, а пък черната глава ти казва, че ти трябва няколко милиона. Бялата глава ти казва, че ти трябва малко знание, а пък черната глава ти казва, че ти трябва 4 факултета. Това са все възгледи.

В света мнозина носят бели глави, без да знаят тая философия. Те носят бели глави, а пък имат стремежите на черните глави. Та някой път някои хора намират, че, които носят черни коси, мислят по-добре, отколкото хората с белите глави. Черна глава има, но казва: „Няма какво да се смущавам.“

Срещнах един млад момък във Варна. Той ми каза: „Аз съм въздържател, не пия.“ Попитах го: Кой те научи? Той ми каза: „Баща ми, който беше пияница, ме научи да не пия.“ – Как така? – „Като се напиеше, ще дойде и ще набие майка ми, ще набие и нас, това правеше пос-

тоянно. И такова отвращение се събуди в мен, че не вкусям вино; това зароди в мен желанието да не вкуся вино. Като ми дойде наум за вино, изпъква в мен гледката как баща ми биеше майка ми.“ Не е ли хубаво баща ви някой път да бие майка ви, че вие да се научите да не пиете. Една придобивка е това. Ако баща му не беше бил майка му и не беше ги ругал, момъкът може би не щеше да бъде въздържател. Бащата на този момък умря беден и този момък се издържаше и всичко имаше. Момъкът ми каза: „Никой не ми е проповядвал за въздържание, но това, което видях в баща си, произведе в мен противоположни резултати.“ Та някой път злото в нас произвежда такъв един резултат. Някой път злото произвежда в нас един резултат на трезвеност. Като страдаш, не страдаш ти, но баща ти, който бие майка ти и теб изгонва на двора. Има един такъв баща вътре у нас. Двама бащи има човек. И богомилите в това отношение са били прави, че дяволът е направил човека. Като го направил, всичко му турил, но не могъл да му тури душа. Като направил дяволът човека, последният тръгнал подир дявола и му казал: „Дай ми душа!“ Дяволът ходил тук-там и човекът ходил подир него и му казвал: „Дай ми душа! Душа!“ Той като вървял с години подир дявола и го смущавал, дяволът тъй се смутил, че найсетне се помолил на Господа: „Дай му душа, че ме измъчва.“ Тогаз Господ и дяволът били ортаци (съдружници). Понеже Господ турил душата в човека, дал му божественото, а пък дяволът само направил тялото. Та богомилите така са обяснявали това противоречие, което съществува.

Някой път и вие се чувствате така, като че нямате

душа. Дяволът е баща ви тогаз! И тръгнете подир него и почнете да псувате, че сте нещастен: „Щастие искам, пари, пари, щастие!“ Нищо не дава той. Той има доста долани. Нищо не може да даде, само обещава и залъгва. Той казва някому: „Дай на онзи, а пък аз ще ти върна после.“ Той, отдето взема, не връща и винаги няма нито пет пари. Най-сиромах е дяволът! Назаем да вземе е майстор. Обещава много лихви. Как ще си обясните всичко това? Имате известно противоречие. Имате някой път едно състояние, което ме е учудвало. Бог, невидимият свят, като ти е дал всички добрини, като имаш това, което искаш, казваш: „Как така?“ И почваш да се сърдиш на Господа. На какво основание искаш да се сърдиш? Не ти е длъжен за нищо! А пък ти казваш: „Защо на еди-кого е дал повече, а на мен не е дал?“ Че ако така разсъждаваме, кой е доволен от света? Заекът доволен ли е от своето положение? Рибата довольна ли е от своето положение? Кажете ми някой човек, който да е доволен в света. Доволен си, докато използваш другите хора. А пък щом почнат другите да те използват, тогава е друго. Докато печеш рибата: „Охо-хо!“ А пък щом тебе те пекат, казваш: „Вай, вай, вай!“ Много добра философия. Казвам: Няма да печеш! Не печи рибата и тебе няма да пекат – нищо повече. Законът е такъв: Не прави това, което не искаш да ти правят!

Но това трябва да започне в човешката мисъл. Сега на вас ви трябва няколко изпита. Може да се изпитате кой в какво направление какъв е. Например можем да изпитаме целия клас сега какво му липсва. Ако ви дам да посеем по една ябълка, след една година аз знам вече какво ви липсва. От ябълките, които растат, като се

види как растат и от това ще се разбере какво ви липсва. След 4 години, като почне ябълката да дава плод, пак ще кажа какво ви недостига. На някого, като сади ябълка, му върви; на другото – като сади круша. Ще садиш ябълка, круша, слива и пр. и ще видиш на какво ти върви. Например посадиш една праскова и след 1 – 2 години изсъхне. Липсва ти нещо! Или садиш една круша и след 1 – 2 години изсъхне. Липсва ти нещо! Или садиш цветето и то изсъхне. Липсва ти нещо! Искаш да знаеш, дали ще бъдеш здрав. Много лесна работа. Посади малко здравец, тури го в стаята си. Ако този здравец вирее, ти си добре, но ако почне да изсъхва, трябва да вземеш вече мерки за подобряването на своя организъм. Това показва, че страдаш от безлюбие. Когато цветята съхнат при човека, това е признак, че в него има сухота в любовта. Това е краен процес.

Най-напред ще добиете навик да обичате най-малките работи. Да имате разположение към едно цвете. Затова в съвременната наука често има малки примери, с които се възстановява равновесието. Неразположение имаш на духа. Тогаз ще се занимаваш с карамфила, с дърветата. 5 – 10 минути ще се занимаваш с карамфила и всичкото ти неразположение ще изчезне и ще се върнеш ободрен. По някой път ще отидеш при прасковата, при ябълката, при крушата. Всички тия плодни дървета при болезнени състояния могат да ти помогнат. Те са проводници. Или пък ще потърсите хора, които вървят добре в морално, духовно отношение. Някои хора приличат на карамфили, някои хора приличат на рози. Например розата е добра, но има шипове, има бодли, хаплива е. Някои хора приличат на теменужки, на всички видове

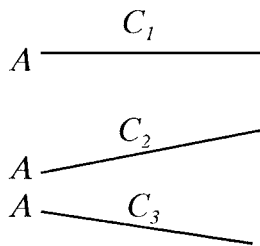
цветя приличат хората или на плодни дървета, на скъпоценни камъни.

Ние влизаме в една отвлечена област. Аз това го наричам отвлечена област, нещо като философските системи, които вие сте изучавали. Трябва да изучите условията, при които сега се намирате. Намирате се да кажем при бедни условия, а не искате да занимавате ума си с друго. Вие не сте се справили с икономическите условия на живота, откъде да изкарате прехраната си.

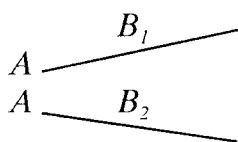
Как ще си изкара човек прехраната? Може да се каже: Най-лесната работа най-мъчно се върши!

Няма по-лесна работа от тази човек да изкара прехраната си за онзи, който знае как. И няма по-мъчна работа от тази да изкара прехраната си за онзи, който не знае. Ето един въпрос, който е най-лесен и най-мъчен. Какъвто и пример да се даде, примерът само обяснява, но той не е знание. Сега къде е мъчнотията? В незнанието ли е мъчнотията? Не. Зависи ли добродата на човека от многото му знание? Имате един прост пример. Имате една чешма, която е съградена с канализация (фиг. 1), но тръбите са почти хоризонтални (C_1). Какво ще бъде изтичането? Ще бъде ли нормално, ако са хоризонтални? Представете си сега, че тая канализация не е хоризонтална, но в обратна посока е малко полегата. Какво ще бъде изтичането? Тогаз трябва да има много голям напор, за да тече (C_2).

Но ако има малък наклон (C_3), тогаз изтичането е полесно. Често, дето не ви върви в света, всичко зависи от

Фиг. 1

Фиг. 2

положението. Представете си, че при А е изворът. При C_1 имаме естественото положение. При C_2 имаме обратни, негативни състояния. Тогава трябва да имаме тука голямо напрежение, за да тече водата. А пък при хоризонтал-

ното положение с малко напрежение върви. Щастието ви зависи от това, как наклонявате тая пръчица (фиг.2). Според това ще си създадете щастието или нещастието.

Един българин, като ходил да избира служба, един ден минава през градската градина. Видял капелмайсторът че клати пръчката и казал: „Това е най-лесната работа. Тая служба е за мен. Мога да я правя.“

Палката по закона на равновесието ще наклоняваш в едно или друго направление. Когато дойде до една отрицателна мисъл, ще наклоните към ляво, когато дойде до една положителна мисъл, ще наклоните надясно (В).

Сега аз го представих много лесно. (Учителя държи в раката си молив и го наклонява вляво и вдясно.) Значи има закони как да се справиш със своите мисли и чувства. В опитната наука има закони. Много лесна работа е.

Един студент във Варна отива при един богаташ и му иска помощ. Оня му казва: „Да се махаш оттук!“ Аз пошепвам на богаташа: „Този момък, виждаш ли го? Той ще бъде пръв министър на България.“ Той веднага се поправя: „Ще извиниш, човещина!“ И веднага поправя погрешката си. Щом ще стане пръв министър, ще му помогне. Значи ние всякога се ползуваме, когато кажем нещо хубаво. Да кажем нещо начаса: Човекът ще стане пръв министър, не го гледай, че е беден.

Не си правете илюзии! Защо българите пострада-

ха? Да ви дам пример. В 1912 г., когато дойде Венизелос, българите не го посрещнаха и отивайки си, той казал: „Аз ще накарам българите да ме помнят!“ И всичките нещастия след войните се дължат на това. Венизелос не е единствената причина, но той е една главна причина. И сега виждаме същите последствия върху Венизелос за погромите, които причини на България. Венизелос сега е на правата страна. Вече е от новото учение – той се отказва от властта.

Малки неща във вашия живот могат да ви дадат подтик да направите нещо и да мислите, че сте отмъстили. Но помнете, че има възмездие! Страданията, които причините на другите хора, ще се върнат върху вас. Сега тия работи не ви казвам, за да станете умни. Аз не искам да ви побелее главата, че тогаз да станете умни. Искам да станете умни с черни коси. Не чакайте за това след като ви побелее главата. Не чакайте да остарееете, че да поумнеете. И аз се чудя на вас, младите, защо искате да остарявате. Откога ви дойде тая идея? Малкото дете, като прегръща дядо си, казва му: „Дядо, аз искам да бъда като тебе!“ А пък дядо му, като го погледне, не иска да му каже истината. Той ще каже на детето: „Не ставай като мен. Не ти трябва. Аз бих желал да стана като тебе, но ти не ставай като мен. За мен е за предпочитане да стана като теб, а пък ти да станеш като мен – да те пази Господ!“ И единственото нещо, за което трябва да се молите, е да не остарявате. И като се молите, кажете: „Господи, всичко да бъде в света, но само да не остарявам.“ Старостта е вече за боговете. Те да остаряват. Но вие да остарявате – това е нещо, което не можете да поправите с нищо. Ще се молите да не остарявате. Ни-

какви стари идеи! Никакви стари чувства! Никакви стари постъпки!

Едно правило: от всичко старо се простете, оставете го настрана! Вие искате да станете стари хора, да бъдете почетни. Аз не зная какво ще ви струва почитта. Казват: „Почтен старец.“ Много привидна е тази почит. Някой казва: „Стар е. Да му кажа една блага дума.“ И при това казва: „Стар е, но пари има. Трябва да се приближа до него.“ И като се приближиш до него и вземеш парите, и ти остаряваш. Та и парите не ти трябват – нищо не ни трябва.

Тогаз кой е най-младият в света? – Доброто!

Кой е най-старият? – Злото.

Млад – това е да бъдеш добър!

Стар – това е да бъдеш зъл!

И причината на остаряването, на изгубването на всяка сила в човека, това е злото. Щом дойде злото, човек остарява. В практическия живот дръжте в ума си доброто, за да подкрепите младостта в себе си и бодростта на ума си и животът ви ще бъде успешен.

Дръж злото настрана! Ти не можеш да го изхвърлиш, но да не те привличат богатствата или придобивките, които можеш да имаш от злото.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът (три пъти).

(Учителя, погледна листовите с написаните букви, задача дадена от миналия път.) Идущия път ще видим буквите, ще видим кои букви са стари и кои нови.

Гимнастически упражнения.

20 лекция от Учителя,
държана на 15 март 1935 г., София, Изгрев.

ДА МИСЛИ

Този ден съвпада със специалния клас, той е още денят, в който човек е създаден.

Кои са първоначалните работи, които човек трябва да знае, най-елементарните, най-съществените работи в живота? Най-елементарното нещо за човека е да се научи да мисли. Но човек никога не може да се научи да мисли, ако няма някакъв идеал. Детето, като го пратят в училището, има за какво да мисли, но онова дете, което не е в училището, няма за какво да мисли. Следователно идеята за Бога е вече влязла в човешкия ум, човек трябва да има идея за Бога, за да мисли. Не идеята да мисли за Бога и да се страхува, защото страхът е предшествувал. Страхът има съвсем друг произход. Човек започва да се страхува, когато е нарушил какъвто и да е закон, който Бог е създал. Щом човек го наруши, страхът естествено ще се проявява в него. Думата „мисли“, да мисли човек, не когато се страхува. Някои хора казват: „След като се намери човек в трудно положение, мисли.“ Не, без да се намери човек в трудно положение, да мисли.

Да допуснем, че сега една ябълка ражда. Когато е здрава ли ражда, или когато е болна? – Когато е здрава. Кога тече изворът, когато има вода, или когато е пресъхнал? – Когато има вода. Да констатирам фактите. Мисълта трябва да бъде свободна, тя не трябва да бъде наложена. Трябва да бъде най-приятната мисъл, тя е,

която освобождава човека. Сега ви трябва и работа при изучаването на растителното царство, на органическото царство, за да видите , че човешкото тяло е много добре построено физически, но няма равновесие. Човек трябва да мисли, за да пази равновесие. Някой път вървите по пътя, спъвате се, падате. Туй показва, че не мислите. Сполети ви нещастие, туй показва, че не мислите. Туй, което казвате, че е съдба в света, показва, че вие не мислите. Човек, който мисли, нещастие не идва при него. Понеже хората не искат да обяснят нещата, те казват: „Нещастие има, съдба.“ Нещастие и съдба идат всякога за онзи, който не мисли. Човека някога го наричат, че е ленив, че е богат. Щом не мислите, ще дойдат всичките противоречия в живота. Сега, когато ви говоря, аз не искам да разрешите сегашните ваши противоречия. Всичките ви противоречия се дължат на това, че не мислите. Туй сега го приемете така. Ама да се докаже. Да докажеш, че един човек е заборчлял. Защо? – Защото не мисли. Ама боледува, защо? – Защото не мисли. Сега другото възражение. Може да се каже: Онези, които са мислили, какво са направили? Единственото същесво, което мисли, То е Бог. Той е най-щаслив. Бог, който мисли, е направил света съвършен и следователно, ако ние вървим по неговия път на съвършенство, няма какво да се оплакваме. Но понеже ние не мислим, както Бог мисли, затова идват и всичките ни нещастия. Ние се спираме върху философията защо светът е направен така. Бог е направил света, защото право мисли и ние трябва да мислим защо го е направил. Не да му търсите погрешките. Той няма погрешки и в света няма погрешки. Погрешките са в нас. Изучаваш едно човешко лице, опитай

се да го нарисуваш, ще видиш колко погрешки е направил. Даже помъчи се да произнесеш някои свещени думи. Колко хора правят погрешки, даже като произнасят думите „добро“, „любов“, много погрешки правят. Тъй както произнасят, няма никакъв смисъл. Любов значи оскубана кокошка. Казват: „Човек, като се влюби, той мяза на оскубана кокошка.“ Това никак не е любов. За да покажеш, че обичаш, ти трябва да учиш. Щом учиш, имаш любов; щом не се учиш, никаква любов нямаш. Пробният камък на любовта е учението. Щом запламти сърцето ти да учиш, няма никакви страдания; щом не учиш, страдания има. Сега аз, като ви говоря тъй, не искам догматически да го приемете. Ще кажете: „Трябва да мислим.“ Щом говорите, че трябва да мислим само на думи, вие не разбирате. Трябва да се яви процесът на мисълта, че човек да влезе в своето битие. Ти, като станеш сутрин, трябва да кажеш на себе си: „Трябва да мисля тъй, както Бог мисли. Трябва да обичам тъй, както Бог обича.“ Понеже Бог, като е обичал, е започнал да твори и работи. Че той е създал Вселената, работил, работил. Взел е предвид всичките нужди, които имат и най-дребните същества, не оставил нищо непредвидено и всичко е наредил, всичко е предвидил. Това е Божията мисъл. Той е мислил, мислил една година, две, милиони и, като мислил, наредил нещата. А вие сега намирате, че не промислил нещо заради вас и казвате, че направил на земята да страдате. Щом не учиш, пратил те е да страдаш; щом учиш, щастието ще дойде. Щом не учиш, нещастието идва. Сега считате за нещастие големите неща. „Аз може да си счупя крака.“ Но ако в тебе се яви най-малкото недоволство, ти си недоволен

от положението, в което се намираш. Допуснете, че вие седите отвън и не слушате и всеки гледа другия какво прави. Вижда, че той има по-хубава шапка, по-хубави дрехи, обувката му, връзката му, той се обръснал, подстригал си косата. Но това не е мисъл, то е едно сравнение. Човек който мисли, той не обръща внимание на външния свят, той не разглежда външния свят. И аз, като гледам на човека, най-първо се интересувам мисли ли той, обича ли. Щом обича, той ще учи и ще бъде постоянно на работа. Човек, който мисли, дългове не трябва да има; човек, който мисли, болен не трябва да бъде; човек, който мисли, нещастие не трябва да има. Щом имате сегашното положение, тогава ще се научите да мислите добре. Как? – Щом започнете да мислите правилно, всичките тия неща като снега ще се стопят. Може да остане онова естествено положение на цъфтенето на цветята, на цъфтенето на плодните дървета, всичко ще се смени и ще видите света съвсем другояче. И най-после вие ще се намерите в един човешки свят.

Сега някой е облечен с ония дрехи, които Бог е определил за човека. Сегашните ви дрехи мязат на меча козина. Най-хубавите дрехи, с които хората са облечени, мязат на меча козина. Някой път ние сме облечени, но нито кройката е кройка, нито цветът е цвят – нищо не е намясто. След като направиш една дреха и я носиш една година, тебе ти дотегне и казваш: „Да се отърва от тях, от ризата, от шапката.“ След една година казваш: „Друга мода има.“ Значи шапката не прилича на тази, която носиш. Като носиш тази шапка, не може да мислиш. Щом не може да мислиш, хвърли я, ходи гологлав. Щом с едно палто не може да мислиш, хвърли го. Ама как? –

Остани без палто! Ако мислиш без палто, ти си на правата посока. Важното е да мислиш, а не да бъдеш обленен. При мене ако дойде един ученик, аз няма да обърна внимание нито на шапката, нито на дрехите му, нито на ланеца на часовника му, а ще обърна внимание на неговия ум, способен ли е той. А да ви питам за неща отвън – те са боя. Отвън всеки може да нашари боя. И питам сега: Как могат да ви обичат? Вие някой път искате да ви обичат хората. Или да допуснем, че аз искам да ме обичате. За какво ще ме обичате постоянно? Представете си, ако аз съм груб учител и постоянно се отнасям грубо, за какво ще ме обичате? Или ако един слуга е груб, или който и да е, ако постоянно е груб, за какво ще го обичате? Много мъчно е да се обича. Сега ето къде е мъчнотията. Много мъчно е да се преподава на болни деца. Представете си хора, които имат болки: на един ръката му е счупена, на друг крака, язва в стомаха, в мозъка има нещо, ти трябва да му предаваш, а той ти казва: „Какво ще ми разправяш, сърцето ме боли, а ти ми разправяш за мисълта. Какво ми разправяш за мисълта, стомахът ме боли.“ Казвам: Боли те коремът, защото не мислиш. Ти ще възприемеш едно положение в мисълта на Бога, в неговия дух, като създал човека. Той е казал: „Дете мое, научи се да мислиш! Туй е най-хубавото, което съм създал за тебе – ще мислиш. Научи се да мислиш!“ И когато Бог даде първата заповед като едно ограничение, той каза: „Ще мислиш!“ Казва му: „От туй дърво няма да ядеш, ще мислиш.“ А човекът, без да мисли, отиде да яде. Той не мислеше. Ако мислеше, той нямаше да яде. Туй показва, че човек, щом върши работи, за които не е мислил, той не мисли. За пример раз-

гневите се. Някой път вие кипнете, дойде огън, лицето ви се зачерви: Аз това, аз онова. Кажете ми какво ще направите? Хванеш един човек, какво ще направиш? Какво ще направи една крава, като ритне гърнето? Ще прекатури гърнето, ще го разсипе. Господарят ще я набие и пак ще я издои. Да ритнеш гърнето, това не е мисъл. Снощи една млада сестра плака от друга стара сестра, не можели да се спогодят. Едната дигнала ръце, старата и тя, защо Господ създал света. Старата сестра какво прави, не зная. Казвам: Не мислят – и старата сестра не мисли, и младата сестра не мисли. Ама кой е прав? И двете сестри не мислят. Ако мислеха, това нямаше да направят. Дойде една сестра, чете ми една молитва в стаята ми, но знаете ли каква молитва ми чете? „Ти си жесток, ти с другите си такъв, с мене това.“ Чете ми молитва. Младата сестра най-после ме изкара от търпение, казвам: Да се махнеш оттук! Аз съм дошъл да върша волята Божия, а ти искаш да служиш на себе си. Всеки човек, който не мисли, да се маха. Сега противоположното: ако аз съм лош, ти трябва да мислиш. Щом съм лош, аз не мисля. Ако съм прав, аз не искам да се оправдавам. Аз съм прав – въпросът е тъй без разлика. Не мисля, значи това, което Бог е създал, не мисли. Някой човек е при мене, трябва да се отнесе не външно, вътрешно да му дам всичката цена, която Бог е турил. Ако някой от вас дойде, аз трябва да му дам истинската цена. Вземете един най-добър цигулар, трябва да му дадете най-хубавата цигулка – или на Страдивариус или на някой друг, та като вземе лъка, като пипне цигулката, веднага разбира от това, разбира цигулката – мисли. Питам се: Какво искате вие? Казвате: „Любовта Хрис-

това.“ Че какъв е Христос в своята любов? Този човек като дух беше така богат! Слезе, раздаде всичкото богатство на света и остана бедняк, без да остане нещо в джоба му. И след това хората казват: „Голям будала е този човек. Човек, който раздава всичкото си имане, ние не го искаме. Понеже ни даде всичкото, да си върви, че, каквото той остави, ние да ядем и пием.“ Аз прибавям: Не сте ли вие в положението на човека, в когото Бог е вложил живота, едно велико благо – мисълта, която Бог е вложил – да мислите. Вие казвате: „Аз искам да живея!“ Вие искате да ядете, да се обличате, да ви върви всичко по вашия кеф. Този ви обидил, онзи ви обидил.

Човек прогресира дотолкова, доколкото мисли. Аз говоря за вътрешния живот. Вие може да кажете кого визирам? На когото и да е, аз ще му кажа: Не мислиш! Всичката философия е там. Дойде някой при мене, казвам: Ти не мислиш, върви си по работата. Това е най-малкият език. Щом човек не мисли, той всичко може да направи, може да каже и груби думи, може да каже какво ли не. Сега ето истинската философия. Тази сестра, която ми чете половин час за старата година, след като си замина, аз разсъждавам. Казвам си: Аз трябваше да я изслушам и да кажа: Благодаря ти, това е твое схващане. Ако си права, да дойде всичкото Божие благословение на тебе, а пък ако си крива, и другото да дойде. Така е. Ако си права, всичкото благословение на мисълта да дойде, пък ако си крива, всичките криви дървета да дойдат на гърба ти. Ние казваме на някой човек да дойде злото. В какво седи злото? – В непослушанието. А кой е непослушен? – Който не мисли. Тази, младата сестра, ме гледа и казва: „Аз искам да бъда свободна. Ти няма да

ми заповядваш тук.“ Това е нейно мнение. Че щом мислиш, ще бъдеш свободна; който мисли, ще бъде свободен. Сега вие ще кажете: „Коя сестра?“ Мога да ви я кажа, но не искам да ви я кажа. Понеже тя или аз – все едно е. Ако тя направи погрешката или аз я направих, въпросът не седи в Петко, Драган или Стоян, защото всеки един от нас е без търпение. Защо сме нетърпеливи? – Защото не мислим. Най-първо мен никой не може да ме обиди, защото ето къде е възражението. Аз оставям нещата да вървят тъй, както Бог ги е направил. Аз знаех за тази млада сестра, знаех какво щеше да ми направи и можех да не я приема. И после викам един млад брат, поставям го на стълбата, понеже знаех, че ще ме безпокоят и казвам: Който дойде, да го не пущаш горе. Идат няколко души, казва: „Не може!“ – „Как тъй?“ Слушам един глас: „Учителю!“ – Едва дочувам някъде: „Няма го!“ – „Учителят е вътре!“ Трябва да се мисли. Учителят мисли сега какво да прави.

Аз оставям погрешката. Като говоря по този начин, по този път, по който сега вървите, светът не може да се оправи. Помнете туй! Ама да вярваме, да се обичаме, да правим добро. – По тия стари начини вие ще имате тия резултати. Светът не може да се оправи. Светът може да се оправи, но как? Трябва мисъл, нищо повече. Ще мислиш тъй, както Бог е направил. При най-големите противоречия човек трябва да мисли. Че ако учителят ви даде една трудна задача, вие мислите ли, че той ви обича? Щом имате една задача, значи трудното е в света. Ако вас ви дойде едно нещастие, то ви е дадено да мислите, то не е нещастие. Вие го считате нещастие, защото всички не мислите. Вие слушате едно агне блее, ко-

лят го и се радват, казват: „Ще го яде някой!“ Това е гледището на хората, които не мислят. Защо колят това агне? – Те не мислят, искат да се удоволствуват. Агнето казва: „Помислете малко.“ – „Няма какво да мислим.“ – казват хората, теглят му един нож и се свършва въпросът.

Та казвам: Онези от вас, които не мислят, очаква ги смърт, очаква ги страдание, очаква ги нещастие, очаква ги ад – всичко, каквото може в света, ви очаква. И ще го опитате. Онези от вас, които мислят, очаква ги живот, очаква ви блаженство, любов, очакват ви безбройните Божии блага, които се носят и ще ходите навсякъде в света със свободен билет. Казвам ви за тази година: Научете се, като станете сутрин, да кажете: „Да помисля тъй, както Бог мисли.“ Мисли, че всичко е добро. Не туряйте в ума си отрицателното. Вие седите и казвате: „Много лоша е тази сестра, много лош е този брат.“ Според сегашната философия аз трябваше да се престо-ря, да кажа: И той има нужда от лекция. Ако аз мисля за някого, какво мога да добия? – Нищо не мога да добия. Единственото нещо, което е за придобиване, е да мисля върху това, което Бог е създал в небето, в звездите, в чистата вода, в чистата храна. За туй ще мислиш. А она-зи мисъл, че срещнеш един човек, туй считай за привилегия. Срещнеш една мечка, считай, че е привилегия да срещнеш една мечка. Сега мога да ви кажа за една мечка. Превеждам един пример. Седят двама селяни българи близо до гората и делят нещо. Единият казва: „Аз трябва да взема повече.“ Другият казва: „Знаеш ли, ще те претрепя!“ – „И аз ще те претрепя!“ Единият ще претрепи другия. Делят и не могат да разделят. Двама-та си свили лицата, огън изкача от тях. Иде една голяма

мечка и тя да дели. И двамата се качват на крушата, сядат там и питат кой от тях има право. Мечката иде и мирише. И двамата казват: „Ти имаш право.“ Но като дойде мечката, единият казва: „Аз ще те претрепя“, а другият казва: „Слез и притрепи мечката.“ Но другият казва: „Слез ти!“ Долу е мечката. Тя е един ангел, който е преоблечен. Вие бягате от една мечка. Това е един ангел. Аз такива ангели много съм срещал. В живота си в България само веднаж съм срещнал ангел. И то в Рила. Връщам се от Мусала с един евангелски проповедник, виден проповедник, който проповядвал и за вяра, и за любов, и какво Господ е направил. Минаваме през Маричината долина. Аз вървя и си разсъждавам. Гледам над долината върви една мечка и слиза. Казвам: Един ангел върви. Той се замислил, ангелът върви. Вече приближаваме до мечката тъй, колкото до вратата. Тогава проповедникът казва: „Слушай!“ Аз казвам на моя език: „Един ангел иде, една мечка.“ Той, като видя мечката, отвори му се очите. Пак гледам мечката. Трябва да се справим – да мине пред нас или ние да минем и тя да мине зад нас. Тръгвам напред, тя да може да мине зад гърба ни. Тя отива да пие вода, жадна е, нещо си мисли. Там, на пътя, прескачам едно дърво, а този проповедник в страха си мисли, че аз бягам от ангела. Пък аз искам да дам почитание на този ангел. Той се препъва така, че пада и си туря краката насреща. Аз се спирам, гледам ангела си дига очите. Този ангел казва: „Много съжалявам, че уплаших този евангелски проповедник!“ И хуква нагоре тази мечка по пътя, по който е дошла. Много бяга. Питам проповедника: Какво чувствуваш? – „Помислих, че ти ме оставяш и мечката ме натиска.“ Добре,

сега тенденциозно може да разправам и да уроня неговия престиж. Той е още жив тук, на земята. Какво ме интересува да разправам за този проповедник? Казвам: Когато един ангел дойде, ние си дигаме краката насреща му. Дигане на крака навсякъде има. За мене това е ясно, щом не мислиш. Защо този проповедник не може да мисли? Тази мечка какво ще направи? Мечките са много добри същества. Мечка да те залюби, по-вярна от нея не може да има, но и да те намрази, да те пази Господ от мечка, която мрази. Ако си от онези, които не знаят как да мислят, по-отмъстително същество от мечката няма. Тя никога не забравя. Ако с нея постъпиш добре, тя помни.

Разправах ми тук, в България, за едно младо мече. Подоила го една жена от Карнобатско и след десет години туй мече вижда тази жена, която го е подоила, легнало пред краката ѝ. То почнало да се гали, да казва: „Много ти благодаря.“ А на мечкаря казва: „Какво ще ме извеждаш да ти играя!“ На жената казва: „Ако ти не беше ме подоила както майка ми, която умря, щях да умра. Сега благодарение на тебе, както виждаш, разиграват ме хората.“ Мечкарят се чуди защо е това. Та ако една мечка е признателна на една жена, която ѝ направила това добро, какво ни липсва ние към Бога да бъдем признателни, който ни е дал всичкото благословение. Сега кое е по-хубаво: да мислим за Драгана, Петко, Стояна какво са направили, или аз като дойда до Петко, Драгана, Стояна, да кажа: Колко ни любя Господ! За Петко, Драгана, Стояна трябва ли да загубя своя мир? Най-правата философия е да мислите. Ще мислите за великите Божии блага, които Бог е вложил във вас. Мислете за

вашата душа, мислете за вашия ум, мислете за вашето сърце, мислете за вашия дух, за туй мислете сега. Мислете за онова, хубавото, великото и, като мислите 5 години поне, ще турите една основа – да станете търпеливи. Търпелив човек е, който мисли, а нетърпелив е онзи, който не мисли. Няма друга възможност. Христос, като дойде на Земята, знаеше за всичките свои страдания. Петър казва: „Господи, да ти не бъде това!“ – „Не“ – казва Христос. „Аз до този час дойдох да мисля. Ще имам да страдам, те са малки работи – ще минат!“ Едно страдание ще мине – час, два, три, цал ден от сутрин до вечер, на другия ден твоето страдание ще мине. Вие сте изпратени на земята да разрешите една работа и си казвате: „Христос колко е страдал!“ Но Христос беше изпратен да мисли: „Както ме е Отец научил, така и правя.“ Сега ето простата философия: научете се всички да мислите. Ако дойде един човек при мене и направи нещо, което не е естествено, аз казвам: този човек не мисли, нищо повече, не мисли. Може да питате: „Каква може да бъде мисълта?“ Чиста. Като започнеш да мислиш, ти ще се освободиш. Ако си болен и започнеш да мислиш, ще оздравеееш; ако си сиромаш и започнеш да мислиш, ще се уредят работите; ако си чиновник и започнеш да мислиш, работите ще се оправят; ако си чиновник изпъден и започнеш да мислиш, ще те турят на служба, ако право мислиш, ще те турят на чин. Ти си една млада мома и нямаш кандидати. Като започнеш да мислиш, ще дойде твойт възлюбен. Бездетна майка си, щом започнеш да мислиш, ще дойде едно отлично дете. Всичко туй е привидно, това не е пробен камък, а магическата тояжка. Вие питате: „Кога? Утре ли?“ Не, моментално. Само

ако можете да мислите правилно, всичко ще имате. Ако закъснява благото, това показва, че не си се научил да мислиш. Тогава някой казва: „Аз се молих на Господа, няма отговор на молитвата.“ Ако се молиш и веднага има отговор на молитвата, ти си се молил правилно. Ако закъснее ден-два, туй показва, че бързината ти е била малка. Ако някои неща не станат, те не стават по единствената причина, че не мислите. „Каква философия!“ Ще кажете: „Талисман трябва да се тури или да се напише нещо, или, за да оздравее някой, трябва да се тури лекарство.“ Хубави са тия работи, не ги отричам, но според мене, като ме сполети някое голямо нещастие, казвам: Добро е всичко! Няма никакво нещастие. Аз живея в Бога и Бог живее в мене. Дойде един човек, започва да ме обижда, казвам: Този човек не мисли, той не се е научил да говори. А някой път аз имам един специален памук, запушвам си ушите. За пример той седи близо до мене, понеже е енергичен, плюе ме. Аз не го чувам, но щом престане да вали на лицето ми, тогава взема малко вода, измивам се, изваждам памука от ушите и тогава дойде върху него друго едно състояние. Казва: „Извини ме, моля ти се, прекалих.“ И като започне да говори сладко, аз слушам и казвам: Колко хубаво говориш. Та като дойде дяволът вътре във вас, турете памук в ушите си, а като дойде Господ да ви говори, извадете памука от ушите си. Като дойде дяволът, мислете. И дяволът казва: „Какво трябва да мисля?“ Казвам: Опитай тази работа! Една добра мисъл всякога донася нещо. Ще опиташ нещата.

Една хубава мома иска да бъде щастлива. Един момък казва: „Ожени се за мене! Ще опиташ, ще видиш.“

Ти ще опиташ човека, но ако имаш хубаво развито обоняние, ако е карамфил, ще разбереш карамфил ли е или роза. И ако е добър човек и може да мисли, от него излиза особено ухание. Аз добрите хора ги чувствавам. Ухание излиза от тях. И лошият човек, и той си има ухание. Всеки, кой какъвто е, аз ги деля: едни, които мислят, и други, които не мислят. Който мисли, той има ухание, а онзи, който не мисли, на него му казвам: да излезе навън, да си върви. Казвам: „Ти като не мислиш, училището не е за тебе. Училището е за онези, които мислят, ти навън ще бъдеш. И когато Адам престана да мисли, Господ го изпъди, понеже раят беше място само на учение. Щом той престана да мисли, „Извън рая – казва Господ – там ще идеш. Ще опиташ нещата. А като се научиш да мислиш, ще се върнеш в рая.“

Вие сега искате да се върнете в рая. Още днес може да се върнете в рая. Как? – Като мислите. Сега някои от вас искате да знаете дали с този костюм. Не, не с този костюм, с който сега сте облечени, който ви се даде, като ви изпъдиха из рая. Тия дрехи показват, че ние не мислим. Тия дрехи на работата ще ги хвърлите, а официално ще се облечете.

Сега ще заключа с приказка за един много гладен човек. Той е гладен, три дена не е ял, а друг му разправя една много интересна приказка. Гладният казва: „Дано по-скоро свърши приказката!“ Та и аз ще свърша приказката си. Гладният човек – нахрани го. Но с какво трябва да се нахрани? Умният човек казва: „Виждам, притесняваш се малко, но понеже зная, че не може да ядеш варен боб, та заповядах на възлюблената да ти свари пиленце. Та затуй ти приказвам приказка, докато се свари

пиленцето.“ Ако някой път една реч се продължава, то е, защото боб не може да ядете. Тогава, докато се свари пиленцето, аз приказвам. Сега и аз продължих, понеже пиленце искате. Та кой от вас не иска да яде пиленце? Кой от вас не иска да бъде облечен хубаво? Че то е пиленцето, пък аз ви занимавам. Вие казвате: „Ние сме ги слушали тия работи, но черно на бяло да има.“ Аз ви питам: Туй положение, в което аз се намирам, как го добих? – Като мислих, нищо повече. Пътят, по който аз съм минал, ако вие бяхте, сто пъти щяхте да се върнете от този път. Аз съм минал по един трънлив път; сам трябваше да си оправям пътя. Вие мислите, че съм минал по право шосе. Аз трябваше да си проправам път през драките, през джунглите, докато изляза на царското шосе. Мисъл трябва.

Казвам: Доброто ще дойде, след като се мине този път. И на вас казвам: Не се връщайте от този път! Някой се спрял, казва: „Този път, по който вървим, прав ли е?“ Аз ви отговарям едно: Досега никой от вас не е вървял по правия път. И вашият дядо, и баба – кой е вървял по правия път? Всички хора, които са нещастни, които умират, не вървят по правия път. Аз бих искал да бъдете щастливи. Щастието е закон за Божествената мисъл, Божествената мисъл, която Бог е вложил в нас. Сега, може би, тази мисъл не е ценна за вас. – Да мислиш. Ние мислим само за последствията. Не, мисълта подразбира великото благо, което съществува. Да съзнаваш, че преди тебе едно същество е мислило и направило света съвършен и всичките блага – онова, което ти очакваш, се намира в този свят. Но ти, за да намериш твоето благо, трябва да мислиш. Ти трябва да се учиш много, докато

намериш благото. Туй същество казва: „Ти сам ще намериш благото си.“

Сега да изчетем „Добрата молитва“ с мисъл – веднаж в живота. Десет неща има в нея – с мисъл да четете. Това е едно малко резюме на онова, което човек трябва да върши. В „Добрата молитва“ е вашето щастие. Ако туй, което е писано, го четете с мисъл и мислите, вие ще бъдете щастливи. Ако Господ е нашият баща, може ли ние да бъдем сиромаси? И ако сме сиромаси значи, че не е станал още наш баща. Нищо повече. Сега да четем молитвата с мисъл, понеже искате да бъдете щастливи. Аз ви дадох пътя към щастието. Който от вас е готов, да влезе. Който не е готов, той да си прави каквото иска. Сега ще четем „Добрата молитва“ с мисъл, всеки да се вгълби, да забрави другите.

21 лекция от Учителя,
държана на 22 март 1935 г., София, Изгрев.

ЗНАНИЕ И ВИЖДАНЕ

„Отче наши“

Резюме има ли? Прочетоха се три резюмета на темите: „Отличителните черти на силния и слабия човек“, „Функции на голямото и малкото“, „Отношение на целите и дробни числа“.

Пишете на тема: „Свойства на глаголите“.

Какво се говори в миналата лекция? (Да мисли човек.)

Разлика между знание и виждане. Разлика между тези две неща. Кога човек се подмладява и кога остарява? Виждането подмладява, а знанието състарява човека. Младият човек се отличава с виждането, всичко забелязва, има подвижност. Старият всичко знае, но нищо не вижда. Знанието зависи от неговата опитност, от онова вътрешно преживяване. Някой път вие искате да знаете какво ще добиете от знанието. За пример искате да знаете как ще се отразят 20 тояги върху задницата ви. Или този пример е малко груб?

Искате да знаете как ще се отразят 50 килограма злато на вашия гръб. Идеята за доброто и злото да знаете. Цял един процес е вътре във вас, да извършите едно престъпление. Искате да знаете какво нещо е престъплението. Или искате да знаете какво нещо е доброто. Злото може ли да се види? Злото е невидимо и доброто е невидимо. Резултатите са видими. Какво е понятието у

вас за злото? Човешката мисъл има спомагателни процеси, които тепърва трябва да учите.

За пример имате аритметични числа и алгебрични числа. A плюс B е равно на какво? Какво означава, когато две числа се турят в скоби? Защо математиците турят скоби? Каква роля играят скобите? Осведомете ме сега. Малко светлина върху въпроса от ваше гледище. То е един незавършен процес. (Когато трябва да се умножат няколко числа с едно друго число, то първите се поставят в скоба.) Като се събират, право ли е да се турят в скоба? (Ако трябва да се събират, няма нужда.) Значи тук скобите са излишни. Тогава отварям скоба: $A + B = C$. В алгебрата A какво означава? (Някакво число, цяло или дробно, положително или отрицателно.) Да кажем, че имате двама добри хора или двама работници. На какво са равни? Да кажем, че и двамата души работят, то на какво ще бъде равна изработената работа? Ще бъде ли равна на C ? Събрана, тяхната дейност ще бъде ли равна на C ? Каква е разликата между аритметичните и алгебричните числа? Алгебричните числа са общи, те са символи на известни числа.

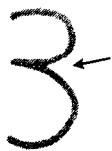
Всякога можем да кажем: „Ти знаеш ли?“ Какво трябва да разбирате под тези думи? Онзи, който не разбира вътрешния смисъл на думите „ти знаеш ли“, той казва: „Обясни ми това.“ Има някоя идея, която трябва да изпъкне при тези думи. Ти знаеш ли? За мене това са едновременно математически величини. Ти – това е едно математическо число. Когато кажа „т“, изпква едно същество, което има мъчнотии, които трябва да преодолее. Не са преодолените мъчнотиите. И показва посоката, при която мъчнотиите могат да се разрешат. „Ти“

винаги има отношение към великото в света. Когато кажа „ти“, в моя ум подразбирам великото, което ражда всичко. Щом кажа „аз“, подразбирам нещо, което е излязло от „ти“. Когато едно разумно същество ти говори, какво ще ти каже? То казва: „Ти“ и ти вземе името. Може да каже „аз“. „Ти“ може да бъде на твоето място. Имате идеята „аз“. Това е на български език, а в английския „аз“ е само една буква I. На български вместо „аз“ ти казва „я“. Значи едновременно това местоимение е едно разумно същество, което има известна работа. В думата „ти“ изпъква т-то. То показва, че имаш трудна работа, която трябва да извършиш. Буквата „и“ показва начина или метода, по който извършваш тази работа. Ти говориш някому и казваш: „ти“, а за себе си казваш „аз“. Какво подразбира думата „аз“? „Аз“, който съм излязъл от „ти“. С неговите правила и с неговата сила мога да извърша това, което „ти“ върши, не в същия размер, а в малък размер да извърша. Защото, като съберете всичките хора в света, които казват „аз, аз, аз“, като се обрнат към Бога няма да казват „аз“, но ще казват: „Ти, Господи!“ Сега всички ония, които казват на Господа „Ти“, колко души са те? Може да проверим и да намерим едно число. Ако едно същество се обръща към синовете си какво ще каже? Ще каже: Вие. Какво означава тогава „вие“? (Множество.) Каква е разликата между „вие“ и „ти“? Когато бащата се обръща към сина си, казва: „Ти, сине.“ Как се пише „вие“? Това е местоимение, но „вие“ какво означава още? (Казваме: „Кучето вие.“) Как се е писало по-рано „вие“? (С „й“.) В дадения случай думата „вие“ за мене е една формула, процес на развитие. В – тук имате диаметъра на кръга. И двете страни на окръж-

Фиг. 1

ността разделена (фиг. 1). Тук е посоката на движението. А пък тази посока, дъгите, това са резултат вече. Какво означава това? Буквата З. Това е човешката уста. Тук са двете страни, които се отварят, тук се възприемат нещата. В тази посока е движението (фиг. 2). На всяка една идея вие трябва да знаете посоката на движението. Имате една

Фиг. 2

на мисъл, трябва да знаете посоката ѝ. Вие мислите, че мисълата е нещо като ябълка, може да я държите. То е механическо схващане. Но един ден тази мисъл изчезне от вас. Вие мислите, че я държите. Грешно ли е това положение? Представете си, че едно дете държи ябълка, казва: „Тази ябълка аз я държа.“ Но отвори ръката и вижда, че ябълката я няма. Какво ще помисли това дете? Представете си, че аз му давам една ябълка от сняг. То я държи и, без да забележи, ябълката се стопи и формата ѝ изчезне. То си отваря ръката, няма я. Една ябълка колко години, колко време може да държи едно дете в ръката си? Колко време може да остане една ябълка неразвалена? Сегашните обикновени ябълки колко време може да издържат? То ще я изяде. Ако не я изяде, ще се развали. Ако я изяде, то ще я консервира. Изяждането е процес на консервиране. Яденето и мисленето – те са почти синонимни процеси. Ние трябва да мислим, за да не би нещата, които имаме, да се развалят. Ако ти не мислиш за някои работи, те сами по себе си ще изчезнат. Ви мислите, че някои мисли ги имате и с тях може да постъпите, както искате. Но всяка мисъл си има известен път. Мисълта е

семка, която може да посеете. Известни мисли може да ви послужат.

Дайте ми сега само една дума, която изразява един метод, един спасителен метод. Имате ли други такива магически думи, които, като кажете, се отварят работите, тръгват работите. Сега какво разбирате под думата „светлина“? Колко идеи изпъкват едновременно от думата „светлина“? Колко неща изпъкват? Сега ние се натъкваме на мъчнотии, както някой път готвачът се натъква на големи мъчнотии. Някой готвач, за да сготви едно хубаво ядене, за да го научат да го сготви, той ще плати 4 – 5 хиляди лева на някой майстор. Да кажем, че той получава 30 хиляди лева на месец, трябва да плати 4 – 5 хиляди лева, за да научи едно царско ядене. Ако вие имате такова ядене, което сте научили за 4 – 5 хиляди лева, как ще го продадете? Някой от вас има ли такова скъпо ядене, че да може да го продаде? Ако не знаете такова ядене, аз ще ви кажа някой път, но няма да го съобщавате. Как се готви едно ядене, което струва 5 хиляди лева, и кому ще го продадете, кажете ми. Колко готвача има, които биха платили в България 5 хиляди лева, за да го научат. Турци може да намерите все таки. Но ние се отклоняваме от главната мисъл.

Вие казвате: „Трябва да се живее.“ Но, за да живее човек, трябва да бъде най-първо млад. Младият се отличава по това, че той вижда, а пък в какво седи виждането? Ти трябва да възприемеш светлината, но едновременно в тебе трябва да има светлина, да разбираш тази светлина, да разбираш приложението на светлината. Кое е първото, което трябва да видиш? Кое е онова, което трябва да вижда младият в светлината? Ако дойде светли-

ната при гладния човек, кое ще му разкрие? На гладния човек ще му разкрие де се намира храната. А под думата светлина аз разбирам това, което дава възможност на човека да постигне онези желания, които той има. Всякога, когато може да постигнеш едно свое желание, ти имаш светлина. А пък когато не можеш да постигнеш едно свое желание – аз говоря за разумните желания – това показва, че нямаш светлина на пътя. Там, дето няма светлина, нещата са непостижими. Представете си, че вие искате да бъдете земеделец. Значи тази нива трябва да я виждаш. Важни са и условията на нивата. Вие трябва да имате светлина и топлина, и влага, и други условия. Ако нямате светлина, топлина и влага, вие никакъв земеделец не може да бъдете. И онова, което желаете, да бъде за вас постижимо. Например вие сеете семе, но това семе без топлина, светлина и влага не може да расте.

Та казвам сега: Същия метод имате. Вие имате вече нивата, вие сте земеделец. Вие трябва да знаете най-първо как да орете вашия мозък. Той е една нива. Трябва да използвате светлината и топлината. На какво може да уподобите светлината? На какво може да уподобите топлината? – Топлината съответствува на топлите чувства. Топлото чувство служи като едно условие за възрастването, за оплодяването на една мисъл. Чувствата служат като условие за израстването на мислите. А пък мислите, като израстват, носят плодове у себе си. А пък тези плодове са необходими за самия живот. Кое е онова, което ви заставя да мислите? Един ден у Бога се ражда желание да създаде нещо в себе Си, да създава същества така щастливи, както е Той. – Дали е така, не

съм видял, но предполагам сега. Но все таки, за да можеш да предполагаш, трябва да имаш една малка своя опитност. И на какво се основава тази опитност? Откъде са взели философите тази идея?

Младият седи сам и по едно време казва: „Не си струва да се живее.“ И му идва идеята да си има другар. Така философите дошли до тази идея и предполагат това. Тази идея е турена в ума на философите, че това същество седяло само. И му дошло наум да създаде нещо. Но вие имате едно понятие за създаването съвсем не такова, каквото се разбирало първоначално. Вземете за пример създаването на дома, женят се хората. Като се ожени човек, какво добива? Каква е била първоначалната идея? Вие не схващате първата идея. Схващате само един резултат, че се събират двама души на едно място. Вие за женитбата трябва да мислите. Когато престанете да изопачавате идеята за живота, тогава ще разберете. Ти казваш: „Ще се родя и ще умра.“ Ти не знаеш истината. Вие имате идеята, че всеки, който се роди, трябва да умре. Всеки, който умре, трябва да се роди. Смъртта подразбира живота и животът подразбира смъртта. Този, който умира, трябва да се ражда. На земята всеки, който се роди, трябва да умре; всеки, който умре, пак трябва да се роди. Първото положение, че всеки, който се роди, трябва да умре, е по-ясно, понеже всички, които се раждат, умират. Но че всеки, който умира, трябва да се роди, това може да се докаже. Вземете едно житно зърно. Ако го поставите в почвата, почва да се разлага, да умира. Но дойде до положението, дето житното зърно наново покарва. В житното зърно в почвата една микроскопическа част в него организира другите части и

новото се ражда. Процесът на раждането какъв е? (Поникването.) Ако посееш едно житно зърно, то само ли ще се яви. Де са тогава бащата и майката? Вие казвате, че за да се роди едно житно зърно, трябва да има баща и майка. Питам тогава: Де са бащата и майката на житното зърно? (Топлината, светлината.) Те са условия. Кой е бащата на житното зърно? – Човекът, който го сее. А пък земята е майката в дадения случай. Земята му дава условията и утробата. Посява се житното зърно в земята. То израства. А пък човек е бащата. Той хвърля в нивата житното зърно и завлича отгоре. Житното зърно става ли като баща си? Всъщност човек не е баща на житното

Фиг. 3

зърно, понеже житното зърно не е като човека. Човек прилича ли на житното зърно? Може ли да ми нарисувате житно зърно (фиг. 3)?

Житното зърно носи само устата на баща си.

То, като се роди, в средата нали има един ръб? То изниква благодарение само на това, че човек го е сял. Житното зърно не го е създал човек.

Питам тогава: Една мисъл, която не прилича на тебе, твоя ли е? Казвам: В дадения случай само това, което прилича на тебе, то е твое. А пък щом прилича на тебе, то всякога ще те придружава, ти не може да го изгубиш. Това, което е подобно на тебе, не може да се изгуби. Идеите, които са се изгубили, не че изчезват всъщност, а с тях не разполагаме ние. Те са само външни условия. Онези идеи, с които работим, те трябва при най-усилните времена да останат. Някой път човек трябва да мине твърде много мъчности и страдания, за да види коя е оная, основната идея, на която може да разчита. Де ще остане в тебе една идея. В човека остават две идеи –

злото и доброто. Кога? – Когато ти изгладнееш, в много лоши условия, то в тебе ще дойде идеята да убиеш някого или да убиеш себе си. Този човек, който е бил инертен дотогава, страда, страда и му идва идеята, че трябва да работи. Човек взема мотиката и работи. То е доброто. А пък при другото положение, тогава казваш: „Ще го убия – ще убия себе си, ще убия и него.“ Поляризиране има. „Няма да посея, няма работа. – Ще го убия или най-после ще убия и себе си.“ Често, когато вие паднете в мъчнотии, две неща се явяват във вас. Като сте ученици, вие казвате: „Аз трябва да се стегна да работя, да уча.“ Зароди се тази идея, някой казва: „Кой ще ходи да учи? Най-после ще се удавя някъде, ще се самоубия.“ Някой ученик, като се обезсърчи, иска да умре, друг иска да се самоубие, а трети тегли куршума на учителя си и свършва работа. Той иска да убие другия. Сега има един вътрешен процес. Две идеи се раждат едновременно в човека. Ако не знае как да обясни нещата, той ще дойде в едно противоречие. Идва му идеята да го убие. Природата иска да му покаже, че той станал активен. Но, за да бъдеш активен, представи си, че ти си камък, който е седял дълго време някъде, или някое дърво – навлезли стотина птички, направили си гнезда в тебе и си мътят пиленца. Вие си мислите, потънали сте във философски размишления. Били сте дърво едно време, дървото е един философ, който мисли. Загнездено е то в материята, мисли, мисли. Като забравил този философ да се движи, птичките си направили гнезда и философът един ден казва: „Тази работа няма да стане, тогава ще се движа.“ Но какво ще стане с тези яйца на дървото? Той ще се освободи от това чуруликане, но тези птички как ще си

обяснят този процес на това дърво? Това е състоянието на един човек, който, след като е минал през големи изпитания, му идва идеята да стане активен. Той се обезсърчил, седи и мисли, нито учи, нито работи. Но идват известни страдания и той идва до две решения: да учи ли или да се удави някъде. Но който отива да се дави, той не е разбрал въпроса. Защо отива той да се дави? Първият ученик, който се е обезсърчил, като мислил какво да прави, казал: „Ще отида да се удавя.“ И като се хвърлил да се дави, станал риба. И всички риби сега са ученици, които не са искали да се учат и са станали риби, почнали да плуват. Какво ги правят сега? Изваждат ги хората, пекат ги на огън и ги ядат. Това са мързеливите ученици, които искаха едно време да се давят. Те влязоха във водата и станаха риби. Произходът на рибите – как го обяснява съвременната наука?

Сега ще дойде другият въпрос: Вярно ли е това? Дали е вярно или не е, но факт е, че рибите живеят във водата. Това е вярно. По-рано рибите не са живели във водата. Те не бяха отначало риби, измениха се значи. Тези същества, които искаха да се самоубият, след като влязоха във водата, разбраха, че не могат да се самоубият, измениха формата си и станаха риби. Като влязоха в лошите условия, във водата, роди се идеята да станат активни. Рибите са много активни. Тези риби почнаха да се ядат едни други, да се самоунищожават. По-груби същества от рибите надали има. Гълтат се. Една риба глътне друга, а пък друга, по-голяма, глътне нея. Като намериш една риба, в нея ще намериш друга, а в другата – трета. Една в друга се нагълтали. Тези риби изпитаха своята философия. И най-сетне, като се намериха в трудно

положение, измъчваха се и дойде им наум, че трябва да излязат по който и да е начин навън от водата. Те казаха: „Ние дойдохме да се давим от белите на живота.“ Започнаха да се учат. Научиха се рибите, че могат да излязат из водата, и станаха птици. В първия случай те се обезсърчиха, отидоха да се давят във водата и станаха риби. После, като излязоха от своите условия, станаха птици. Рибите, които излязоха из водата, станаха птици. Това показва, че те поправят своята погрешка.

Ти, щом не разбираш живота, риба ще станеш. Щом почнеш да мислиш, че има един изход от тези мъчности, в които се намираш, птица трябва да станеш. Трябва да почнеш да учиш. Преходът от рибите към птиците трябва да внесе идеята, че от тези мъчности, в които се намирате, сега може да ви дойде мисълта: „Да му тегля един куршум.“ – Ще станеш риба, ще влезеш в лоши условия. Тогава ще опиташ най-лошите последствия на живота. Рибният живот е най-лошият. Необмислени последствия. Първите християни имаха рибата като емблема. Рибата като емблема е вече тази, която мисли да стане птица, а не онази риба, която отива да се дави. Защо именно рибите са студенокръвни? Вие изменяте условията на живота, помисляте, туряте една мисъл да се самоубиете. Ще видите веднага, пулсът ви ще започне да се бави. Един човек, който изстива, той има обратен процес. Турете мисълта, че искате да живеете, веднага температурата във вас ще се повдигне. Щом имате обезсърчителна мисъл, температурата се понижава, щом имате насърчителна мисъл, ще има повишение на температурата. Нормалната топлина, която има човек, показва нормалния процес на мисленето. А пък изстиването на тялото

на човека показва анормален процес. Вътре има бълникане, обезсърчаване, няма съгласие между мислите и чувствата.

Та казвам: Топлината на живота или доброто кръвообръщение показват правилния процес. Всякога топлината на живота, доброто кръвообръщение, правилното дишане, хубавата топлина на живота показват един правилен процес на мислене. Те са външните изрази на мисълта. А пък всякога, когато мисълта не е права, тогава често ви изстиват ръцете, после има повишение на температурата някой път. Това повишение е тресене. Повишението на температурата и тресеното е един временен пожар, който става в човека. Едно изгубване на естествената топлина показва, че низшите чувства в човека вземат надмощие.

Та казвам сега: Правата мисъл е необходима. Вземете всички онези мисли, които произвеждат една нормална естествена топлина. Те са правите мисли. За пример вие казвате: „Аз трябва да съм добър.“ Каква идея трябва да бъде в ума ви, конкретната мисъл, която може да бъде полезна заради вас? Ако аз искам да направя едно добро, ето откъде щях да започна. Седя и поглеждам някоя ябълка. Казвам: „На тази ябълка аз ще направя добро.“ Ще взема 3 – 4 ябълки, ще ги изям и семките им ще посея. Това е едно добро. Плодът, който ще изям, това е заплатата, която ми плаща дървото, а пък семките ще посея. Щом посея семките, това посяване е вече добро. Когато тези дървета почват да растат, щом почне това семе да расте, то има вече отношение между мене и ябълките. Аз съм болен човек, щом почнат да растат семките на ябълките, веднага в мене ще започне

здравословен процес. Когато посееш едно житно зърно, ти ще споделиш същите блага, които житното зърно има. Доброто е нещо конкретно. Не мислете, че като направите добро, няма да се ползвате. Комуто и да направите доброто, и на едно житено зърно да е, пак ще се ползвате. Даже да преместите един камък от едно място на друго, пак ще пожънете същите последствия.

При сегашните си мисли вие приличате на онзи старовременен ученик, който искал да учи тайните на окултната наука. Учителят му го турил в един палат, дето били всички скъпоценни камъни, но бил затворен на тъмно, всичко било мрак. Той, като се разхождал вътре, тук ритне, спъне се, върви на друго място, пак се спъне и т. н. Казва: „Като ме туриха на това място, какво ще науча? Само ще се науча да ритам. Този ритам, онзи ритам.“ И не знае какво да прави. Идва един ден учителят му и му казва: „Какво правиш?“ – „Спъвам се, дето ходя, все се спъвам, все ритам.“ – „Знаеш ли онова, което риташ, какво е? Защо поне не го пипнеш, от пипането поне можеш да разбереш.“

Какво му е липсвало на ученика? Защо се е спъвал той? (Той нямал светлина в ума си.) Защо е нямал светлина? (Не се е занимавал.) Понеже учителят му съзнавал, че в него има една користолюбива цел да обсебва всичко, казал му: „Всичко това няма да го употребиш за своето благо, но за благото на своите ближни и за слава Божия. Тъмно било и той казал на ученика си: „Аз ще ти кажа какви условия ти си изгубил, дето си ритал. Веднага той завъртва един ключ, цялото място се облива в светлина и той вижда всички пакости, които е направил. Казва му: „Ти имаше всички условия да станеш знаме-

нит в света, но не си готов. Ученикът му казва: „Дай ми втори опит.“ – „Ще ти дам втори опит, но трябва да чакаш сега.“ И сега хората чакат. Всички съвременни хора са от тези ученици, с които учителят е направил така. Вие сте тези ученици.

Например един тегли куршум, убие някого – ритане има в света. И уж вършат нещо. Нищо не вършат. Ще кажете: „Като дойде Христос.“ Той, Учителя, ще дойде и ще види, че всички неща в света са обърнати с главата надолу. Какво ще им каже? Възкресението показва втория опит. Тези погрешки трябва да се поправят. Възкресението е процес на разбиране. От живота трябва да разберем бъдещите условия.

До какви заключения сте дошли? Аз ви разпращам толкова години. Ако ви пратят в света, какво ще направите, кажете ми сега. Ако ви пратят две идеи, ще се родите или ще решите да работите, или ще решите да се самоубиете при едни от най-благоприятните условия. Аз зная, че ако изпратя когото и да е от вас, или ще решите да работите, или ще решите да се самоубиете. Питам: Ако сте решили да се самоубиете, какво ще получите? – Казвам: Вие ще станете риби. Индусите казват: Карма. – Кармата, това е риба, нищо повече. Щом имаш карма, ти си една риба в астралния свят. И като се намериш в лошите резултати, казваш: от този трябва да открадна, от онзи и т. н. Мислиш да направиш някаква пакост. Трябва да дойдеш до правата мисъл, да престанеш да бъдеш риба. Вие трябва да престанете да бъдете риба. Вие искате да уредите вашия живот, като се гълтате един друг. Някой казва: „Ще уредя своя живот, ще глътна онзи.“ Ти ще го глътнеш, но и тебе ще глътнат. Не си по-

голям, за да глътнеш всички. Ще глътнат и тебе. Тогава нищо не се разрешава. Въпросът е сега да се излезе от тези трудни положения. Ако имате една ваша идея, каквато и да е, за излизането от това положение! Няма никой от вас, който да не е чувствал желание някой път да се удави. Какво чувство сте изпитвали, когато някой път сте искали да се хвърлите, да се удавите? Колко души от вас сте искали да се хвърлите и да се удавите? – Може би малцина от вас.

Аз говоря за човешкото естество. Има известни сили в света. Самоубийството е един неестествен начин. Природата иска да покаже на човека, че той става активен. Той трябва да преодолее някои неща, трябва да убие нещо в себе си. Убийство значи, че трябва да се откаже от нещо. Има известни желання, от които човек трябва да се откаже. Той трябва да се откаже от тях, за да се избави. Това е правилното решение. Отказването, това е разрешението на въпроса. Да знаеш как да се откажеш.

Допуснете, че сте в дъното на един кладенец. Имате едно въже там. Имате желание да живеете долу в кладенеца. Вие може да се спуснете с въжето долу, в кладенеца и, ако отрежете това въже, питам: Не скъсвате ли пътя на вашето издигане нагоре. Като отрежете това въже, което е връзката, тогава как ще излезете? Ако скъсате въжето, вие ще се изложите на една опитност. Не можете да се върнете назад. Не е лошо желанието да слезете на дъното на кладенеца, но не е разумно да скъсвате въжето, с което сте слезли. Вие сте слезли в живота. Слизането в живота, това е слизането в кладенеца. Кое е въжето? Това е вашата вяра. Ако вие се обезсърчите и обезверите и престане всяка вяра във вас, тогава какво

желание ще се яви във вас? Вие ще искате да се самоубиете. Самоубийството е скъсването на това въже, с което сте слезли. Всяка една идея има своя резултат. Сега, като говоря, виждам вашето положение. Вие седите и не разбирате работите. Не ги разбирате, понеже се смущавате. Не знаете къде да турите новите неща. Казвате: „Ако приемем новото, тогава с този сегашен живот какво трябва да правим?“ Представете си, че имате едно шише. Какво трябва да го правите? Да допуснем, че това шише е празно, какво трябва да го правите? Трябва да го напълните. Представете си, че нова вода искате да турите и водата от шишето трябва да я излеете навън. Но в дадения случай разумно ли е да кажете: „Дотегна ми да го пълня и изпразвам.“ И счупите шишето. Какво се ползвате, като счупите шишето? Вие вече създавате известна неприятност на другите хора. Едно счупено шише какво е? – Всяка една лоша мисъл е едно счупено шише, една форма, която е строшена. И всеки човек, като мине по този път на лошите мисли, той всякога ще се натъкне на някое парченце.

Новите идеи трябва да ги приемете. Всяка нова идея, след като сте я разбрали, донася радост във вас. Трябва да се роди радостта във вас, че имате една нова идея, която може да опитате. Една нова идея, то е като една семка, която може да посее в земята. След няколко години вие ще имате един резултат. Вие имате едно състояние – животът ви се е обезсмислил. Посейте новата идея. Сега по кой начин може да посявате идеите? Вие всички искате да бъдете обичани. Вие започвате с криви методи. Вие сте вече обичани. Процесът на обичането вече го има. Бог, Който ви е изпратил на земята,

Той ви обича. А пък вие искате да ви обичат. Сега кой е вторият процес? Вие искате да ви обичат. Вие искате да бъдете богати, щастливи, много работи искате. Но тези работи, които вие искате, ги имате вече. Вие имате вече един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична душа, един отличен дух, имате дадени известни способности, чувства, грамадни богатства, но при все това искате да бъдете обичани. Какво разбират младите, че искат да бъдат обичани? Това е неразбрана идея.

Единственото нещо е, че вие трябва да обичате. Законът на обичането е изпразване. Да те обичат, значи да си напълнено шише. Някой казва: „Искам да обичам, или да ме обичат.“ Щом той казва: „Искам да ме обичат“, то си представям едно шише, което е пълно с вода. Щом кажа, че искам да обичам, това подразбира едно шише, което ще се изпразни. Това е покритата идея. Кое е по-добре засега? Като се напълни шишето, може ли да се пълни още? Ти като си обичан, вече не могат да те обичат. Ти си едно напълнено шише. Какво ще те пълня аз? Един, който е обичан, втори не може да го обича. Питаш, двама не може ли да те обичат? Двама души не могат да те обичат. Само един може да те обича. Тогаз вие, като искате много да ви обичат, аз подразбирам друг въпрос. Значи ще тури един човек един пръст вода в шишето, после ще дойде втори човек и той ще тури два пръста вода и т. н. Сто души, като дойдат, ще напълнят шишето. А пък може да дойде един човек и той да напълни шишето. Каква разлика има един да ви обича или сто да ви обичат. Сто души, като пълнят шишето, един от стотината може да изтърве шишето и да го счупи. Опасно е да ви обичат сто души. А един като ви обича, може да

бъде внимателен. Един като ви обича, той може да задоволи вашите нужди. И вие може да обичате само одного или мнозина. Как ще обясните вие сега одного да обичате? Някой човек е празно шише, ще отидеш да го напълниш. То значи да го обичаш. Но във вас този процес е неясен. Вие не може да схванете идеята. Вие не може да схванете идеята, че Бог ви обича. Това не е ясно във вас. Пък и вие как трябва да обичате не ви е ясно. Вие смесвате процеса да ви обичат и да обичате като едно и също нещо.

Понеже слънцето изгря, да не говорим по-дълго време.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

22 лекция от Учителя,
държана на 29 март 1935 г, София, Изгрев.

МАТЕМАТИЧЕСКИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли тема? – (Имаме.) Каква тема? (Свойства на глаголите.) Може да четете. (Прочетоха се темите „Свойства на глаголите“.)

Някой казва: „Умирам.“ Какво означава глаголят умирам? Значи това, което е в мира, не умира. Аз не

У- МИ-РА

У- МИРА

зная отде са ѝ турили това значение на думата умира. Казват: „Умира човек.“ Това има преносно значение.

Кой е първият подтик на живота? Отде е започнал животът? Коя е първата форма на речта? – (Съюзите.) Най-първо са произлезли съюзите. След съюзите кое иде? Съществителните са най-после. Техният произход е последен. Понеже, като разглеждаме физиологически, като заболее мозъкът, най-първо се изгубват съществителните, после местоименията и прилагателните. После глаголите. Като се изгубят глаголите, остават съюзите. Тогава си съвсем потънал в болестта. После, като започне да оздравява човек, най-първо се явяват съюзите, после глаголите, прилагателните, местоименията и най-после съществителните. Произходът на съществителните е в по-ново време. В ума на животните съществителни имена не съществуват. Разбира се, това трябва да се докаже. Един папагал можем да научим да произнася

съществителни имена, а има и папагали, които пеят цели арии от Бетовен, от Моцарт. Те пеят много хубаво, дори по-хубаво от някой певец.

Глаголите каква роля играят? Ако човек знае как да избира глаголите, той ще се справи с много мъчнотии.

$$1 - 1 = 0$$

$$0 = 0$$

$$1 = 0 + 1$$

$$2 = 2.$$

На 2 е равно. И е равно на друго – $1 + 1 = 2$. 3 на какво е равно? $3 = 3$. 3 е равно на себе си. Още на какво е равно 3? $1 + 2 = 3$. Под 0 се разбира неорганическият свят, пасивните състояния на материята. Имаме 0. От 0 започва вече увеличаването нагоре. От 0 нагоре започва единицата, увеличаването на топлината. Да кажем, че има едно смущение във вас. Имате ред математически задачи. Тези математици, които са положили тия задачи, каква е тяхната цел с тези задачи? Добрите математици много мъчно стават меланхолици. У тях няма меланхолия. Един математик може да заболее само когато не може да реши една задача. Като мисли върху задачата, той не може да заболее, но като не може да я реши, той заболява. Като е уверен в своите задачи, неврастения няма у него. Но и при други условия математиката е толкова вярна. Архимед, като намерил закона за относителното тегло, изскачил гол от банята. Не е мислил, че е гол. Значи толкова е съсредоточен в себе си, че не мисли, че е гол. Най-важно за него е откритието. Откритието за него е по-важно, отколкото да се покаже гол на света.

Ако вие страдате от неврастения, не сте математици, не сте от добрите математици. Ако страдате от не-

врастения, не сте добри геометрици. Един човек, който е неврастеник, един човек, който се докача, който е честолюбив, тщеславен, при него мисълта не върви по един правилен начин. За пример представете си как ще обидите един гениален художник. Ще му кажете: „Ти си простак, ти нищо не може да нарисуваш.“ Той ще нарисува нещо. Ти не може да го обидиш, че не разбира предмета. Или как ще обидиш един силен човек, който вдига няколко тона? Като му кажеш, че е слаб, той ще се смее. Ще знае, че има работа с един пигмей.

Ще ви приведа някои мисли, как да мислите. Вие си задавате въпроса от какво произтича нещастieto в света. От учените хора. Учените хора, като са изучавали света, създадоха нещастieto в света. Както математиците, които решаваха задачи и не можеха да ги решат, ставаха неврастеници. Защото всеки човек, който не може да разреши една задача, става неврастеник, а може да стане и луд. От какво произтича една пакост? Въздухът е приятен, но ако го сгъстите, какво ще стане? Ако сгъстите много пъти въздуха в този салон и ако го съберете в един кубически сантиметър, какво ще прави този въздух в тази черупка? Ще направи голяма пакост. Материята, която е заемала голямо пространство, като се сгъстила, после, като се разширила, има взрив. Имате една прашинка на 4 – 5 километра над вашата глава. Но ако 10 милиарда или 100 милиарда такива прашинки паднат над главата ви, главата ви ще хвъркне от тях. Вие искате да знаете сега защо страдате. Че мислите и те се сгъстяват. Да кажем, че има една мисъл. Но ако съчетаете 500 или 1000 мисли, или няколко милиарда мисли, какво ще стане? За пример мислите да бъдете най-видните хора в света. Събе-

рете мисълта на два милиарда хора в себе си, тогава не ще можете да изтърпите. В окултната наука човек трябва да знае как да освобождава ума си от онези непотребни пра- шинки. Това е теория, която аз поддържам.

Наскоро при мене дойде една госпожица. Гледам, че тази госпожица е здрава органически и физиологически. Според моите разсъждения има само повишение на темпе- ратурата в някои части на мозъка и предполагам, че това повишение на температурата се намира в центъра на чо- вешкото тщеславие, на човешката гордост. Поставям си ръката върху нейната глава, движа си ръката и, като ид- вам до тези места, дето считам, че има повишение на температурата, питам я какво усеща на тези места. Тя казва: „Тук усещам, че ми гори нещо.“ Турям си ръката на другия център и там тя казва, че ѝ гори. Да ѝ меря тем- пратурата с някой инструмент не може. При обикновеното мерене на температурата ти не можеш да намериш никак- во различие в повишението на температурата. А пък има едно вътрешно повишение на температурата. Това аз на- ричам напрежение на известни чувства вътре. Тези чувс- тва правят известно напрежение и следствие на това, ко- гато кръвта минава през капилярните съдове, темпера- турата в тези центрове се увеличава и хората заболяват.

Да оставим това. Това не е заболяване, а повишение на температурата. Какво трябва да се направи? Единст- веното нещо е да се отвлече кръвта и да се прати в пред- ните части на мозъка. Колкото пъти съм правил опит, веднага тези места добиват своето нормално състояние. Като се събуди веднъж мисълта, човек оздравява. Защо- то заболяването никога не започва от ума на човека. От много мисъл човек не заболява. Дето казват, че от мно-

го мислене човек заболява, не е вярно. А от чувствата заболява. Най-първо личните чувства са област, дето най-много заболяват хората, когато човек е засегнат, когато каже: „Аз се унижих.“ Честолюбието показва една фаза на развитие. Това развитие на човешкото честолюбие трябва да върви паралелно, заедно с развитието на човешката мисъл.

$1 - 1 = 0$. Ако туря плюс вместо минус, тогаз равно ли е на нула? Вие може да разсъждавате. Ако турим този плюс между двете единици вместо минуса, това е вече събиране. Резултатът не може да бъде равен на нула. Ако съберете 1 и 1, резултатът е две. Има едно различие. Да допуснем, че имате един килограм обикновена пшеница, средно качество и един килограм добро качество. Ако броите зърната от средното качество и от долното качество, ще бъдат ли те еднакви? Във втория килограм зърната ще бъдат по-едри, по-качествени. Представете си, че вие имате един килограм злато от 14 карата. И имате злато, което е най-чисто (24 карата). Значи имате един килограм злато от 24 карата. В какво седи разликата? Даже първият вид злато да бъде от 18 карата, от 19, 20, 21, 22, 23 карата, пак ще има известна разлика. В какво седи тази разлика? Тази разлика е вече динамическа. Чистотата показва динамическата разлика. Това злато от 24 карата е по-добро. Златото от 24 карата е много по-добър проводник, отколкото това от 14 карата, от 15 карата, от 18 карата до 23 карата. Не може ли да бъде по-чисто? Не са стигнали дотам, не е научно. Ще излезем тогава извън научните възможности. Ако кажем, че има, трябва да се докаже, че има 25 карата.

Има обикновени и математически отношения, кои-

то съществуват вън. Всички временни процеси, които стават вътре в нашите мисли, всички процеси, които стават в нашите чувства и всички процеси, които стават в нашите постъпки, това са геометрически и математически отношения, които съществуват. Следователно може да се превърне. Щом са геометрически отношения, тогава геометрията ще я превърнем в звукова реч. За пример ти си честолюбив. Докачиш се. Какъв глагол ще туриш, за да не се докачиш? Кое ще туриш, за да уравниш нещата? Кой е докачливият глагол на личния елемент. Онзи глагол, който доказва докачание в българския език, кой е? Може ли да ми дадете един глагол? Обидя. В какво седи този глагол? Би, значи да бъде. Туряте една буква отпред – О. Отде знаете, че сте обидени? Ще преведеш. Математическите форми ще ги преведеш в геометрически форми. Имаш едно математическо отношение. След това ти ще го превърнеш в геометрическо. След това геометрическото ще го превърнеш в животинско. С кой глагол сега ще заместиш думата обидя, за да смекчиш? Слушайте сега да ви обясня. Един казва за твоето знание: „Аз ти подарявам едно умряло магаре.“ Ще бъде ли обида това? Но ако кажа така: За твоето знание аз ти подарявам едно магаре, натоварено с 80 килограма злато. Тогава няма да се обидиш. Значи този човек, който те е обидил, не е разбрал въпроса. Той ще ти каже: „Подарявам ти магаре, натоварено с 80 килограма злато.“ Питам: В какво седи лечебната сила на това магаре? 80 килограма злато колко правят? Сметнете! 200 наполеона умножете по 80. (Около 7 милиона.) Не са много.

Сега във вашия живот вие минавате по един път. Трябва да мислите. Светът е едно училище. Да кажем, че

вие искате да излезете от този свят на това училище и да влезете в друг път. Казвам ви: Влизане и излизане в света. Човек трябва да разбере какво значи да бъдеш в света и да бъдеш вън от света. Какво трябва да разбираме под думите: „Не трябва да вървим по стъпките на света?“ Това са отвлечени работи. Да допуснем, че вие тръгвате по един път. Този път не е правилен. Ако не внимавате, може да се ударите, може да паднете, да си счупите крака и да се върнете назад. В дадения случай какво трябва да правите, когато пътят не е равен? Представете си, че отивате на Витоша и има поледица. Мислите ли, че ще се върнете здрав от тази поледица. Вие вървели ли сте по поледица? Опасна работа е това. Там не може да бъдеш своенравен. При поледицата човек трябва да бъде съвършен акробат, еквилибристик. Аз ги наричам акробати на въжето. Като вървиш, трябва добре да стъпваш. Ще позная доколко си акробат. Щом паднеш, неврастеник си. Щом вървиш по този лед и никъде не падаш, ти си човек с много здрава нервна система. Вие искате да учите търпението. Някой върви по закона на търпението. Аз ще ви покажа (Учителя върви полека с много бавни стъпки), така се учи търпение. Тръгни по този начин, концентрирай мисълта си в пръстите на краката си и ще имаш търпение. Ти си неврастеник, боли те главата нещо, ти ще правиш тогава упражнения десет пъти, като прекараш кръвта си към краката си. Между пръстите на краката и пръстите на ръцете има съотношение. Щом истинат пръстите на краката и ръцете, тогава кръвта не функционира правилно. Не приближавай към една област!

Някой път вие питате: „Какво трябва да се прави?“ Успехът на вашия живот зависи от следното. Мисълта ви

зависи от количеството на фосфора, който е във вашия мозък, а пък здравето ви зависи от количеството на златото във вашата кръв. Някой път зависи и от други неща. Кой е елементът на Юпитер? (Калай.) Защо е калаят? Кой е елементът на Венера? (Медта.) Медта е отровна и тогава трябва да съедините Юпитер с Венера заедно, за да калайдисаш Венера. Значи отдолу Венера, а отгоре Юпитер. Венера ще бъде на огъня. Юпитер не може да издържи толкова много огън. Но тази богиня е много майсторка. Нея ще я туриш на огъня, а пък Юпитер отгоре. Това е нещо, което той обича. И като минава топлината през Венера и отива в Юпитер, то тази топлина е приятна на Юпитер. Венера е малко отровна. Сатурн какво има? (На Сатурн отговаря химическият елемент олово.) Кой има живака? – (Меркурий.) И в оловото има малко отрова. Тогава, ако събереш Сатурн с Венера, какво ще стане? (Ще се произведе отрова.) Та казвам: Ако всички бихте знаели законите!

Ти си много затруднен. Виждаш един човек, веднага ще знаеш какъв глагол да му кажеш. За пример аз ви привеждах примера с магарето, натоварено със злато. Вие бихте желали всеки да има такова магаре, натоварено с 80 килограма злато, а не едно умряло магаре. Едно умряло магаре може да ви причини вреда, а пък едно живо магаре, подарено с 80 килограма злато, вие ще го посрещнете доволни и ще благодарите.

Някой човек може да ви каже. Често и вие може да кажете на някой човек най-хубавата дума, но тя е мъртва дума. Защото думите и те умират. Човешките чувства умират, както организъмът умира, изменя се. В английския език имате думата привент. Тази дума преди 200

години означавала: „Застави ме, Господи, да го направя.“ А пък сега, след 200 години, означава: „Забрани ми, Господи, да направя това.“ Преди 200 години едно, след 200 години обратното. Как ще си обясните това? Или казвам така: Той бърка тази работа. С какво ще я бъркаш, с ръка? Един идва при мене и ми казва: „Сбърках тази работа.“ Казвам му: С едната ли ръка или и с двете, или само с единия пръст бърка? С кой пръст бърка? Той отначало не може да разбере. Но след като му обяснявам, той дойде до едно положение, дойде в него светлината. Ти, щом почнеш да мислиш за ръката си, за едната или за другата ръка, то в тебе ще стане един цял процес.

Ще ви приведа един пример за обиждане. През 17 век един английски крал казал на своя свещеник: „Защо четеш проповедта си, защо не я говориш наизуст?“ – „Срам ме е да гледам публиката, а като чета проповедта си, очите ми гледат все надолу.“ Той е духовит. От срам ги чете, понеже, ако ги говори, той трябва да гледа хората в очите.

Когато ви се говори за окултната наука, вие чакате в последния момент да дойде магарето, натоварено с 80 килограма злато. Може да дойде, не го отказвам, това е една възможност. Но това е един процес. Всяко благо в света идва постепенно, но трябва да се работи. Ако вие всеки ден не прилагате и по малко отлагате, казвате: „Не му е дошло времето“, на какво ще прилича вашата работа? Една кокошка, която за 21 дена излюпва пиленца, ако тази кокошка разсъждаваше и казваше като човека, като седне на яйцата, в 21 ден ще се излюпят пиленцата. Тя трябва да седи 21 ден, за да постигне излюпването на пиленцата. Ако един ден е седяла на тях, трябва още двайсет дена да седи отгоре им. Та мнозина от вас имате много идеи непостиг-

нати, много ваши желания непостигнати. Вие сте като тази квачка, която е седяла само един ден. За да се постигне нещо, трябва 21 дена да седиш на яйцата. Нали е казано: Конец дело украсява.¹ – Конецът краси делото. Кого украсява? Този край трябва да има начало. Този край трябва да започне, за да се сърши. Край, който не е започнал добре, не може да се свърши добре. Аз някой път казвам, че човек трябва да започне зле. Но какво разбирам аз под това? Като почне една работа, той среща подигравки, пречки и др. Има съпротивление отвън, но вътре работи добре. Срещам подигравки и работя. След 21 дена им казвам: Елате да видите, моите пиленца ще се излюпят. Когато пренесли картофите в Европа, имало противодействие. Свещениците казвали, че те не са били писани в Евангелието. Те са дяволски плод. Имало кръстоносен поход срещу картофите.

Вие някой път чакате последния момент. Но всяка идея си има свое начало. $1 + 1 = 2$. Тези две единици равни ли са? 1 е равно на 1. Единицата е динамическа сила и е равна на друга динамическа сила. Или може да имате една мисъл, която може да е равна на друга. Кажете ми една мисъл, която да е равна на друга. Всички вие, които ме слушате тук, мязате на онзи турски ходжа, който знаел всеки момент какво прави Бог. Султанът не можел да му каже нищо, защото той бил ясновидец. Но един ден искал да го изпита какво знае. Повикал гръцкия патриарх и шейхюл исляма. Вика и двамата да ги гощава. Донесли един голям съд. В него надробили хляб патриархът и шейхюл ислямът. И двамата знаели какво

¹ Краят украсява делото. (б. р.)

става горе. Като разбъркал хапките в съда, султанът им казал: „Всеки да яде само своите хапки, които е дробил.“ Те казали: „Отде да ги знаем?“ Султанът им казал: „Често ако не знаете вашите хапки, които вие сте дробили, как ще знаете какво става горе?“

Вие казвате: В природата така стават нещата. Слънцето така и така прави. Обаче един прост пример може да ви опровергае. Щом вие не знаете вашите хапки, които вие сте дробили, как ще знаете всички тези работи?

Ако нямате възвишеното в себе си, ако се докачате, какво знание имате? Не сте наблюдавали как иде доказанието. Виждали ли сте пътя, как иде доказанието? Доказанието иде спонтанно, веднага кипвате и реагирате. Като видите онзи човек, трябва да кажете отдалече: „Той иде.“ Вие да се приготвите да го посрещнете с внимание. Той като дойде, вие току изведнъж не може да се справите с честолюбието. За пример дойде един събеседник. Вие може да държите мисълта си, че той може да ви обиди нещо и да вземете една позиция. Какво може да му кажете? Той може да ви обиди. Но може да дойде до бой. Това, което с думи не може да разрешат, може да опитат да го разрешат с юмручно право. Какво трябва да се прави? Как се лекува честолюбието? Каква цел туряте вие на вашето честолюбие? Как го лекувате? Когато се обидите, как се лекувате? По някой път само заздравее, но по някой път трябва да се лекувате. Неделчо, ти как се лекуваш? (Не се обиждам, много лесно се лекувам.) – Не се ли обиждаш? – (Някой път може да се обидя.) Аз смятам, че запален кибрит мъчно може да се гаси. Но незапаленият трябва да се намокри. Добре. Един човек е запален барут. Но онзи, който не е запален, трябва

ли и него да оставим и той да се запали или да вземем предохранителни мерки? Трябва да се вземат мерки, понеже има десет хиляди килограма барут, а може да има сто килограма, може да има и сто грама, но ако избухне, ще стане цяла експлозия. В една окултна школа също има разнообразие.

Човек трябва да мисли. Във Франция издали един закон. Един офицер искал да противоречи на този закон, искал да покаже, че не е на място. Отива при един свой приятел и му казва: „Аз оставам по долни гащи. Ти ще вземеш с плоското на сабята и ще удриш, додето ти кажа: „Стига. Аз правя един опит със себе си.“ Той искал да види дали ще може да издържи. Като го ударил няколко пъти, онзи казал: „Стига!“ Той вече си съставил един възглед. Ако дойде да устоява на своята идея, иска да знае дали ще може да издържи. – Ако устои, да прави въпрос. Човек трябва да провери своите сили, трябва да измери своите възможности. Като обещае нещо, да знае дали ще може да го изпълни или не. Най-първо трябва да мисли дали ще може да го направи. Някой път обещае нещо, после каже нещо повече, отколкото може да направи.

Та казвам: Най-първо човек трябва да се справи с онази енергия, която се развива в неговия мозък. Ако всичкият мозък би функционирал правилно, нямаше никаква опасност. Иначе има опасност от много недъзи. Всеки човек трябва да се научи на тези закони. Един предмет го разглеждате от много гледища, от много становища. За пример разглеждате доброто от много гледища, от 10 – 15 гледища. Или разглеждате един факт от много гледища. Разгледайте себе си от много гледища, да видите каква е вашата възможност. Някой може да

мисли, че е много паметлив. Но да му прочета 10 – 15 реда, да видим колко думи ще запомни от тях. Ако вие кажете едно изречение от 20 думи, ще запомните ли всичките? Зависи от вниманието, а вниманието зависи от онази обич, която трябва да има човек. Ако обичате един език, много лесно може да го научите. Един език, който не обичате, мъчно може да го научите. Един предмет, който обичате, много лесно може да го научите.

Сега какъв е изводът от сегашната лекция? До какво се добираме ние? Виждали сте проста воденица, знаете законите на движението там. Те са с келяво. Едно келяво се върти отгоре, а друго отдолу. Как ги наричат? Кофа има там. Ако водата е много, то кофата се напълва и колелото се върти. Но ако водата е малко, кофите не могат да се напълнят лесно. Една ваша мисъл е слаба, не можете да напълните кофите на това колело и това колело не се върти. И следователно работата не става.

Не сте ли правили наблюдение, за да постигнете една работа колко време трябва да мислите? Правили ли сте опит да снемете една ябълка от дървото? Колко време ви взима да мислите? Вие не сте правили опит. Но децата не си концентрират ума. Те мислят, вземат един камък и улучват, а някой път не. Някой път удрят близо до ябълката, втори път по-близо и, като концентрират ума си могат да я улучат. Тази ябълка може да се улучи с мисъл. Правили ли сте опит за колко време можете да снемете ябълката с мисълата си? Друг опит може да направите. Да ви дам сега един предварителен опит. Представете си сега една круша, да кажем, че тя е в диаметър 60 сантиметра. Доста високо стрелям. С крака си

удряш веднъж, круши не падат, втори път удряш, падат. Колко удара трябва да ударите? (Ако ударите са хармонични, крушите ще паднат.) Един инженер направил опит с един мост. С хармонични удари успял да събори моста. Ако ударите са хармонични, то може да се получи интерференция на вълните и може да се разклати крушата.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

23 лекция от Учителя,
държана на 5 април 1935 г. , София, Изгрев.

НАСОКА ОТВЪТРЕ

„Отче наш“

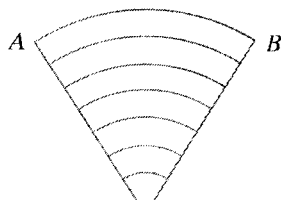
Прочете се резюмето на темата „Свойства на глаголите“.

Сега пишете върху темата „Положителни и отрицателни състояния“.

Какво разбирате под едно положително и отрицателно състояние? Самите думи положително и отрицателно са разбрани, но да имате една представа за положителното. Една свещ, която е запалена и гори, в какво състояние е? (Положително.) – А която не гори? (Отрицателно.) Добре. Имате два хамбара, единият пълен с жито, а другият е празен. Пълният какъв е? (Положителен.) А който няма нищо? (Отрицателен.) Представете си, че имате едно житно зърно, което расте, а другото не расте. Едното има условия да расте, а другото няма условия да расте. Това, което расте, какво е? (Положително.) Сега как бихте представили едно положително число (фиг. 1).

Казвате някой път, че обикновеният човек е положителен. Тогаз гениалният какъв е? Глупавият какъв е? (Отрицателен.) Талантливият какъв е? Значи обикновеният човек, гениалният и талантливият са степени на положителността.

Да предположим, че вие спорите

Фиг. 1

кой е положителен и кой не е. Кой е положителен според вас? Коя е отрицателната черта на положителния? (Той има повече вътрешни възможности.) Онзи, който не е полжителен? То е така. Като се разсъждава по този начин казваме, че има повече възможности и мислим, че тези възможности са някак си произволни. Каква възможност има гениалният човек? Много общо е казано това. Коя е отрицателната черта, с която той започва? (Един брат казва: Аз мисля, че гениалните хора създават опорни точки в света, а пък талантливите градят върху тези точки в дадена област. Например в математиката, за да може да се изгради математиката, трябва да има някои аксиоми. Гениалните създават такива опорни точки.) Сега тази теория може да я приложите на опит. Представете си, че имате един виртуоз, който свири на пиано, представете си, че един гений е стигнал дотам, че всички парчета, които свири, може технически да направи така, че едно дете да ги свири, като вземе ръчката и завърти. Тези гениални работи, които свири виртуозът, детето, като завърти ръчката, може да ги свири. Мислите ли, че тези гениални хора, които свирят и които въртят тези ръчки, са действително гениални? Хубаво, един човек ще ми даде възражения: „Гениалните хора не са прости хора.“ По-прост човек от гениалния няма. По-големи будали от гениалните хора няма. Тогава как ще разберете това? Ами че той най-първо не мисли гениално. Гениалният човек тури вяра в нещо, което не става. Когато един невежа каже, че не може да стане това, тогава как ще му докажете, че не е така? Гениалният човек прилича на натоварена камила, която, като разтовариш оттук-оттам, и олеква. Като достигне разтоварването докрай, той става

обикновен човек. Като кораб, който пътува тежко натоварен, но ту го разтоварят и не го натоварят, олекне, изпъкне навън. Когато гениалните хора изпъкнат и хората говорят за тях, бъдете уверени, че те са разтоварени. И днешните гениални хора в какво са разтоварени? Казвайте, че те са създали това. За пример казвате, че гениалните хора открили кръвообръщението. Преди да открият кръвообръщението, гледали са по-невярно на този въпрос, а пък сега гледат по-право. Обаче гениалните хора ли създадоха кръвообръщението?

Аз искам да ви наведе на тези неща да мислите. Аз не искам отрицателни неща, но казвам: В сегашните условия културата и всички вие минавате по един път, който ви спъва. У всинца ви има желание да станете гениални. Казвате: „Да е роден човек гениален.“ Няма някой, който да не е роден гениален, само че гениалният човек знае, че е гениален, а пък вие сте гениални и не знаете, че сте гениални. И като ви обяснят, вие казвате: „Не ми говорете по това, аз съм един обикновен човек.“ Не го съзнавате това.

Най-първо това, с което се определят гениалните хора, това са външни страни. Има една външна страна на гениалния човек. Гениалният човек и при най-силните положения, и при най-слабите прави еднакво усилие. За да обясня това, допуснете, че ви говоря за музиката. Музиката има практическо приложение. Хората сега не го употребяват. Музиката се употребява в религията, за да добият хората известно настроение. Музиката се употребява в обществото при известни условия, но музиката не е турена като един възпитателен метод, като един вътрешен подтик. Някой казва: „Какво ще ходя да му пея сега?“ То е вътрешната страна на музиката. Да допуснем сега, че вие

имате разположение да работите. Представете си, че сте един ученик от седми клас, но нямате разположение да учите. Искате да учите, но във вас има едно неразположение, не ви се учи. Питам тогаз: В дадения случай какво трябва да правите? (Едно усилие.) Да допуснем, че не ви се работи, не ви се яде, не сте разположен да ядете, а пък е необходимо да ядете. Щом имате едно неразположение за ядене, какво трябва да правите?

Един българин се качил на един кон. Той имал хубав кон. Отишъл в кръчмата и се напил. В пияно състояние, като излизал от кръчмата, турил си крака на коня и вместо да си тури лицето към главата на коня, обърнал си лицето към опашката на коня. Върви конят, а той се клати и си казва: „Какво му стана на коня?“ Седи той и не може да разбере, че посоката не е добра; усеща, че е станало едно превръщане на нещата в света. Хваща опашката на коня и казва: „Тази работа съвсем се е променила, шията му съвсем се е изтънила. Божия работа!“ На едно място конят се спъва и човекът пада и се удря. Тогава съзнанието му идва и той си казва: „Какъв съм бил будала, че да се кача на коня и да гледам към задната му страна.“ Питам: От какво произлизат тези състояния? От едно чувство да иде да си пийне повече винце в кръчмата. Винцето е било по-силно от него и го накарало да седне с лице към задницата на коня. Смешно е това положение. Но това често става с хората. На някой човек не му вървят работите: качил се е с лице към задницата на коня. Казва: „Чапрашък¹ е тази работа.“ Той не се е качил както трябва. Започва разни теории, казва: „Докажи ми, светът не е направен, както трябва.“ Разни теории почват.

¹ Забъркана, заплетена, неясна (остар.) (б. р.).

Вие казвате: „Кога ще се уредят работите?“ Мислите ли, че работите в света не са уредени? Щом не си взел едно правилно положение в съзнанието, ти виждаш, че работите в света не са уредени.

Най-първо на сегашното възпитание на хората трябва да се даде една нова насока отвътре. Когато се говори върху това, трябва да се знае, че е много мъчно да се даде насока на човека отвътре. Допуснете сега, че нещо в училище не ви върви, паметта ви не е добра. Да кажем, че всичко е в паметта. Не може да помните. По пет пъти прочитате урока си и едва го запомняте тук-там. Едвам скърпвате нещата. Учителят ви изпитва и вие минавате за невежа. Не че сте невежа, не сте невежа, но не може да помните. Учили сте, разбирате предмета, но речете ли да се изкажете, не можете да се изкажете, не помните. В такъв случай какво трябва да правите?

Каква беше мисълта. Отде започна обезсърчението на човека? Докато не знае, човек не се обезсърчава. Обаче, като знае работите, се обезсърчава. Вие сега мислите, че гениалните хора не се обезсърчават. Много се обезсърчават. Вие имате една представа за гениалните, че излизат от рамките на обикновеното. Вие сте прави, но вие туряте на гениалните хора едно състояние, което е на боговете. Вие правите гениалните хора равни на боговете. Гениалните хора много лесно се обезсърчават. Той е като човек, който пада на тръни и се убожда на твърда шубрачка. Като си отива оттам, пада на втора шубрачка, после на трета, хваща се и, като се хване, мисли да излезе навън. Гениалните хора използват противоречията. Те имат големи невъзможности. По-големи невъзможности от тези, които среща гениалният човек,

няма. Гениалният човек е изпратен да изправи гърбиците на много глупави работи. Докато ги изправи, го държат отговорен. Казват: „Колко глупав човек!“ Когато може да изправи тези погрешки, считат го за гениален. У гениалните хора има едно свойство. Когато гениалният човек се обезсърчи, никога не си навежда главата. Като се намира в най-голямо противоречие, той ще си вдигне главата. Тогава всички хора, които срещаме и които са вдигнали главите си, са все гениални; а всички онези, които спущат главите си надолу, считаме ги за глупави. Глупавият си навежда главата надолу. Има два вида гениални: единият мисли какво да направи, а другият мисли как да се освободи. Онзи, който си е навел главата, мислите ли, че е гениален? Той е натоварен, мисли как да се освободи. За пример яви се един гениален крадец, не могат да го хванат. Разтичат се всички детективи и стражари, шум се вдига. Че този, който краде, не е ли гениален? Вие мислите, че крадците не са гениални. (Гениалният човек е този, който има идея да направи нещо добро.) Представете си един човек, който има жажда за знание. Тук иска книги, там иска книги, не му дават книги от библиотеката. Той иска една книга, не му я дават, понеже я считат за свещена. Идва му на ума да я открадне. Открадне една книга. От кого се извършва кражба? – От гениалния. Само гениалният може да открадне. Питате: „Като хванат един гениален човек за кражбата на книгата, как ще го накажат?“ Какво наказание му турят? Някои момци отиват да крадат дини, отиват с чувал. Като ги хване пъдарят, туря чувалите на гърба им и ги кара с пълните чували, които са откраднали, да вървят. Питам в дадения случай: Къде е погрешката? Вие казвате: „Да не краде човек.“ Де е погрешката: в онзи, който

е крал, в онзи, който го кара да носи, или в онзи, който е сял бостана? Трима виновати хора има. Единият, който е сял бостана, вторият, който го пази, и третият, който отива да краде. Кажете ми сега кой е най-виноват от тримата? Който сее в земята, произвежда житото и го продава; който мели житото и го продава за хляб и третият, който яде хляба – кой е най-виноват от тримата? Вие всякога считате, че онзи, който яде хляба, е виноват. Така е. А другият, който мели житото и го прави на хляб? Онзи, който сее житото, няма ли вина? Ще направите един малък превод.

Вие някой път мислите право, но някой път търсите вината там, дето не е. Според мене причината трябва да се намери там, дето започва едно явление, и там, дето свършва. Всяко явление има две силни точки. Имате точката *A* и точката *B*. Това е проявление от точка *A* до точка *B*. Този момент *A*, дето явлението започва, какъв е? – Подбудителната причина. Да допуснем, че имате подбудителната причина да пеете. Вие сте певец. Каква е вашата подбудителна причина да пеете. Първата причина може да е, че вие искате хората да знаят, че пеете, че сте певец. Втората причина може да бъде, че вие имате нужда от хляб и пари, и вие пеете. Каква може да бъде третата причина? От любов към песнето. Имате три момента. Да кажем, че вие сте много амбициозен човек. Какво разбирате под думата амбициозен човек? Какво е лошото в амбициозния човек? Ако един човек е амбициозен, а друг не е амбициозен, каква е разликата? Ние можем да употребим тази дума, но някой път си служим с думи, които не са разбрани. Ако слушате един музикант, един певец, той ще ви повлияе, но от разни гледища ще ви повлияе. Всички хора не се пов-

лияват еднакво. Представете си, че има огън. Туриш в огъня известен предмет, той се запали и трудно гори. Това е едно състояние. Другият предмет, като го туриш на огъня, той се стопява. Имате две състояния. Единият предмет гори при известни условия, а пък другият се топи. Каква е разликата между горенето и топенето. Предметът изчезва вече, не може да се използва по-нататък, а при топенето предметът си остава. Ако турите мед на огъня, вие го имате все таки, имате какво да вземете. Но ако изгорите един предмет на огъня, в края на краищата какво ще вземете? – Нищо. Това са два начина. Искате някой път да живеете само за да се освободите от някое голямо терзание. Какъв метод трябва да употребите – топене или горене? Искате да се освободите от някоя голяма беля, с кой метод ще си послужите – с топене или с горене? (С горене.) Често в обикновения език употребяват израза: „Топи се този човек.“ Или казват: „Гори този човек.“ Кое е по-хубаво: да гори или да е топи? Горенето образува дим, а пък топенето образува влага. Горенето образува индустрията, а пък топенето образува земеделие, дава плодове. Кое е по-хубаво сега: дим ли да имаш или влага? Трябва да се преведе сегашното състояние в света. Вие не може да прогресирате в света, докато съществуват онези процеси,

Всичката погрешка е, че вие мислите, че животът не е такъв, какъвто трябва. Но това е съвсем субективно схващане. Вие мислите, че съвременното общество не е уредено така, както трябва, но това е едно субективно схващане. Богатите хора казват, че животът е много добре уреден. Питайте управляващите и те ще кажат, че животът е уреден добре. Сиромасите и тия, които не уп-

равляват, казват, че животът не е уреден. Вие разправяте за окултизъм, за знание, за всичко това. Каквото и да правиш, пипаш само джоба. Като пипаш парите си, тогава се дава подтик на знанието. Щом нямаш знание, нямаш подтик. Но парите – това е общото усилие на всичкото човешко съзнание. Парите са един резултат на неговата динамическа сила. Съвременните пари, както сега са направени, това са динамически сили на ред условия. Както дърветата, които растат, от тях зависи щастieto и животът на онези хора, които живеят върху тях.

Та парите са резултат на общото усилие на човешкото съзнание, от което всички трябва да се ползват. То е разменната монета на известен труд. Събрани богатства има, но те се дължат на много хора, които са работили. Уредили си държавата и казват, че тази държава е богата. Но това богатство се дължи на работните хора. И като не разбираме закона, искаме изведнъж да бъдем богати. Да ви приведа един пример, който природата употребява. При един богат човек вие трябва да бъдете много способни и много работливи; ще видите тогава, че той ще ви ангажира на работа. Този начин зависи от вашата способност, от способността, която имате. Другият начин е онези синове, които са родени от богатия човек, имат голяма привилегия – родените или приведените. Аз ви давам нов начин за разсъждение. Казвате: „Той е син на богат човек.“ Но вие не знаете какво нещо е това. Онзи, роденият син на богатия човек, е първокласен невежа, нищо не знае и го приемат. После ще го учи баща му, ще харчи пари за него и след години този син на богатия ще стане учен. А пък онзи, когото богатият приема на работа, той е способен, без да е учен.

Богатият казва: „Аз имам доста будали при мене, други будали не приемам. Ако е будала да си върви.“

Сега ви турям такава форма, за да разберете идеята. Богатият счита за благословение, че Бог му дал деца. Той си представя състоянието на сина и дъщеря си, че ще станат учени, способни, ще се издигнат. Но слугите, които идват, той иска да бъдат хора способни.

В света има два начина: или трябва да започнете като деца, като будали, или трябва да започнете като слуги. Две положения има. Тогава, ако започнете като будали, ще кажете: „Татко!“ Ще се учите да бъдете много мекички. Ако искате да започнете като слуги, тогава ще бъдете под команда. Ще ви казват: това ще направите, онова ще направите. Това са две състояния, с които трябва да започнете. Те са две основни неща. Някой път казвате: „Много голям будала съм, съвсем неспособен съм.“ – Не, не сте съвсем неспособни, силни сте, но не сте богати. Баща ви е способен. Щом вие усещате, че сте неспособен, пратени сте в някоя богата къща и в бъдеще ще се проявите. А пък щом се усещате способен, вие вече сте слуга. Противоречието произтича оттам, че вие разменяте двете състояния: туряте способността на слугата върху синовете и туряте състоянието на синовете върху слугата. Обръщате с главата надолу нещата.

Когато онзи българин се качил с лицето към задницата на коня, казал, че светът не е направен, както трябва. Да допуснем, че три дена сте гладували, какъв начин има, за да се справите с живота? Представете си, че вие сте един първокласен честолобов певец. Когато пеете, искате салонът да е голям, да е хубаво отоплен, да има реклами. Вие не сте дали още концерта. Но пред-

ставате си, че изпаднете в едно стеснено положение. Какво трябва да правите? Хората не знаят, че сте певец. Да просите не искате, да пеете ви е срам. Да просите ви е срам и да пеете ви е срам. А пък имате нужда, имате глад, който ви заставя. Какво трябва да правите тогава? Олга, какво ще направиш ти, ако си в такова противоречие? Да не дава Господ такава работа, но представете си, че Господ ви е дал. Какво ще правите? – (Ще пея.) Като се изправиш, тогава ще пееш. След като пееш, тогава работата ще се свърши. Щом се намериш в едно противоречие, ще кажеш: „Ще пея, ще работя, ще вървя напред.“ Те са неща под един и същ знаменател. Думата „пея“ в този случай значи следното: имаш една дарба, която в даден случай може да употребиш. Хубаво, колко души има между вас, които знаят да пеят? (Класически песни не знаем.) Вие оставете това класическо пеене. Аз бих ви обяснил какво нещо е класическото пеене, но нищо няма да ви ползува. Каква е отличителната черта на пеенето? Ти никога не може да заставиш един професор да пее. Малко професори има във външния свят, които пеят.

Ние се спряхме между две точки, нали? Едната ние наричаме начало, основна точка, отдето човек започва своето движение, а пък другата – завършва своето движение. То е съдържанието на този процес. За пример изкарвате едно житно зърно от хамбара, хвърляте го на нивата, започва разлагане, гниене. Следната година туряте събраното жито в хамбара. Колко време се минава? Ако сеете житото есенно време, колко време се минава, за да влезе житото пак в хамбара. Ако го сеете по Димитровден, кога го жънете? Към Петровден. В август почват да вършеете. Към края на август житото

влиза в хамбара. Сега престъплението на нещата седи в следното: всяко нещо, което човек взима от природата, считате го за престъпление. Представете си, че седите под едно дърво и не искате да прегрешите от човешко гледище. Искате ли се една ябълка, казваш: „Дано падне някой плод!“ Колко време трябва да чакате, докато падне плодът? Вие казвате, че не трябва да чакате. Ако вземете и откъснете, ще се намерите в затвора. А пък ако падне, ще ядете и ще вървите по пътя. За всяка работа, която правите, ако мислите, няма престъпление. За всяка работа, която правите и не мислите, има престъпление. За всички работи, които човек е направил, той е виновен, ако не мисли.

Вие, сиромасите хора, хора, създадени от Бога, искате да хвърлите вината върху природата, че нищо не ви е дала. Вие не разсъждавате, в това няма разсъждение. Казвате: „Какво можем да направим? Пари нямаме, власт нямаме, това, онова нямаме. Тогава какво можем да направим?“ Мисълта ни не трябва да дойде до такова едно положение. Всички вие сте натоварени с много стари идеи. Трябва да ви разтовари човек напълно, за да се освободите.

Нали някой път земеделецът сее една нива, но там може да има цигански тръни, магарешки тръни, паламида и, като израснат, много мъчно се жъне нива с паламида. Жънали ли сте една нива, обраснала с паламида? Много е мъчно. Който е жънал, той знае. Във вашите ниви има много паламида, в нивите на живота ви, като ги жънете. Но това положение е повторно, то е произлязло от самите хора.

Сега ще ви дам едно правило, може да го упражня-

вате. Когато видите, че на един човек му върви, че му е тръгнала работата, не съжалявайте, че вашите работи не са тръгнали. Гледайте да се запознаете с хора, на които работите са тръгнали и да ви е приятно. Ако на вас работите не вървят, не търсете хора, на които работите не вървят като на вас, но търсете хора, на които работите върват. И като ви разправят, че работите им вървят, да ви е приятно. 10 – 20 души като ви разправят така, ще се измени вашето състояние. Ще ви дам друго едно правило. Всеки един от вас трябва да има по един пчелен кошер. Щом се обезсърчите, за половин час ще отидете при кошера, ще седнете и ще си турите ухото да слушате бръмченето на пчелите. След това ще си отидете. През лятото ще направите това. Като отидете там, ще се роди някоя хубава идея във вас. Ще мине обезсърчението. Или когато цъфтят дървета, ще ставате сутрин да ги наблюдавате. Те дават идея, опит за мислене, да мислите. Хубаво е да гледате пчелите. Хубаво е да гледате една река как тече. Вие не се отказвайте да гледате една река как тече, понеже това дава подтик. Това е животът, който се проявява. Казваш: „Аз да гледам реката как тече!“ Не целия ден, 10, 15, 20 минути. И като наблюдавате реката, ще се върнете съвсем ободрен. И като влезете в една градина, дето цъфтят растенията, ще се върнете съвсем ободрен. И ако влезете в един пчелин, дето пчелите са хубаво подредени, пак е същото. Природата възпитава сега хората по един положителен начин. В съвременните градове хората са лишени от тези подбудителни причини. Земяделците имат тези условия. Българите се обезсърчават някой път по единствената причина, че няма кой да сее нивите. Някой има 10 декара двор. Казва:

„Кой ли ще ги чака сега плодовете!“ Не иска да сее, а пък, като види плодовете на някого, казва: „Много му е родила крушата.“

По някой път ви гледам да казвате: „Не ни върви, толкоз години се занимаваме с окултизъм.“ Вие изучавате окултизма като лотариен билет. Помнете едно: окултизмът не е лотариен билет. Такъв окултизъм го има на Запад, във Франция се явява. Аз съм привеждал този пример. Един учител по окултизма се явил, за да покаже чудесиите на окултната наука. Но трябвало да му се дават пръстени, огърлици и други скъпоценности. Това са видни парижани, от най-висшето общество, които се подвеждат. Той се качва на експреса. Той бил окултист, скочил от трена и после трябвало детективи да го търсят.

Щастието на човека е вложено в самия него. Искам само да ви покажа, ключа да ви дам, отдето може да отворите вашето щастие. Да знаете отде да започнете. Единствената мъчнотия е, че вие не знаете де ще турите вашето щастие. Трябва да ви се даде този ключ. Следния път ще ми напомните да ви кажа, понеже слънцето изгря. Слънцето ми казва: „На тези хора после ще им кажеш къде е щастието, а пък сега да вървят на работа.“ Следният път ми напомнете да ви кажа къде е щастието на човека.

Сега вземете за упражнение до следния път следното: всеки един от вас да може да вземе вярно в първата мажорна гама горно до и долно до, само до.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

24 лекция от Учителя,
държана на 12 април 1935 г., София, Изгрев.

РАЗРЕШЕНИТЕ ЗАДАЧИ

„Отче наш“

Каква беше последната тема? „Положителни и отрицателни състояния.“

Какво подразбирате под едно положително и отрицателно състояние. Ако имате да се справите с едно положително и отрицателно състояние, как бихте се справили? Защо положителните и отрицателните състояния се привличат, а положителни и положителни се отблъскват? Да кажем, че по естество две положителни и отрицателни състояния се привличат. Да допуснем, че вие казвате „*празно ми е*“ или „*пълно ми е*“. Употребявате това изречение „*празно ми е*“ или „*пълно ми е*“. Какво подразбирате, като употребявате това изречение? В единия случай разбирате нещо повече, доволни сте от нещо, а в другия случай не сте доволни. От какво произтича недоволството, че ви е празно. Какво има от това, че един чувал е пълен, а другият е празен? Кое състояние е похубаво – да носите празния чувал или пълния чувал. Да вземем пълното състояние. То не е елементарна идея, но е сложна. Вашият чувал е пълен. Мислите, че имате една каруца, ще натоварите чувала, ще го продадете, ще вземете пари. При пълния чувал разбирате, че имате добри условия. Допуснете, че казвате „*пълно състояние*“. Допуснете, че вие сте гладен, имате едно отрицателно активно състояние. Аз казвам: Имате едно положително

пасивно състояние. Вие сте гладен, то е отрицателно положително състояние. Гладът е отрицателно състояние. Гладен сте и желаете да се нахраните, то е положителната страна. Най-после вие се наядете, внасяте нещо във вашия стомах. Вашият стомах вече е пълен. Какво става? Работил си в природата. Вие напълняте чувала. Виждате една опасност. Ако оставите 4 – 5 дена вашият чувал да седи в туй състояние, веднага ще ви сполети някое зло. Природата се намесва, иска да изпразни този чувал и тя започва да го празни. За 4 – 5 часа тя изпразни чувала ви. Туй изпразване означава, че храната се е смляла. Стомахът остава пак празен. Изработеното, което е взето през стомаха, го прекарвате през белите дробове. И там не остава дълго време. Образува се известна енергия, която се изпраща в мозъка. Тази енергия не остава и там, тя постоянно се сменя. Постоянно има една промяна. Когато стомахът е пълен, природата мисли да го изпразни. Вие щом го изпразните, не се съгласявате с природата. Тя казва: „С празен стомах е по-добре.“ Вие казвате: „С пълен е по-добре.“ Вие настоявате на вашето, тя настоява на своето. Вие пълните, тя изпразва; вие пълните, тя изпразва. Има ли противоречие във вашите разбирания? Трябва да направите превод на „пълни и празни“. Колко превода може да имате?

Да допуснем, че вие казвате тъй: „Този човек има благородни пориви.“ Какво подразбирате? Откъде идат тия благородни пориви? – Безразлично е. В какво седи един благороден порив? Да допуснем, че имате желание да учите. Това е един порив. Но от само себе си ли е това. За пример вие желаете да четете. Какви са съображенията ви? Или допуснете, че имате желание да рас-

тете, да станете голям. Или искате да станете учен, силен. Има ред подбудителни причини. Сега това е един нов начин за разсъждение. Например намирате се в едно тягостно състояние. Вие трябва да намерите на какво се дължи туй състояние. Тягостното състояние може да се дължи на физиологически причини. Може да сте яли някое ядене, храносмилането става неправилно и вследствие на това се образува едно тягостно състояние. Може да се дължи на някоя външна, обществена проява. Имате нужда от пари, пък нямате. Имате нужда от средства, пак имате едно тягостно състояние. Да допуснем, че вие сте студент някъде, баща ви не е изпратил пари, имате едно тягостно състояние. Може да има ред други причини за вашето състояние. В дадения случай какво трябва да правите? Сега да почнем от най-елементарното: ако вашето тягостно състояние произтича от храната, трябва да измените храната си. Щом измените храната си, ще се измени душевното състояние. Как може да се измени състоянието? – От вас зависи да направите подбор. Или баща ви не е изпратил пари. Писали сте му грубо писмо, не ви е пратил пари. Какво трябва да направите в дадения случай? Вие на баща ви с вашето писмо сте му дали горчива храна; баща ви ял и той е в лошо състояние. Вие трябва да бъдете лекар, да излекувате неговото състояние. То се връща на вас, той не ви изпраща пари. Какво трябва да направите? – Ще му напишете едно хубаво, отлично писмо, ще се извините, че сте били малко груб. Какво ще кажете? Как ще се извините на баща си? Да кажем вие сте писали: „Вие сте баща, но много жесток, не влизате в положението ми. Много лоши черти имате.“ Ред работи сте надрънкали. Как сега ще оправите

тази работа? Някой път, като не ви върви работата, надрънкате на Господа: „Не искам да живея, дотегна ми този живот, аз съжалявам, че съм дошел на Земята.“ Дрънкате на Баща си. Искате да заминете някъде, но не знаете къде. Искате да умрете. Какво подразбира да умрете? Всички казват: „Искам да умра.“ Какво разбирате? Едно говорите, друго разбирате. Търговецът иска да умре, защото няма пари. Дай му пари, не иска да умре. Той иска да избегне сиромашията, да се скрие под псевдоним. Той иска да живее, да си измени името, от една държава в друга отива, а вие мислите, че той умрял. Неговото име се изменило, а той е пак същият. И вие, когато някой път искате да умрете, искате да смените името си, нищо повече. Да умреш, значи да искаш да измениш тия състояния на даване и вземане, да се освободиш, никой да не те търси. Когато тия хора имат да ти дават, ни най малко не искаш да умреш, искаш да живееш. Значи всеки, който иска да живее, подразбира, че външните условия са добри. Всеки, който иска да умира, подразбира, че външните условия не са добри; който иска да живее, подразбира, че външните условия са добри. Сега коя е подбудителната причина? Туй какво показва в характера на човека? Един човек, който иска да умре, и един човек, който иска да живее, какъв е характерът им? Ако умножите 1 по 1, колко ще даде? – Пак едно. Защо 1 умножено по 1 дава 1? Защо 1 плюс 1 дава 2. Защо при умножението единицата си остава същата, а при събирането се увеличава? Защо 2 по 2 е 4 и, ако ги събереш, пак е 4? – Сега законът е тъй, че едното, като се умножава на едно, дава пак едно; а 2 по 2 е 4 и 2 и 2 е пак 4. Щом дойдете до другите числа, 2 по 3 е равно на 6; а 2 плюс 3

е равно на 5. В дадения случай 1 умножено на 1 дава 1 е положителен резултат. Всякога, когато едно число не се мени, то е положително, а щом се мени, то е отрицателно. Положителните числа не се менят, а отрицателните се изменят. Идеята е сложна. Казват: „Не се изменят.“ Ситият човек няма защо да яде, това е положително състояние. Той отказва, не се мени. Предложиш ядене, казва: „Аз не съм гладен.“ А гладният, веднага щом му представиш храната, счита това за една привилегия. Богатият, и да му даваш пари, няма да иде да работи, а бедният, щом му дадеш пари, той е готов да отиде да работи. Сега ние сравняваме. За пример вие за какво считате болестта? – Тя е един аристократ; здравето това е един демократ, преведено на политически език. Болният човек е аристократ. Трябва да му услужват. Той ще седне, казва: „Моля!“ – Иска да му услужват един, двама, трима души. Щом е здрав, той е демократ. Сам си шета човекът. Питам сега: В дадения случай какво подразбирате под „богат“ човек? Този човек е богат, но какво му липсва? Липсва му здраве. И на вас, които му служите, той ви плаща. Казвате: „Той е богат.“ Болният човек е богат. Болните хора са много богати. Говори меко, говори сладко: „О, братко!“ Подкупва те отвън. Онзи, здравият човек, не е толкова мек, говори грубо, но демократ е. Чака за работа.

Неразбраните работи са и отвлечени работи, туй, което вие не разбирате. Числото 1 е едно положително число. И 2 по 2 дават пак един резултат, който е положителен – 4. Числото 1 е положително и второто число 4 е положително ($2 \text{ по } 2 = 4$). Числата, които се умножават, са положителни. 2 и 2 са отрицателни числа, но

те дават един положителен резултат. 2 умножено на 2 са числа, с които работим, резултатът е положителен. Тъй, както е поставено числото 4, имате следния резултат. 2 по 3 равно на 6. 2 по 2 равно на 4. Може ли да обясните как 2 по 2 е равно на 4?

Да кажем, вие се срещате с вашата приятелка. Хващате се за ръцете, колко ръце стават? (Четири.) Добре. Но срещнете един ваш приятел, хващате се с него пак за ръцете. Стават пак 4. Срещате се с един ваш приятел, имате 4 ръце. Хващате се с една ваша приятелка, имате пак 4 ръце. В първия случай двете ръце са положителни, двете са отрицателни. Резултатът е пак 4. Ще се объркате малко. Вие се обърквате от формата на нещата. Сега да ви обясня другояче. Представете си, че ви срещне един богат човек, а вие сте сиромас. Той ви хване с двете си ръце. И вие го хванете с двете ръце. Какво мисли богатият човек и какво мисли сиромасът в дадения случай, като се хванат? Богатият мисли да даде пари. Сиромасът – да вземе. Хващат се за ръцете. Но има друго. Да кажем, богатият срещне сиромас, казва: „Аз имам работа за един работник, готов ли си да работиш на лозето ми?“ Той казва: „Готов съм!“ Тогава, като се държат за ръцете, правят пазарлък. „Парите ще дадеш!“ – „Ще ти дам 4 английски лири довечера, като се върнеш. Това е норма. Понеже ти имаш две ръце и аз две – 4.“ – „Колко пари ще ми дадеш?“ Четири е резултат на работата, която е свършена. Туй е само едно обяснение.

Питам сега: В дадения случай, ако вие имате едно състояние, което ви е хванало с двете ръце, ако сте сиромас и сте хванали богатия за ръцете, какво трябва да направите? – Каквото да ви предлага богатият, да го

направите. Ако е за лозето, законът е все същият; на лозето или като учите в училището, или като преподавате – каквато и да е работа. В дадения случай, ако сте богат човек, какво трябва да направите? – Трябва да бъдете готов да отделите нещо от себе си, трябва да се справите с едно ваше състояние. Вие имате нещо, не знаете как да го скриете. Намирате се в трудно положение. Човек всякога се намира в трудно положение. Какво трябва да направи? Той най-първо трябва да търси помощ. Отвътре трябва да търси помощ. Той търси помощта. Ако мъчнотията ви е посрещнала в живота, най-първо ще повикате на помощ вашия ум. След това ще повикате други работи. Кого ще повикате още? – Ще повикате вашето сърце, вашите чувства. Следователно, щом повикате ума си на работа и сърцето си на работа, ще имате един резултат. Какъв резултат ще имате, ако мъчнотията е от умствен характер? Как ще поставите математически отношенията? Кой е богатият, кой е сиромашът? Ако мъчнотията е от умствен характер, тогава кой е богатият и кой сиромашът в дадения случай? (Сърцето е богато.) Съгласни ли сте всички? Ако мъчнотията е от умствен характер, кой е богатият и кой сиромашът? Кой е причината за тая мъчнотия на ума? Ако човек се мъчи в умствено отношение, кой е причината? Или ако той се намира в мъчнотия в сърдечно отношение, кой е причината? Вие още не знаете причината? Но знаем факта. Кой ще плаща? – Трябва да дойде сърцето. Кой е богатият? – Който плаща парите. Ако при една умствена мъчнотия вие нямате подкрепата на вашето сърце, вие няма да може да свършите нищо. Тогава сърцето ви трябва да бъде в едно добро разположение. Богато трябва да бъде!

Да допуснем сега, че вие обърнете процеса. Например мъчнотията е от сърдечен характер. Тогава умът ви трябва да бъде в едно добро разположение, да разреши въпроса. Кой ще работи? – Който работи, всякога страда. Страданието всякога иде от работата.

Кой почива? Какви са процесите в природата? Тази дума е малко двойствена, т. е. такива са процесите в природата. Ние сега говорим за известни процеси, които се видоизменят. Има процеси, които вървят по един правилен път, и има процеси, които не вървят по правилен път. Да кажем, вие имате едно лошо разположение на чувствата. И за да се измени вашето състояние, то може да стане само под действието на вашия ум. Имате една неправилна мисъл във вашия ум. Тя може да се смени само под действието на вашето сърце, ако нямате някой друг повод. Значи, ако мъчнотията е от умствен характер, тук влиза вече светът на мъдростта. Трябва да се позовете на мъдростта, за да ви даде един план, по който може да се оправят работите ви. А понеже Мъдростта е във връзка с Любовта, тя ще предизвика вашето сърце. И тогава сърцето ще помага на вашия ум. Сега те са колективни състояния. Мъдростта показва една голяма група от разумни същества, които са минали преди вас по този път и са разрешили тия въпроси. Ако вие, които вървите по пътя на сегашния човек, не сте свикнали още да се справяте с тия състояния, ще страдате. За пример, колкото и да знаете, макар някой от вас да изучават астрологията и всички астрологически знаци, има и още нещо. Да кажем, някой има венериното влияние, но положително, сто на сто, може ли да кажете какво влияние ще упражни при известни условия? Какво влияние ще

упражни Венера? Относително, донякъде, може. Какво разбирате под добро венерино влияние и лошо венерино влияние? – В доброто венерино влияние знаем Венера дава, а при лошото влияние Венера взема. Тя е търговка. Каквото има да дава, тя дава, а каквото има да взема, взема. Лошите аспекти не са нищо друго, освен че природата взема от вас. Вие казвате: „Юпитер има лошо съчетание.“ На какво се дължи лошото съчетание? Казват тогава: „Астрологически така е поставено“; за един човек, като се е родил, туй съчетание е разумно. То не е произволно. Кой ви е поставил в туй лошо съчетание? Под „съпоставяне“ иска да каже, че зависи от дните, от месеците, от годините, но все таки това не е произволно. Вие нищо не знаете. Не сте ли вие, които сте избрали деня, кога да се родите, вие, съзнанието ви? Вие казвате: „Не съм аз.“ В съзнанието си не помните, че сте избрали деня. Роден сте, да кажем, в 31-та година на миналия век. На колко години сте сега? 104. Или, да кажем, роден сте в 90-та година на миналия век? – 45 години. Туй не сте го избрали вие. То е наложено от външните условия – от баща ви, от майка ви. А туй състояние на баща ви и майка ви е наложено от вашия дядо и прадядо. Защото когато са се родили вашите баща и майка, това не е избрано от тях, а от дядо ви. Значи имате няколко поколения, които са взели участие за това състояние, при което се намирате вие. Зависи от положителните и отрицателните състояния. Да ви поставя сега работата малко по-ясно. Защото, както е поставено, вие не можете да разсъждавате по единствената причина, че не разбирате. Щом се говори за една мома и един момък, вече момата и момъкът не могат да мислят правилно. Във

вас се зараждат две идеи. Едната идея, от която може да извадите вече пример: като се представи на момъка една мома, той не може да бъде спокоен, хладнокръвен. Той иска да знае красива ли е или не. Дали е свършила училището? Магнетична ли е или не, какви са баща ѝ, майка ѝ. Обща идея да има. На момата, като ѝ се каже за един момък, и тя иска да знае какъв е. Представете на една мома портрет на момъка, тя се интересува не от научна работа, да разбере портрета, какво е създала природата, а иска да знае сегашните условия на живота.

Та казвам, представете си казаното в търговско отношение. Вие купувате известна стока. Да кажем, купили сте известна стока, която трябваше да се продава през лятото, а тя е дошла през есента. Следователно изгубили сте пазара. То е един лош аспект, нали. Заръчали сте я за едно време, а тя не е дошла навреме. Следователно изгубили сте условията да я продадете. Туй е една загуба. То е едно отрицателно състояние, показва, че сте били един непредпазлив човек. Не сте разбирали от тази работа, не сте взели много неща в съображение. И вследствие на това претърпявате един малък неуспех. Какво има, ако изгубите? Не сте спечелили, имате една малка загуба като търговец. Или, да допуснем, друго може да се случи. Вие сте екскурзиант, не сте взели в съображение някои мерки. Излизате на екскурзия, взели сте студена храна, връщате се малко неразположен, тръпки ви побиват.

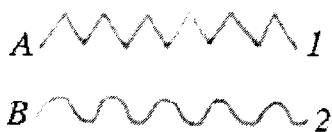
Всички боледувате. Казвате: „Не си струва да ходи човек на разходка, на екскурзия.“ Къде е погрешката? – Погрешката е в избора на нещата. Най-първо, като излизате на екскурзия, трябва да изберете времето. Да позна-

вате местността, дето ще ходите и колко енергия може да иждивите. Трябва да вземете и ред други съображения, да имате всички удобства. Един екскурзиант трябва да има хубави обуца. Той не може да ходи с папуци (чехли), да излезе на планината с клепките, сняг има там. Ама той може да е здрав. Колкото и да е здрав, трябва да има хубави обуца. При полетата той може да носи клепките, но нагоре трябва обуца. А той е отишъл с тънки дрехи, с една копринена дреха, без палто и се връща болен. Екскурзиантът има ли нужда от копринена риза? Копринените ризи за кого са? – За хората. Когато се обличат в копринени ризи, то е за хората, не е за себе си. И когато искаш да бъдеш хубаво облечен, пак се обличаш за хората. То е един външен подтик. Ако вие не живеете в едно общество, вие ще ходите крайно неглиже; но понеже живеете в общество, туй е една положителна причина – обществото ви заставя да бъдете добре облечен. Защото всеки, който ви срещне, ще обърне внимание на палтото, на връзката, на дрехата, на прическата, на обувката ви, защо сте така раздърпан. На всичко това и ще ви направят веднъж-дваж няколко забележки. Или да допуснем, ако вие сте сам, никога няма да се научите да пишете. Ако пишете на вашия приятел, той веднага ще ви направи забележка върху писането, върху изложението на писмото, върху правописа, вие сте принуден да пишете хубаво. И така трябва да бъде.

Та казвам: Външният свят, природата отвън, иска да ни застави разумно да работим. Някои от вас искат да изменят температурата си. Сега какъв е начинът да търпиш? Нетърпеливият човек има такива данни (фиг. 1).

Щом се намерите в едно трудно положение, вие

трябва да измените вашето състояние. Представете си, че ви поставят на върха на една върлина. Допуснете, че

Фиг. 1

- 1 - A – той е нетърпелив;
2 - B – той е търпелив

имате една плоскост от един квадрат и с тази върлина ви повдигнат на 1000 – 1500 метра. Какво ще бъде вашето състояние? Страх, нали? На 1500 метра ви вдигнат, седите вие, какво трябва да направите в дадения случай, за да се избавите от тягостното състояние на

страха? На 1500 метра височина на тази върлина, седнал на един квадрат, ще се страхувате. Най-първо трябва да се научите да пазите равновесие. Ако турите един човек на тази плоскост да го дигате нагоре, нали той ще се уплаши? Ако турите една птица и я дигате нагоре, тя ще се уплаши ли? Като я дигате нагоре и, като дойдете до някъде, тя ни най-малко няма да изпита този страх, не може да падне. В птицата има самоувереност. Като я дигате на тази височина, птицата ще хвъркне. Ако е човек обаче, какво ще прави горе на повърхността? Птицата във въздуха ще слезе, а вие нямате условията на птицата. Сега вие не можете да направите една аналогия. Има състояния, които вие не може да разрешите в човешка форма. Ще ги разрешите във формата на една птица. Да кажем, вдигат ви на 1500 метра височина, не ви дават никакви условия да слезете долу, какво ще правите? Човек ще зависи от милостта на тези, които са дигнали тази върлина горе. Ако вземете положението на птицата, ако имате състоянието на птицата, вие ще бъдете независими от външните условия. Преведете думата „птица“ в дадения случай. Как ще я преведете? Когато

ви качат на 1500 метра височина, на тази върлина, човек в дадения случай е човек, но човек животно. Вие може да си представите тази височина. Ако поставите една овца, ще имате еднакви резултати. И овцата ще скочи, ще се самоубие. Пък и вие, ако направите същото, и вас ще ви турят на това положение. Значи под думата „птица“ аз разбирам в дадения случай да мислите. Мислите ви да дават условия, крила. Крилата на птицата са условия, чрез които вие може да преодолеете мъчнотииите.

Сега, тъй както са поставени числата в природата, те имат свой смисъл. Тъй както вие сте изучавали числата, аз за тия числа не говоря. Ако вие имате едно житно зърно във вашия хамбар, ако не се изменят неговите условия, туй житно зърно ще остане само. Ако имате в хамбара две житни зърна и умножете едното зърно на другото, колко ще имате? По обикновеному пак едно ще имате. (Ако имате две житни зърна в хамбара, пак две ще останат.) Но умножете едно житно зърно, резултатът колко ще бъде? (Ако умножим едно житно зърно на себе си, ще остане пак едно.) Добре! Ако житното зърно го посеее и то почне да расте и даде плод – 30, 60 и 100, този процес какъв е? На събиране или на умножение? (Той не е познат в математиката.) Посеее едно житно зърно в земята, а то в класа дава плод. Едно посяхте, а 30 – 60 или 100 дава в класа. По какъв процес дойдоха тези плодове По процес на събиране или по процес на умножение? – Може ли да умножиш едно число само на себе си – 2 по 2? (Едно число може да се умножи само на себе си.) Да допуснем, че един човек е два метра на височина. Тия два метра, след като ги умножиш, на 4 могат ли да станат? Вие казвате едно число умножено на себе

си, но то е един процес: едно се говори, но друго се разбира. Вярно е, ако имате една гума на 3 и на 4 метра. Аз мога да изтегля тази гума на 3 и на 4 метра. Тя се умножава. Има възможност, като я изтеглите, да образува 4 метра дължина. Това е крайният предел на умножението, до което една гума може да дойде. Ако искате повече да я изтеглите, тя ще се скъса. Но след туй, ако я пуснете, тя пак ще бъде 2 метра. Или пък ако имате една връв от 2 метра и направите една крива линия, едно колело, в какво ще бъде печалбата? Ако турите една гума в права линия

B

Фиг. 2

и в крива (фиг. 2), по какво ще се отличават? – По мястото, което заемат правата линия и кривата линия. Кривата линия вече завършва. Имате една крива, да кажем *A*. Да допуснем, че този кръг е от 2 метра. И правата *B*. Кой е богатият в даденият случай? Кой има повече – кривата линия или правата линия – по отношение

на пространството. (Кривата линия е по-богата.) Тъй е.

Та математиката и геометрията, тъй както се преподават, в природата, има съвсем друго предназначение – да научи хората да мислят. Щом се научат да мислят, тя превръща известни математически отношения в геометрически форми. И всяко затруднение, което вие срещате в живота си, то е математическо отношение на известно число. Може да е конкретно в математическо или в алгебрическо отношение, може да е и математическо, а може да е и геометрическо отношение. Най-първо ще започнете с аритметическите процеси, после с алгебрически и ще свършите с математически отношения и процеси. После ще минете в геометрията.

Сега как ще превърнете едно отношение във форма? Да кажем имате така: $A : B$, както $B : D$. Как ще ги превърнете? Туй е отношение. Превърнете ги в геометрическа форма. A – Иван, който е сиромаш, няма ни къща, ни дрехи, тъй си е голтак, както го виждате, се отнася към B – един ангел, както $C : D$. $A : B = C : D$. Питам тогава A и C и B и D , какви са отношенията на A и B и C и D ? (Туй геометрически може да се изразии като два триъгълника, единият по-малък, другият с по-голямо пространство.)

A е Иван, който няма нищо, малкият триъгълник, а другият – B , който е богат, големият триъгълник. Както C към D – сиромашията към богатството. (Тогава ще ги впрегнете на работа.) Кой ще работи? – Сиромашията. Та казвам, щом се намирате в едно трудно положение, в сиромашията, значи ще накарате вашата сиромашия да работи. А ако сте богат, ще накарате вашето богатство да помага. Сиромашът ще работи, а богатият ще помага. (Богатият ще даде семето на нивата.) Той ще помага в дадения случай. Единият ще даде капитала, а другият ще даде работата. Е, вие, след като знаете така хубаво да смятате, а при това този процес не го прилагате в живота – не работите! Или аритметически ще работите, или алгебрически ще работите, или математически ще работите. Сега казвате: „Този има лош аспект.“ Вземете в астрологията, какво се разбира под лош аспект? (Николай: Всякога се разбира известна трудност, която човек може да срещне в своя живот.)

Туй е външната страна, а вътрешната страна? (Нехармонично действие на силите в човека.) Вътрешната страна, ето къде се намират мъчнотиите. Представете

си, че вие сте беден човек, отивате при един богат и се намирате при вътрешни лоши условия. Дядо ви или пра-
дядо ви е направил една пакост на този богат човек. И
той помни. Но вашият дядо и вие имате една вътрешна
хармония. Дядо ви е направил една пакост на този богат
човек и той по никой начин не е разположен да помага
на тази фамилия; туй е вътрешната лоша страна. А вън-
шната лоша страна е, че вие отивате, но сте болен. Гледа
ви човекът и казва: „Вижда ми се вие сте слаб.“ В него
има желание, но мъчнотията е във вас. А в другата стра-
на вътрешните мъчнотии са в дядо ви, който е направил
една пакост на този богат човек.

Сега добрият аспект. Дядо ви е направил някога
добро на тази фамилия. Казва: „Дядо ви един ден на-
прави една голяма услуга, искайте от мене, ще направя
всичко, което е възможно, което е добро заради вас!“
Тъй се образува в кармическия закон, дето казват, доб-
рата карма и лошата карма. Ето вътрешните обяснения
и вътрешните отношения.

Та казвам, вие сте дошли до едно място, трябва ви
една практическа школа. Вие изучавате теоретически
работите. Казвате: „Трябва да бъдем добри“, а не знаете
как да бъдете добри. Казвате: „Аз искам да бъда даро-
вит“, а не знаете как да бъдете даровит. Казвате: „Аз
искам да постигна това“, а не знаете, нямате методи как
да постигнете нещата. Имате обикновени методи, с кои-
то работите. Имате да пренесете десетина килограма во-
да. Вие вземате с някоя чаена лъжичка. И тя ще свърши
работа, но като работите целия ден. Така е добре, ако е
за търпението, но не може да имате постижения. Но ако
имате една голяма лъжица, която взема по едно кило,

ще свършите по-скоро. Ако вземете една чаена лъжица, която за всяка лъжица отнема една секунда, десет лъжички колко секунди правят? Десет хиляди секунди ги превърнете в минути. (Около два часа и половина.) Научете едно правило: носете всяка мъчнотия! На каквато и мъчнотия да се натъкнете, носете я, не мислете, че тази мъчнотия е неразрешима. Ти ще кажеш: „Тя е разрешима, но аз не зная правилата, по които може да се реши.“ Мислете, че мъчнотията може да се реши, само че не знаете по кой начин. Съвременните хора, които не са окултисти, и те са почнали да прилагат практически този закон. За пример, като види един човек, на когото не може да повлияе, той ще намери друг един свой приятел и ще каже: „Еди-кого познаваш ли го, не можеш ли да кажеш една добра дума заради мене?“ Ако този не може, той ще намери втори, трети. Ако и той не може, той ще каже: „Ти някой друг приятел не мжеш ли да намериш, който да каже една добра дума?“ А някой път той намери 1, 2, 3, 4, 5 души, които да въздействуват на този човек. Тия хора вървят по един много правилен път. А някой път вие искате изведнаж. Тогава вие, без да знаете, мязате на един цариградски арменец, който свършил „Роберт колеж“. Той, като чел Библията, имал нужда от 3 хиляди лева и му хрумнала идеята да ги поиска от един от мисионерите, който е бил професор там. Казва му: „Господ ми каза, да ми дадеш 3 хиляди лева на заем.“ Професорът се намира в чудо и казва: „Ако Господ ти беше казал, трябваше да ми даде да имам 3 хиляди лева, пък аз нямам и няма откъде да ги взема, тъй че казал ти Господ от другиго да ги търсиш. Ти не си разбрал.“ Казал ти Господ! И всичките задачи може да

се разрешат. Няма задача в света, която не може да се разреши. Само трябва да намерите човек, който е разрешил тази задача. Това и учениците го правят. Не може той да реши задачата си, ще намери друг, който ще му реши тази задача. А който не търси някой да му разправи, той ще се труди, труди и остави задачата нерешена. Необходимо е едно малко спомагало в дадения случай. Та вие трябва в приложението да залегнете. На вас ви трябват практически методи за приложение. Всяка задача може да се разреши!

Николай, колко отношения има между *A* и *B*? Тук, в дадения случай, имате едно отношение. (Да, може да има и други отношения *B* и *A* и *D* и *C*. Комбинации от четири елемента във втори клас, значи $3 \text{ по } 4 = 12$ върху 2, или $= 6$. Всичко 6 отношения може да има.)

По какво се отличава един човек, който е съобразителен, и един, който не е съобразителен? Допуснете, някой поставил цветя, природата да ги полее. А времето не ги полива. Има известни съображения. Това време има известна закономерност, в която пролетта или лятото е сухо. А този не се сеща да купи една лейка и да полее цветята, а казва: „Ще изсъхнат цветята!“ Какво трябваше да направи той? – Да купи една лейка, да полее цветята. Ако поливат отгоре, добре, ако не поливат отгоре, той да ги полее. Вие сега страдате от туй ваше схващане, вие сте изнесли навън цветята и казвате: „Не помагат, съдбата е такава. Астрологически условията не помагат.“ Добре, те не помагат, а ти можеш да си помогнеш. Има един Юпитер в тебе, който може в дадения случай, когато външният Юпитер не помага, вътрешният да помага. Има един Сатурн вътре в тебе; външният

не помага, вътрешният помага. Има една Венера вътре в тебе; външната не помага, вътрешната Венера помага. Та има два зодияка: един външен и един вътрешен, който всякога помага. Когато външният не помага, вътрешният помага. Един Сатурн, който е много благороден, а външният, вие го знаете. Той и помага, и не помага. Но вие до тази астрология не сте дошли още. Поне половината знаете сега.

Но всичките задачи, всичките мъчности, които постигат човека, той може да ги преодолее. Туй като правило го поставете, без да го знаете: всичките мъчности, които сполетяват човека, той може да ги преодолее, макар да се поохлузи кожата му.

Всичко, каквото човек желае, може да го постигне. Но не в един ден, не в една година, не в един месец. Турете туй отношение! – Само в даден момент. Защото денят, седмицата, месецът, годината са една външна обстановка на нещата. За онзи, който разбира, природата си има един вътрешен начин. Да кажем, едно растение изисква по обикновения начин, в който то е поставено, 4, 5, 6 години, за да даде плод. А има един начин в природата, дето всичко туй може да стане в 4 – 5 часа. Казвам, едно дърво в 4 – 5 часа може да израстне. Като го сееш сутринта и до обед да ти даде плод. Едно лимонено дърво или портокал, като го сееш сутринта, още до обяд да имаш портокали. По обикновения начин ще чакаш 5 – 6 години за това. А по онзи, вътрешен начин, за един ден от сутрин и до обед и вечер ще има узрели портокали. Но те са неща изключения, за бъдеще. Това е златният век! То е щастието на човека, за което вие постоянно мечтаете. Все за него мислите. А вървите по онзи метод,

дългия, който взема 4 – 5 години. Всичко, каквото човек желае, може да се постигне. Но трябва знание, трябва да знае как да го направи. И да се не обленява да добие знанието.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит животът.

25 лекция от Учителя,
държана на 3 май 1935 г., София, Изгрев.

ОРГАНИЧЕСКИ, ДУХОВНИ И УМСТВЕНИ СИЛИ В ЧОВЕКА

„Отче наш“

Какви бяха основните положения на миналата лекция? (Природата има за предназначение да научи хората да мислят. Всички мъчнотии, страдания, задачи са разрешими за човека, само той да намери метода, по който начин. Всички задачи за човека са разрешими.)

Как схващате вие мъчението и страданието, различието между страдание и мъчение? Човек се мъчи да постигне нещо и страда за нещо. Тази дума „мъка“ се раздвоила. Мъчи се да постигне нещо, мъчи се този човек или мъчат го. Можете ли да кажете „страдат го“? (Не.) Защо можеш да кажеш „мъчат го“, а не можете да кажете „страдат го“. Кое е по-благородно – да се мъчи човек или да страда? Тогава едни и същи ли са причините, които причиняват страданието и които причиняват мъчение? Според новото разбиране страданието по огънатата линия ли върви, по изпъкнала или по права линия? И мъчението по каква линия върви в геометрията? Коя част от геометрията изучава мъчението? Като ученици кои линии ви са най-подходящи? Специалността на мъчението каква е? Сега ви задавам въпроси, на които не може да намерите връзката. За пример, ако ви се даде един музикален тон. (Учителя взема един тон с глас, спокойно.) Какъв тон е това? На пианото го намерете. (Тонът *фа*) То е българското *фа*. Аз вземам *фа* бе (бемол)

и *фа* ди (диез). *Сол* бе и *сол* ди, и *ла* ди. Сега трябва да намериш най-първо в коя система е *ла*. Значи в една гама можеш да научиш тоновете. Но щом минеш в по-горна гама, не можеш да ги различиш. Има една естествена гама, отдето започват тоновете. Но щом минеш в друга, тоновете трябва да се различават.

Някой път допуснете, че имате скръб, имате и мъчение. При скръбта какво имате? (Бемол.) А при мъчението? Тогава има бемоли, които са влажни. Нали казват: „Тонът е сочен и сух е тонът.“ Казвате: „Сухо пее той.“ Значи тонът е сух. В музиката тонът може да бъде влажен и сух. Или другояче казано : има известни тонове, които са остри и меки.

Страданието върви по изпъкналите линии, а мъчението върви по вгълбнатите линии. Следователно ти не можеш да направиш едно мъчение в света, ако не разбираш закона. За да поправиш мъчението, ти трябва да минеш от едно състояние в друго. От едно състояние на една огъната линия, дето нещата се събират, в друго състояние, дето нещата се разпраскват. Та по някой път човек от страданието може да мине в мъчението, а някой път от едно състояние на мъчение човек може да мине в състояние на страдание. Тогава хубаво е, че те мъчат. Като те мъчат, ще те накарат да работиш. За пример волът, като го впрегнат, той страда ли или се мъчи? Той с хиляди години е бил под крушата, ял и пил, въртял си опашката. Господарят казал: „Я вземете това дете и го накарайте да се учи!“ Впрегнаха го и той се учил да работи нещо. Някой път вие разглеждате нещата много повърхностно. Да кажем един човек го мъчат. Майката по някой път, когато детето не иска да даде

нещо, което е взело, взема му го насила от ръката и то плаче. А страданието има повече вътрешен, дълбок характер. Човек, който може да страда, има морален характер. Мъчението има повече физически характер. Когато човек се мъчи, той е на физическото поле. А когато страда, има повече духовен характер. Сега не е въпрос за страданието, но от какво зависи силата на човека. – Човек може да бъде силен, ако е физически силен. От какво зависи неговата сила? – От неговата воля; ако физически работи неговото тяло, от неговите мускули. Значи от мускулите зависи. Зависи и от стомаха му. Стомахът е център на физическата сила на човека. За да бъде човек физически силен, непременно трябва да има един отличен стомах. Физическата сила на човека е в стомаха и в неговата симпатическа нервна система. Тя е раздвоена. Физическото здраве зависи от силата на човека. А духовната сила на човека зависи от неговите чувства, от неговото сърце. Духовната сила на човека зависи от неговата дихателна система. Ако той диша правилно, той е духовно силен. Ако пък неговата мозъчна система, нервната му система функционира добре, той е умствено силен. Умствената сила на човека зависи от неговата нервна система. От нервната система зависи силата на човешката мисъл. Следователно, за да бъде силен като човек, той трябва едновременно да бъде силен и във физическия свят, и в духовния свят, и в умствения свят. Трябва трите вида сила да се съединят. Да допуснем някой път вие се усещате слаби да вършите някоя работа. По някой път усещате някаква слабост. За пример един човек, който има навик да пие алкохол или да пуши тютюн (някои придобиват по наследство тези черти), казва:

„Слаб съм!“ В какво седи слабостта? Във физическия свят ли е слабостта, в духовния свят или в неговата мисъл? – В неговите чувства. Причината е в сърцето, в удоволствието да пуши или да пие. И той не знае откъде да започне и да го поправи. Физически не можеш да го поправиш. Искаш да не пиеш, а пиеш. Можеш да мислиш, че не е право. Ще ти се смеят хората, а като дойдеш на скришно, дигнеш чашата и пиеш. Не че нямаш сила. Как нямаш сила да откажеш? А като че ръката ти няма сила да стори това. Казваш: „Не мога!“ А не че не можеш. Може той! Значи може да пие, а не може да се откаже да не пие. Тогава тази слабост, пиенето, по каква линия върви? По огънатата линия ли или по изпъкнала линия? – Огъната. Следователно, за да поправите пианството по този начин, трябва да разбирате закона на линиите. Ако може да измените тази огъната линия в обратна посока, да направите състоянието си изпъкнало, вие ще се освободите от пианството. Невъзможното за нещата в едно отношение е възможно в друго. Искате да прегърнете някого. По каква линия вървите? (Прав.) Права ли е? Че как, ръцете се огъват! Огъната линия. А искате да се освободите от прегръщане. Отстранявате с ръцете си. Искате да кажете, че не е за прегръщане. Има известни закони в човешкото естество, които функционират. Трябва да дадете насока на вашите сили, които функционират във вашия физически, духовен и умствен свят. И каквато насока дадете на вашите сили, такъв резултат ще имате. Ако вие се намерите в една долина, в една площ със стръмни прегради, тогава какво може да направите? Как може да излезете нагоре? Отвесни стени има долината, какво може да изнесете от долината нагоре? –

Трябва много да мислите. Сега всички мъчнотии произтичат от факта, че вие най-първо се намирате във физическия свят и не знаете как да постъпите; намирате се в духовния свят при известни външни мъчнотии и не знаете как да постъпите; намирате се при известни мъчнотии в умствения свят, пак не знаете как да постъпите. Човек има обикновени работи, които са станали наследствени. За пример една птица много лесно може да се научи да хвърка. Но ти накарай един човек да хвърка, трябва дълго време да мисли човекът. Не е лесно. Човек сега се учи да хвърка и още не се е научил. Колко души могат да хвъркат сега? Идва един, който разполага със средства, отворил е училище и кара хората да хвъркат. Но туй хвъркане е доста механическо. Защото един аероплан, щом се развали, моторът не може да функционира и веднага авиаторът пада. Когато при една птица туй не се случва. Много по-съвършено е хвъркането там.

Аз искам да ви наведе на ония отношения, които съществуват. Човек може да се научи да хвърка, но той трябва да мисли. Въпросът е за силата. Значи има физически сили. Трябва да разбирате закона. Искате духовно да бъдете силен; непременно човек трябва да има три вида сили, с които да регулира физическите, духовните и умствените сили. Вие не може с вашите физически сили да работите в духовния свят. Силният човек във физическото поле, в това поле може да постигне всичко, а в духовното поле не може. А с духовните сили не можеш да постигнеш нещо на физическото поле. С умствените сили ти можеш да постигнеш нещо в умствения свят, но в духовния свят не можеш да постигнеш. Но има пътища, по които можеш да победиш силите от един свят в друг.

Сега въпросът се заражда как? За пример, имате лед, вода. Имате една буца вода. Жаден сте. Какво трябва да направите с тази буца? Трябва да я разтопите. При какво? – При топлината, значи при огъня. Имате в джоба си една кутия кибрит, драснете и запалите огъня, турите буцата в чайника и тя се стопи.

Допуснете, че имате едно желание, имате един навик да се сърдите. Психологически какво нещо е сръд-нята? Няма някой от вас, който да не се е сръдил. Сръдили сте се. Някой път подбудителната причина на сръд-нята е много малка, но се сръдите. Коскоджа човек, а се сръдиш! По каква линия върви сръдната? За пример едно дете поиска нещо от майка си, тя не му даде, то се разсръди. Или искаш от един твой приятел една малка услуга, той не иска да ти я направи, ти веднага се разсръдиш. Има степени на сръдната. Някой път сръдната е по-благородна. Някой път казват: „Разсръдил се, понеже му казали нещо, докачил се.“ Но има една сръдня, която е естествена. Нещо не става, както ти искаш, сръдиш се; някой път искаш да отвориш вратата, пък тя се запънала, не се отваря. Ти се разсръдиш и блъснеш вратата. Когато се сръдиш на един човек, има причина, но ако се сръдиш на вратата, каква причина има тогава? Тя не те разбира. Или ключът не може да отвори, ти се сръдиш и удариш ключа о земята. Питам: Защо удряш ключа о земята? Не зная хвърляли ли сте някой път ключа?

Ако едно число от 1 до 10 се повтаря 11 пъти, какъв закон има? Какво число е то? Вземете от 10 до 20 колко пъти се повтаря едно? (Единадесет пъти.) А 2 колко пъти се повтаря? (Два пъти.) От 1 до 10 колко пъти се повтаря двойката? Тройката колко пъти се повтаря (Два пъти – 3

и 13.) Добре! Туй число, което се повтаря 11 пъти, каква роля играе тогава? Едното от 10 до 20 се повтаря 11 пъти; двете от 20 до 30 се повтаря пак 11 пъти. А едното от 20 до 30 колко гласа има? Само един глас – 21.

Вие трябва да разберете закона: Ако сте в една своя собствена гама, вие сте господар във вашия живот, гама е това. Аз разбирам при условията, при които вие сте господар, вие имате 11 гласа. Числото 11 в дадения случай показва, че си свободен. Защо имате 11 гласа във вашата гама? Числото 11 е гама на свободата. Но тя е закон само на света. Само законът на Любовта дава 11 гласа на човека. Само Любовта може да ти даде 11 гласа, а всички други, дете и да се намираш, дават само един път право, по един глас – толкова ти дават. Щом си в една чужда гама, ти имаш само един глас. Щом си в своята гама, имаш 11 гласа. Следователно трябва да преведеш единия глас, който имаш. Някой път, за да влезеш в своята собствена гама, трябва да я разбираш. Това е закон на разбирането. Отношенията, които съществуват, трябва да се разбират. Някой път вие казвате: „Защо нещата стават тъй?“ Тогава ти си влязал в една чужда област. Ще се върнеш в света, към който принадлежиш, в един свят, в който ти си член. А щом влезеш в един друг свят, ти ще имаш само един глас. Като гражданин на българската държава, колко гласа ще имаш? Като отиваш да гласуваш, колко пъти можеш да гласуваш? Представете си, че вие гласувате за един общински кмет. (По закон веднъж може да се гласува.) Отивате да ядете. Колко пъти може да седнеш да ядеш на ден? – Сутрин един път, на обяд един път и вечер пак веднъж. Но сутринното ядене, обедното ядене и вечерното ядене се раз-

личават. Има грамадна разлика в това, което сутрин ядеш, на обед и вечер. Сутрин човек има едно разположение, на обед има друго разположение и вечерно време – друго. Трябва да се разбира психологията на човешкия организъм.

Сега въпросът е за ония сили, с които човек разполага. Да се намери човек в своето здравословно състояние, непременно трябва да има едно вътрешно съчетание между неговите физически, духовни и умствени сили. Той трябва да разбира закона. Сръдната от какво произтича? Представете си, че един баща има дете и той го гледа. Детето милва баща си с ръката. Приятно му е на бащата. Но той седи и си работи. Ако е учен човек, може да си пише нещо, приятно му е, не му прави никакво впечатление, че детето го милва, че го глади по главата. Но почне това дете да го дърпа, хване един косъм от главата, от брадата му. На бащата най-първо му е приятно, но като изтегли един косъм, втори, трети, четвърти косъм от брадата, какво ще направи бащата? Най-първо ще се зароди едно чувство на недоволство. Недоволството на бащата ще се превърне в една малка сръдня. Защо детето си е позволило да изтегли един косъм от брадата на баща си? И защо бащата не иска да даде един косъм? Във вас седи един въпрос. Ако знаехте как да го разрешите, ако знаехте дълбоките вътрешни причини, то вие щяхте да прогледнете. Туй дете идва и хваща един косъм от брадата на баща си и го тегли, иска да го изтегли. А при това на баща му му е неприятно да му теглят косъм от брадата. (Не се знае сега туй дете има ли чувство, че създава страдание на баща си?) Не, то това не мисли. Иска да знае основа има ли този ко-

съм или е залепен само. Иска да знае дали баща му е дегизиран. Аз вземам примера само за да обясня психологията на сръдната. Ние се отдалечаваме от въпроса. Какви са вътрешните подбуди на детето ние не знаем. И какви са вътрешните подбуди на бащата не знаем. Но детето иде, хваща един косъм и го тегли. На него му е приятно да тегли един косъм. Трябва му косъма. За пример аз съм виждал на някого му трябва дълъг косъм за някоя работа. Някоя мома с дълга плитка тъкмо се разчесала и той хване един косъм и тегли. За работа му трябва. Изтегли един косъм. Нали ви трябва някой път едно въженце, един дълъг косъм? Има дълги косми. Сега какви са подбудителните причини? Но когато се изтегли косъмът от брадата на бащата, все се образува едно чувствуване. След време може да се превърне в една малка неприятност на бащата. И ако се изтеглят 3 – 4 косъма от неговата брада, той може да се разсърди. Ако обича много детето, какво ще каже? Вие теглили ли сте косъм от брадата на баща си? Ако кажете, че не сте теглили косъм от брадата, аз зная – млад е бил баща ви. До 45 години е ранна възраст, баща ви си е бръснал брадата.

И ако ми кажете, че имате тази опитност, теглили сте косми от брадата на баща ви, значи баща ви е минал вече 50 – 60 години. Той се е занимавал като учен човек и вие сте теглили по един косъм от брадата му. На какво отдавате сръдната, която се явява? Някой път вие може да се разсърдите на детето, което тегли един косъм от брадата ви. Туй теглене може да се превърне на сръдня. Но някой път може да дойде някой да ви каже: „Аз чух един ваш приятел каза така и така лошо за вас.“ Вие пак може да се разсърдите. Питам: В първия случай теглят

от брадата ви косъм. От туй теглене се образува сръдната, във втория случай, че са казали нещо лошо за вас, пак се образува една сръдня. На какво се дължи тази сръдня? В първия случай сръдната произтича от това, че искат да вземат един косъм от брадата ви. Това е на физическото поле. Във втория случай, че казали за вас някоя лоша дума, вие пак се сърдите. Взели ли са нещо от вас? Вече брадата не се дърпа. Засягат се чувствата. В какво отношение се засягат? Туй е вече от духовния свят – казали нещо за вас. А сега дайте ми един пример за сръдня от умствен характер, в умствения свят. Вие може да имате един счетоводител, когото сте поставили да ви замества, пък той е турил погрешни числа и забъркал сметките в тефтерите ви. Ако обърка сметките ви, пак ще се разгневите. Казвате: „Обърка ми този човек сметката!“ В първия случай бащата се сърди за един косъм от брадата; във втория случай ти се сърдиш, че казали някъде една обидна дума за тебе; а в третия случай се сърдиш, че турили, че забъркали числа в счетоводната ти книга. Забъркана е сметката, пак дойде една малка сръдня. Е, какво трябва да правиш, щом ти забъркат сметките? – Ще идеш да ги изправиш. Сега от там ще знаем как да постъпим. Онзи казва: „Забърка сметките ми!“ Добре, щом ги е забъркал, какво трябва да се прави? Тия забъркани числа ще се поправят с една червена линия. Някой казал нещо лошо за тебе. В духовния свят пак се разсърдиш. И в умствения свят една червена линия отгоре на числата – ще поправиш погрешката. Сега в духовно отношение как ще поправиш? Обидили те. Какво трябва да направиш? Ще теглите пак една линия, ще кажете: „Туй, което той е казал, не е право.“ И ще турите отгоре

какво трябва да каже. Той е казал за тебе: „Той е един шмекер.“ – Ще кажете: „В мен няма никакво шмекерство, аз съм човек на истината. Право трябва да говоря.“ Ще зачеркнеш „шмекерство“ и ще кажеш: „Аз не съм шмекер, погрешно с.“ Така трябва да поправите, ако искате да се освободите от сръдната. – Ама аз чух за вас това и това. – Точно за тази дума, ако тя е крива, турете правата дума. Ако вие бяхте на негово място, какво трябваше да кажете? Ще кажете: „Той е отличен човек, справедлив – много добър е той.“ Щом не е тъй, вземете да коригирате в себе си тази погрешка. Вие някой път не коригирате вашите погрешки, а търсите хора отвън да ви ги коригират. – Веднага турете червената линия отгоре и кажете правата дума.

Добре! Детето изтегли косъм. Как ще се поправи погрешката? Да кажем, че вече детето е изтеглило 5 косъма от брадата, как ще се поправи тази погрешка? За да се поправи светът, тъй както по някой път искате да се оправи животът, човек трябва да разбира много работи; много работи трябва да знае, за да се оправи светът. Някой път ние се стремим да оправим някои работи. Някои хора мислят да оправят обществото, да турят закони. Туриш един закон, нищо не оправя; туриш втори закон и той не оправя, трети, четвърти закон. И тъй се наредят ред правила. Човек трябва да има разбиране за вътрешното естество. Този баща при такова дете трябва да е добър баща. Друг пример. Аз ви навеждам пример за свободата. Бащата е богат. Той иска да си види сметките. Касата е отворена, парите са там. Туй дете в първия случай идва и тегли един косъм от брадата на баща си, а във втория случай, като види касата, много злато,

банкноти, монети, бръква и си взема една монета. Тури я в джоба си, после бръква още веднъж и пак тури в джоба си, трета, четвърта монета и все ги туря в джоба си. В първия случай от брадата на бащата са изтеглени косми. Трябва да знаете да превеждате. Ще преведете сега космите. Те са изтръгнати вече, от косата са взети. Детето не пита: „Може ли татко или не?“ Същото прави и с монетите – взема 2 – 3 и ги туря в джоба си. Какво трябва да прави бащата сега? Още един пример. Ако тия пари са негови, тогава нека си вземе; но тия пари в касата не са негови, а са чужди. Бащата има да плаща някоя полица. Той е определил да даде тази сума и не трябва да липсва нито един лев. А детето взема 5 монети от тази полица. Какво трябва да прави бащата на туй дете? – Ще хване детето и ще изтръгне космите. Той ще бръкне в джоба на детето и ще вземе парите назад. В дадения случай ние представяме работите в най-лесния им вид. Не че детето е толкова лошо, то обича баща си, но не влиза в положението му, когато той си гледа сметките Много малка е погрешката на детето, то няма никаква морална умисъл.

Сега какво заключение бихте направили? – Човек, за да оперира във физическия свят, в духовния и в умствения свят със своите сили, той трябва да разбира законите, да знае в дадения случай как да употреби силата си. Де е погрешката на детето, което е взело парите? Значи, щом е взело от баща си пари без позволение, то не е от много умните деца. То трябва да пита баща си, да вземе ли или не. То взе, без да пита баща си, и ги тури в джоба си. Тогава разграничете. Допуснете, че в дадения случай детето е причинило една малка сръдня на баща

си, нали? Но бащата със своето поведение е дал един урок на детето и то се е разсърдило. Питам: Тия две сръдни от какъв характер са? Бащата се разсърдил, понеже детето не постъпило умно. А бащата е дал едно морално изправление на детето и детето се е разсърдило. Детето, което се е разсърдило, разбира ли причините? То изхожда от своето гледище. То мисли, че има право да вземе тия пари. Аз ви навеждам този пример, защото най-първо трябва да разграничите вашата сръдня – сръдната на един баща ли е у вас или сръдната на едно дете. Туй трябва да разграничите, да поляризирате тази сръдня. Сръдня на баща ви ли е или сръдня на дете е във вас. Пък трябва да знаете как да я изправите. Ако е сръдня на бащата, как ще изправи той своята сръдня, щом са му взели парите? Сега идва второто положение. Да допуснем, че той отива да изплаща своята полица. Вижда, че 5 златни монети няма, а знае, че в къщата му никой не е влизал. Тия пари той ги е броил. А детето е бръкнало и взело парите, без да каже на баща си. И бащата ще почне да разсъждава къде са се изгубили парите. Второто положение: той да ги е взел, да ги е турил някъде? – Не е. Той пита детето дали ги е взело. И тогава детето, ако е похарчило парите и го е страх от баща си, ще излъже, ще каже, че не е взело. Но детето може да каже: „Аз взех парите.“ Бащата казва: „Дай парите“ – и взема златните банкноти. Сръдната вече се лекува. Второто положение, детето си позволи да лъже и каже: „Не взех парите.“ Тогава бащата може да употреби крути мерки и може да накаже детето. Тогава туй дете може да се разсърди, че баща му го е бил за парите, че не е щедър, че не иска да даде.

Тия са погрешките, които вие постоянно правите в

живота си и казвате, че провидението е жестоко спрямо вас. Че какво желасте вие? Задигнали сте 5 златни лири, турили сте ги в джоба. И като ги вземат назад и не ги оставят в джоба ви, вие се сърдите. Или някое ваше мимолетно желание не е постигнато, или някоя ваша мисъл или постъпка, от които сегашните хора постоянно се дразнят. Животът трябва да се разгледа основно. Вие живеете в един разумен свят. Ако едно ваше желание не може да се постигне, няма условия, чакайте условията. Пък ако едно ваше желание се постига, условията са благоприятни. Но чакайте ден, два, три, четири, пет, шест, седем и 365 дена в годината, може желанието ви да се изпълни в последния ден. Тогава отношението – денят има 24 часа, ще чакате един от тия часове. В 24 часа може да се изпълни желанието ви. Желанието ви може да се изпълни в една седмица. Ще чакате 7 дена. Желанието ви може да се изпълни в един месец. Тогава условията са 30. Желанието ви може да се изпълни в една година. – Условията са 365. Това са парите. Искате да постигнете едно желание, ако е за един ден, 24 часа ви трябва; ако е в една седмица, 7 дена ви трябва; ако е в един месец, 30 дена ви трябва; ако е в една година, 365 дена ви трябва. Туй трябва да го имате предвид. И човек, който не мисли така, той всякога може да се разгневи, да се разсърди. Сръдната показва, че туй дете не мисли. И за мен, когато ми кажат, че някой се разсърдил, аз казвам: Не мисли той! Щом мислиш, няма да се разсърдиш. Щом не мислиш, ще се разсърдиш. Извършил си нещо, за което не може да се разсърдиш. Всякога сръдната произтича от основното положение – хората не мислят. Тогава, щом се разсърдиш, ще кажеш: „Трябва да мис-

ля!“ Нищо повече! Ето лекуването на сръдната! Защото днес се разсърдиш, утре се разсърдиш, знаете ли какви пакости прави сръдната? Грамадна енергия е тя и много микроскопическа. Има такива сръдни, които са като едно лъхане, като туй веене на дамите; като се поразсърдиш, ти е малко приятно, като се подухаш. Но в тази приятност ти вече си изхарчил доста енергия. И 10, 15, 20 пъти на ден и в 365 дена, така като се сърдиш, ти забелязваш, че ставащ неврастеник в годината.

Като дойде сръдната, кажете: „Мисли, мисли, мисли!“ Така ще можеш по обратен път да възвърнеш най-първо онази енергия, която тялото е изгубило. А човек трябва да пази равновесие на вътрешните сили, които има в тялото си. Здравословното състояние на човека зависи от силите на неговото физическо тяло – стомаха; от силите на духовния свят, на неговата дихателна система и от силите, от функционирането на неговата нервна система в умствения свят. Това е един начин за самовъзпитание, един правилен път за самовъзпитание, при което човек трябва да се постави, за да има постижение. Ако не постигнете този закон и ако вървите по старите пътища, ще имате едни резултати. Ако по новите пътища вървите, ще имате други резултати.

Сега за една седмица направете един опит. Вземете си едно тефтерче и вижте колко пъти ще се разсърдите през седмицата. За седем дена колко пъти ще се разгневите. И кажете тъй: „Мисли, мисли, мисли!“

Направете един опит!

26 лекция от Учителя,
държана на 10 май 1935 г, София, Изграв.

УСЛОВИЕ И ВЪЗМОЖНОСТИ

„Отче наш“

Кои бяха основните положения на миналата лекция. (Трите вида сили в човека: органически – стомахът, духовни – чувствата, умствени – мозъкът, и причини за сърдната. Сърдната винаги показва липса на мисълта и цярът на сърдната е правата мисъл. Щом дойде мисълта, сърдната се премахва.) Как може да се докаже, че това е така? Аксиомите нуждаят ли се от доказателство? Как ще докажете, че един човек е по-тежък от друг? Как ще докажете математически и геометрически това? (Трябва да се пристъпи към претегляне.) Как ще докажеш геометрически, че един човек е извървял по дълъг път от друго? (Трябва да се наблюдават движенията на двамата от някоя точка на земята и оттам да се докаже, че единият е извървял повече от другия.) Как ще докажете сега, че единият е извървял по-бързо пътя? (Пак чрез наблюдение, друг метод няма.) Тогава всичко, което знаем, наблюдавали ли сме го? (Никой не знае, но някой са наблюдавали това и са ни го оставили в наследство.) Да допуснем, че имате едно корито. Нали има три начина туй корито да се напълни? Единият начин е човек да напълни коритото с вода. Но представете си, че не човек е напълнил коритото, а то се е напълнило. По какъв начин? – Валяло е дъжд дълго време и коритото се е напълнило. Ако човек не го е напълнил и дъждът не го е напълнил, а коритото пак се е напълнило, значи

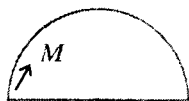
някоя чешма е имало, която е текла и коритото се е напълнило – третото положение.

Да кажем, че има три отношения в разумния живот. За едно и също нещо има три обяснения. Първото е от кого е напълнено коритото – от разумен човек. Второто – от природата. Но питам: Природата, като е напълнила туй корито, мислила ли е за него? (Ни най-малко не е мислила.) А как, без да мисли, го е напълнила? Сега ще се отклоним от мисълта. Вие знаете онази поговорка: „Видяла жабата, че подковават вола, и тя поиска да я подковат“. Така казва поговорката, нали? Да ви обясня това – видяла жабата, че подковават вола и протестираше, че не е право. В първия случай каква е целта – искала жабата да я подковат. Отказали й: „Жаби не ковим, само вол подковаваме.“ Да вземем втория случай: като видяла жабата, че коват вола, протестираше за това. Каза: „Не е право, че Бог е създал вола, да го подковават.“ Значи човешката култура изисква да подковават вола. Да допуснем, че вас ви подковават. В дадения случай за хората ли е това? Ако две жаби се разговарят, какво ще кажат?

Имате идеята за морала. Как се е образувал той? Какво нещо е моралът? Сега как го разбират хората? Нали казват: „Това не е морал.“ Кои неща са морални и кои не са морални в строг смисъл на думата? За пример вие сте турени при един камък, хубаво издялан, вземате този камък и го премествате от една страна на друга. Законът ви хваща, че сте направили нещо неморално – преместили сте камъка от една страна на друга. В какво седи моралното тук? – Бръкнали сте в една торба, взели сте хляб и сте го турили в друга торба. Казват: „Тази

постъпка не е права.“ Че сте преместили хляба от една торба в друга, считат го неправда. Де е неправдата? Този закон Божествен ли е? (Щом се оцетяват интересите на отделни индивиди или на обществото, туй действие се смята неморално.) Вземете един умрял човек. Турят тялото му в земята. Поставят отгоре му едно растение и туй растение изгражда своето тяло от умрелия човек. Никой не протестира против това. Защо хората не протестират, че растенията излизат от умрелите хора? (Може би умрелите протестират.) За човека туй е малко неизвестно. Когато растенията изаяждат хората, това са превозни средства. Един умрял човек има интерес растенията да го изядат; понеже като го изядат, те го изваждат, покачват по листата си отгоре, той минава някъде по дърветата. Този човек по растенията може да се качи и в някой плод. И някой път, като ядете този плод и го глътнете, умрелият почва да живее. Затова умрелите не протестират против растенията, че ги ядат. Растенията са врата, една възможност, през която умрелите сполучват да влезат да живеят в живите хора. Сега туй изисква доказателство, нали? Нещата се доказват. Идваме до въпроса – кои неща се нуждаят от доказателство. В геометрията нали доказвате известни аксиоми. Доказват, че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави. За това има формули, с които се доказва, че тези ъгли са равни на два прави. Аз съм слушал как го доказват, но и сега не ми е ясно, тази работа е останала неразбрана в ума ми. Те чертаят и доказват как вътрешните ъгли на един триъгълник са равни на два прави. Това е право и не е право. Аз привеждам тогава в движение. Според мене, когато ми кажат тази формула, тя е геометрическа и

трябва да се преведе. Вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави, аз разбирам, че туй същество е извървяло 180 градуса. Направило е една крива линия. *М* – това са два прави ъгли (фиг. 1). Вътрешните ъгли на триъгълника са направили едно движение или туй същество е направило едно движение. В една фигура да станат ъглите два прави е така, но в разумния живот, дето фигурите постоянно се менят! Ти си взел положението на един триъгълник, тогава този триъгълник е пак път на движението. Но каква е идеята? Казват ви, че геометриците доказват това – че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави, но какво доказват с това? (Констатира се един факт.) Сега вие ще се намерите в чудо. Ще разберете това, което аз ви говоря толкова, колкото аз съм го разбрал. Не че не съм разбрал. Като съм слушал, аз съм разбрал и се чудя на тази работа, че са равни на два прави. Не го отричам, понеже не го разбирам. Защото всяко нещо, което аз мога да отрека, трябва да го разбера. Някой казва: „Аз разбирам тази работа.“ Тогава можеш да я отречеш. Но, ако не разбираш тази работа, не можеш нито да потвърдиш, нито да отричаш. Та някои от вас отричат нещата, без да ги разбирате. Смешното е там – как ще отречете нещо, което не сте разбрали? Като го разберете, тогава ще го отречете. Сега в чертежа (фиг.1) тази крива линия (*М*) права ли е? (Смях между учениците.) Под думата „права“ ли е – начертана ли е право? Не е начертана правилно, понеже перспективно е турена така, че да е крива. Перспективно, като я гледаш, не е начертана правилно, разбира се вътре в

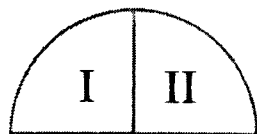
Фиг. 1

органическия свят. Ако е тъй, както е в органическия свят, ще извадите съвсем друго заключение, но турена в статическо положение, показва, че които чертаят някакъв план, ако не начертаят кривата линия правилно, може да се даде друга насока на някое здание. Тогава тази линия, ако не е начертана, както трябва, може да даде повод за едно криво разбиране на нещата.

Дапуснете сега, че на някой от вас се издига корубата на стомаха. Туй се дължи на диафрагмата, на някое органическо развитие. В един момент стомахът може да се издигне на един-два пръста, тъй да изпъкне, но една минута като се мине, стомахът пак спада. Туй става при дишане. Туй някакъв придатък ли е? – Показва едно движение на дишането. Когато човек диша, неговата диафрагма може да се види при това положение. От туй движение може да се види каква е силата на дишането. Някой човек се гневи. Какво нещо е гневът? Сам по себе си гневът е нещо много хубаво. То е нужно, но ако много ядеш, яденето ти се втръсва. Човек, който се гневи, той е като пипер, който трябва да се тури в яденето. Без гняв хората не биха се помръднали. Казваме да не се гневим, а няма същество, което да не се гневи. Ние проповядваме, че човек не трябва да се гневи, а той всякога се гневи; само че някой път ние не виждаме гнева. Някой човек прави усилие да прикрие, че се гневи. За пример по какво познавате, че някой човек се е разгневил? Всички казват, че той не се гневи. Кои са признаците, по които познавате, че не се е разгневил? Какви са вашите наблюдения? Олге, ти кажи? (Аз като се разгневявам, веднага давам външен израз на това. Винаги повишавам гласа си и се намръщвам. Пък съм наблюдавала и хора,

които се прикриват, но по лицето забелязвам тогава едни трепвания, най-често около устата и носа и си изменяят цвета на лицето.) Значи ти повишаваш гласа си? (О, каква гюрултия вдигам!) Че повишавал човек гласа си, какво от това? Или че маха с ръката си, няма нищо лошо от това. (Да е само повишаването на гласа!)

Сега да се върнем към първото положение (фиг. 2). Как ще докажем, че 180 градуса са два пръви ъгли или не са? (Не са прави ъглите, ако спуснем перпендикуляр те ще се образуват от само себе си.) Значи не може да се докаже, че са прави, ако не се спусне перпендикуляр. Лошото не е да се гневи човек. Зад гнева седи нещо друго. Ние казваме, че гневът е виновен,

Фиг. 2

но той ни най-малко не е виновен. От толкова години товарят гнева с едно престъпление, което той не е направил. Разгневил се някой. Няма нищо лошо, че се е разгневил. Де е лошото в гнева? Ако ти повишиш тона си и махаш с ръката си, туй показва, че си жив. – Значи този човек може да ни послужи – жив е той! Че говори високо и маха ръката си, показва, че е жив. Ами ако той никога не говори и не си маха ръката? Тогава кое е похубаво: да се гневи ли човек или да не се гневи? (Има и кротки хора.) Как има кротки хора? Всеки човек, който се движи, все е гневлив. Че ти ще настъпиш някое живо същество, ще стъпчеш някоя буболечица, всичко туй показва, че ти си гневлив човек – вървиш по земята, удриш с краката си по тревата. Самият живот е израз на гняв. И като вървиш, навсякъде има гняв. Ти и като мислиш, и в мисълта ти има гняв, и като чувствуваш нещата, и

там гневът е влязъл. Сега где е кривото на тази философия? Почти всички осъждат гнева. Тъй както в баснята – жабата видяла, че коват вола и тя вдигнала крак да я коват. Казали ѝ, че нейните крака не съответствуват за такива копита. Казали на жабата: „Не си достигнала до тази култура, да те подковаваме.“ Те ѝ обясняват това така: „Два вида животни се подковават, онези, които са еднокопитни и онези, които са двукопитни.“ Казали на жабата: „Ако можеш да си направиш крака да бъде еднокопитен, ще те подковем, или двукопитен – пак ще те подковем.“ Всичките учени жаби са мислили, мислили и не са измислили да направят крака си еднокопитен или двукопитен. И въпросът останал неразбран за жабите. Те мислят как да ги подковат и защо не могат. Виждали ли сте крака на жабата какъв е? Какво животно е жабата? Еднокопитно, двукопитно, трикопитно или четирикопитно? (Тя има пръсти като човек.) Човекът какъв е? – Петкопитно – но това са посторонни въпроси. Туй, което ви привеждам сега, то е вече хумор. В литературата може да се приведе като хумор, за да изпъкнат известни идеи. Някои неща могат да се изнесат като хумор, като иносказателни неща. Питам тогава: От къде е дошла идеята, че, след като излезе една подкова от някой кон, хората да я взимат и турят в къщата си за късмет? – За да забогатеят, турят подковата на прага. (Къде трябва да се постави подковата, отгоре ли?)

Как ще се поправи гневът? Гневът е динамическата страна в живота. Човек, като си повиши гласа, туй е вече динамично положение на гласа и после мръдва ръката. А някой път няма повишение на гласа и крака не помръдваш, но цветът на лицето тогава се изменя. Лесно

се поправа гневът. Искаш да покажеш, че си се разгневил някому. Ти не говориш, но така направиш лицето си, че му трепне лицето. Сега колко ти струва на тебе да изправиш гнева? За пример често едно дете седи при някой, който с лицето си показва, че е гневен и то тогава трепне. Какво ви коштува, ако малко се измените и се усмихнете на детето? После пак вземете първото положение и детето пак трепне. Детето не знае гневите ли му се или се усмихвате. Вие нищо не говорите, само измените положението на лицето си.

Та казвам: Погрешката, която най-лесно се поправя, това е гневът, прегрешението на гнева. Няма друга погрешка, която може да се поправя тъй лесно, както гнева; можеш моментално да изправиш тази погрешка. Затова всеки, който иска да започне изправянето на погрешките, да започне с изправянето на гнева. Най-първо ще си туриш едно огледало, ще се погледнеш, ще се измениш, после пак.

В университета една студентка видяла един човек, който не бил толкова красив – намръщил си малко лицето. Тя не му обърнала внимание, защото не бил красив. Но слуша тя да казват за него: „Председателят на университета!“ Веднага тя се усмихнала и го погледнала. Той бил грозен, но като казали, че бил председател на университета, където тя следва – новия председател, тя му се усмихнала. Защо се усмихнала? Като че има някоя задна цел. (Значи тя признава в него едно вътрешно качество.) Тя знае, че той е едно длъжностно лице и че един ден ще се яви пред него. И ако тя покаже, че е недоволна от туй нагорчено лице, малко зле ще ѝ се отрази. Тогава, когато погледнете слънцето, защо му се

сърдите? Защо, като видите, че слънцето си набръчкало лицето, вие му се сърдите?

Сега да дойдем до онези неща, които ви са потребни. Дребни работи са те. За пример често вие искате да бъдете красиви. Отлично, то е научаване на геометрията. За да бъдете красиви, ще поставите геометрията в движение. (Защо природата погрознява човека в края на краищата?) Не, тя никога не го погрознява. Когато вие вземете бялата вълна, че я вапцате черна, природата ли е направила това? Ако аз взема слънчевия спектър и го туря на стената, боядисва ли той някого? Не боядисва. В природата няма боядисване. Природата бои няма, боядисва само човекът. В природата ти в един момент можеш да бъдеш боядисан, а в друг момент можеш да бъдеш разбоядисан – моментално. Човек всякога си остава такъв, какъвто си е. Той нито е кротък, нито е добър, нито е лош. Но може да вземе вид на лошевина и на добрина. Две неща, външни са те, но нещата отвън са в едно статическо положение. А човек при известни условия може да бъде добър, а при други – лош. Ако тебе те ударят с камък, ще бъдеш лош; но ако те ударят с хляб и ти си гладен, тогава ще се радваш. За пример вие стоите под някоя круша. Падне някой плод и ви удари по главата, защото вятърът го полюлял. Вий не се гневите ни най-малко. Крушата е слезнала долу, ударила ви е по главата, но вий вземете крушата, изядете я и не сте недоумен от това.

Та казвам сега: Има нещо, в което вие вярвате. Вие вярвате в лошите условия на живота, а лоши условия на живота няма. И добри условия няма. Това са две положения. Значи добро няма и зло няма. Това се дължи на

вашето неразбиране. Казвате: „Лошо положение в света.“ Във вашето разбиране е така. Ти показваш, че си лош човек и ще попиташ някой друг: „Ти разбра ли, че съм лош?“ – „Не, това не съм разбрал, но тъй ми казаха.“ Тогава туй, което не си разбрал, не може да го твърдиш. „Казват, че ти си добър човек.“ – „Ти това вярваш ли, че съм много добър?“ По какво ще познаете, че съм много добър? – Доброто в света е непреривно. Ти не може да си добър – ти може да покажеш доброто. Добрият човек от хиляди години е бил добър и не е било време, когато той да не е бил такъв. И лошият човек никога не е било време, когато той да не е бил лош. Но законът е там, че в дадения случай ти можеш да проявиш само едното. Щом кажем, че един човек е добър, а друг лош, ние подразбираме, че само за известно време той е лош, а за известно време той е добър, защото лосавината, която той е проявил, се дължи на доброто, което той е направил на другиго. И понеже той е направил добро на другиго, той е направил сега лошото. Понеже си е позволил спрямо един да бъде добър, затова е станал лош за тебе. Щом искам да направя добро на децата, ще обера някоя круша; тогава на децата правя добро, а на крушата може плодовете ѝ да не са узряли още. В природата има един морал. Ако ти откъснеш зелен плод и костилката не е узряла, това е престъпление. А щом плодът е узрял, в природата няма никакво престъпление. В растителното царство, какъвто и да е плодът, може да го изядеш; ако плодът е узрял, няма престъпление. Няма закон в растителното царство, с който могат да те осъдят. А щом плодът е зелен и ти го ядеш, могат да те хванат, че си направил престъпление. На какво се

дължи туй престъпление? – Че костилката не е узряла. Допуснете сега друго изяснение на човешкия живот. Допуснете, че майка ви е направила една пита, както в селата правят, и я заровила в огнището. След десет минути вие я изваждате и отчупвате от питата. Майката дойде и каже, че сте направили една погрешка. В какво седи погрешката? – Не сте оставили питата да се опече. И майката взема питата и пак я заравя в огнището. Ако бяхте извадили питата навреме, майка ви щеше да каже, че много добре сте направили! Е, в какво седи добрината – че питата е извадена от жаравата, опечена е добре. А в какво седи погрешката в първия случай? – Че детето извадило питата преждевременно, тя не е опечена още.

Та казвам: В сегашното предаване на морала има една неразбрана страна. Моралът трябва да се подведе при ония условия, от които е излязъл – да се вземе основата. И в сегашния живот за неща, които преди са били морални, казват, че моралът е паднал у хората. Не, разбирането на хората се е изменило. Представете си, че на мода беше едно време хубавото ядене, сготвено с добре опържен лук, но така опържен лук, че нищо не остава от него. Туй е хубаво ядене. И щом намериш, че лукът не е опържен хубаво, яденето не е сготвено добре. Тогава има някои хора, които не искат да ядат това ядене, а като погледне, че лукът е хубаво опържен, той казва, че готвачът е добър. Сега вече, в новите времена, ако лукът е много опържен, яденето не е хубаво. Лукът трябва да остане малко суров. (Сега на изложбата в Пловдив са изнесли едно ядене – гръцки сърми. И всичкото изкуство седяло в това, че лозовият лист го разделят на три, четири, пет парченца и правят такива малки сърмички.)

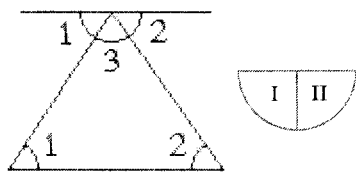
Практичността на това ядене стои в това, че няма нужда да го режеш, а тъй ще си вземеш и ще ядеш; такива лакомии стават! Щом се измени моралът в една култура, това показва, че хората влизат в една нова обстановка – нови условия са дошли. Следователно нови максими влизат. – Старите форми се изменят, а докато се измени това положение, промеждутъчното състояние те считат за неморално. Така в сегашната култура считат, че няма честни хора. Аз не зная доколко са били честни хората. Някои казват: „Няма справедливи хора, няма добри хора.“ Не че няма. Това е едно особено разбиране, но в света съществува известен друг морал. За пример в природата има друго нещо: ако ти ядеш морално, стомахът няма да те боли. Ако ти дишаш морално, дробовете ти няма да страдат; ако ти мислиш право, мозъкът ти няма да страда. Всичко това е морално. Това е един метод в природата. Ако нервната ти система функционира правилно, това е морално; ако дробовете ти функционират правилно, и то е морално; и ако стомахът ти функционира правилно – то е морал в тебе. Щом стомахът не функционира, има нещо неморално в тебе; щом дробовете не функционират правилно, щом мозъкът не функционира правилно, това е пак неморално. Ти имаш главоболие – неморално е това; имаш ревматизъм – неморално е. И сега трябва да хванем хората, да ги държим отговорни за това. Да кажем, че има известен закон за това какво е морално. Щом някой го заболи корем, той е отговорен за това. Няма какво да го съжаляваме, а трябва да го дадем под съд – да бъде съден защо го боли коремът. На какво основание отгоре той е позволил да го боли коремът? Ако внесете такъв закон, тогава, който го боли коремът,

няма да каже. Щом има закон за наказание, ще кажат ли хората, че ги боли коремът? Той ще си мълчи – има 200 лева наказание, 300, 400, 500 лева, защото си казал, че те боли коремът. Боли те главата – 1000 лева, една глоба от 1000 лева. Ще кажете ли тогава, че ви боли главата.

Сега аз ви навеждам на това, за да мислите. Представете си, че искате да кажете на хората, че ви боли коремът. Някой път може да се лекувате така. Ще кажете на себе си, че ви боли коремът. Ти искаш да разправиш на хората, че те боли коремът. Представете си тогава, че има такъв закон – 50 000 лева глоба! Това, че те боли коремът, и въпрос няма да го правиш. Така ще кажеш на себе си, но ти ще искаш да се въздържаш. Ако има такъв закон – 50 000 лева, ще се научиш да мълчиш. Ако при закон може да мълчите, защо и като ви боли коремът, по същия начин да не може да мълчите. Какво се ползвате, като ви боли коремът и искате да кажете на другите хора? Понеже, щом ви заболи коремът, и вие кажете това, ще дойде един господин, лекарят, ще ти окаже своите услуги, ще ти премахне коремоболието и след туй ще си представи своята визита – ще трябва да платите 100 лева за излекуването. Боли те главата, ти пак кажеш това, той пак дойде и ти направи една услуга, но ще платиш. Някой път има доста лекари между вас. Тук-там ще те поразтрият малко. Аз съм виждал доста млади лекари, даже и на 15 години, които разтриват и минава главоболието, без да им се плаща. Но външните, дипломираните лекари, щом ви разтрият и, каквото лекарство трябва, ви се даде, вие трябва да платите. Как го казвате вие? Те искат своя хонорар или визита. За такава разтривка на лекаря трябва да се плати, но това е един

стар начин. Лечението трябва да дойде от вас. Заболи те главата, има повече електрическа или магнетическа енергия в тебе, в мозъка ти. Може да те заболи главата, дължи се пак на натрупване на тази енергия. Ако един човек, който е в това състояние, го разтрие някой, който е сприхав, може някой път да му мине, а някой път туй главоболие освен че няма да му мине, но ще се усили още повече. Тогава трябва да се намери един пълничък човек, който да не е сприхав. Та единият предава от своята енергия и в случая главоболието минава. Главоболието произтича от факта, че единият предава, а другият отнема от човека. Някой път главоболието произтича от факта, че имаш много малко магнетическа сила в мозъка, става едно натрупване на електричество. Тогава от електричеството трябва да се отнеме и да се предаде магнетизъм; а някой път главоболието произтича от натрупване на много магнетична сила. Тогава трябва да се предаде известно количество от електричество, а да се отнеме известна сила от магнетизма. Така главоболието може да се премахне.

Да се върнем сега, за да докажем, че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави (фиг. 3). Какво трябва да направиш? Ти може да го докажеш само като се движиш. В науката как се доказва, че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави? (Г. Р.: Има начин, по който се доказва това.) Можете ли да докажете това? Излезте на дъската. (Вътрешните ъгли на триъгълника не са прави, взети така разделени, затуй теглим една

Фиг. 3

права, успоредна на основата, и тогава ъглите 1 и 2 при основата, като съответни, ще минат горе при построената успоредна. И тогава ъглите 1, 2 и 3 са два прави – I и II. Тези два прави искат да покажат, че половината от кръга е извървяна, че един триъгълник е символ на половин извървян кръг.)

То е цяла една линия. Човешкото лице е успоредно на гръбначния стълб. Значи с туй иска да се докаже, че човек е извървял половината път – 180 градуса. В каква посока се движи човекът? Да оставим това!

Сега разбрахте, че трите ъгли в триъгълника са равни на два прави. Значи всичката философия стои в това – взет е извървяният път от 180 градуса.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

27 лекция от Учителя,
държана на 17 май 1935 г., София, Изгрев.

ФА И ФА ДИЕЗ

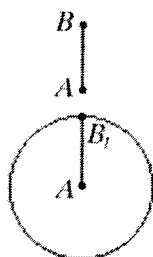
„Отче наш“

Пишете върху темата: „Отличителни черти на умния човек“.

Вие какъв метод имате за работа? Някой път ще ви питат за методите за работа. Какво подразбирате под думите „метод за работа“? Всички хора страдат от нямане на метод. Човек не знае как да работи. Някой казва: „Дотегна ми да работя!“ Той не се е научил да работи и затова му дотяга. Не може да работи. Всякога, когато човек не знае как да работи, се явява една болка. Щом се яви болка, това е признак, че не знае как да работи. Казваш: „Дотегна ми вече.“ Щом не знаеш как да работиш, ще се яви у теб една умора, уморява се човек. Щом човек се уморява, той не знае как да работи. Има хора, които са много бързи. Като започне една работа, той мисли бързо да я свърши. Човек, който бърза, никога не върши работа. Когато не знаеш как да я свършиш, никога не се свършва. Някой казва: „Да свърша работата.“ Какво се разбира под думите „да се свърши една работа“. Самата работа е неразбрана. „Свършва, казва той, работата си.“ И при това, след като свърши работата, остава недоволен. А недоволството в живота зависи от нямане на работа. Скука, няма какво да работи.

За да начертаете една окръжност, най-първо трябва да имате една точка (фиг. 1). Теоретически точката

не взема никакво пространство. Безпространствена е тя. Тогава всички безпространствени величини нямат съ-

Фиг. 1

ществуване. И ние предполагаме, че е безпространствена, а туряме тази точка и произволно ѝ даваме една величина. Да кажем, че имате точката A . От тази точка теглите нагоре една права – AB . AB някой път минава като една дадена линия. Но от тази линия може да начертаете и един кръг. Тази линия, която има отношение към кръга, как се нарича? (Радиус.) Какво е радиусът? (Разстоя-

нието от центъра до окръжността се нарича радиус.) Радиус, коренът, от който излиза думата, означава нещо, което излиза от центъра. Значи този център има силата да изпуска прави линии от себе си. Това е значението. Следователно една от тия линии определя това. Ако искаш да си послужиш с радиус, ще си направиш една окръжност. В дадения случай пергелът е по-умен от мен. По-майстор е. Да ме накарате тъй да направя тази окръжност, няма да я направя. Па и който и да е от вас, като си тури тъй ръката, не може да направи такъв кръг. Вие някой път искате да пеете, нали? Почнете да правите кръг, да видите какъв певец ще станете. Колкото се приближавате до кръга и пеенето ще бъде право. Пък ако се кривите и пеенето ще бъде такова. Има една философия. – Във всички неща има отношение. Отношение е непонятна дума. Отношението е връзка. А във връзката има известно практическо приложение. Отношение имаш

към някого. Какви са отношенията – добри или лоши? Може да имаш добро отношение, а може да имаш лошо отношение. Самата дума „отношение“ е непонятна и трябва да се преведе. Отнасям нещо. Къде? Като бръкнете в някоя каса и отнесете от касата нещо, имате отношение към касата. И тогава казвате тъй: „А се отнася към *B* (*A* е Драган, а *B* е касата), както *B* към *D*. Тази пропорция каква е? *A* е Стоян, *B* е касата. Стоян се отнася към касата, както *B* към *D*. Следователно единият е бръкнал в касата, извадил е, а другият, *D*, казва: „На какво основание ти бъркаш?“ Отношението иде от това, че бъркаш в касата. Той трябва да докаже по силата на какъв закон, по какъв начин е бъркал в касата и защо е бъркал. Следователно постъпката е постъпка, престъплението – престъпление, трябва да докаже защо го е направил. Да кажем, че се сърдиш. Защо се сърдиш? Или подозираш някого, или не вярваш, или много други работи – това са все отношения. Туряте една обхода, сърдене. Трябва да направиш отношение, за да разрешиш сръд-нята. За какво може да се сърдиш? Сърдиш се на майка си, че не ти е сготвила. Тогава имаш отношение към хляба. Ти се отнасяш към ястието тъй, както майката към ястието; когато си мислил за майка си, имал си на ум ястието. Майка ти е имала отношение към теб. Ако ястието е сготвено, ядеш, не е ли сготвено, сърдиш се. Защо? – Защото ястието не е сготвено. Туй отношение откъде се породи? Откъде накъде майката трябва да готви на сина? – „Но това е тъй.“ – Не, трябва да го докажеш. И ще го докажеш. Ще намериш едно доказателство. Следователно, щом докажеш, трябва да разрешиш. И като разрешаваш, трябва да направиш един опит. Ако

не можеш да направиш един опит, ти казваш тъй: „Аз се разгневих.“ Много добре. Какво разбирате под думата „гняв“? Да кажем вие пеете, но не можете да вземете верно тоновете. Учителят ви каже: „Много сте неспособен!“ Стане ви мъчно, разгневите се, защото в себе си мислите, че един ден може да станете голям музикант, а той ви казва: „Неспособен човек сте!“ И вие се разсърдите.

Тогава вие имате *фа*. Вземете *фа* диез. Аз го казвам „*фа* ди“, от *фа* диез. Излиза професорът и казва: „Неспособен сте!“ – От *фа*-то не можете да излезете. Я вземете *фа* диез! Най-първо ти не можеш да вземеш *фа* диез, докато не знаеш *фа*-то какво е. Защото *фа* диез е половин тон повече от *фа*. *Фа* е естественото положение, а *фа* диез е изключително положение на *фа*, то е крайният предел, до където от центъра *А* можеш да минеш. Крайният предел се свързва с *фа* диез. Значи тонът може да се разшири до крайния предел. Нали той се увеличава с половин тон? И ти *фа* не можеш да увеличиш повече от половин тон; ако го увеличиш, ще имаш вече *сол*. Тогава, ако намалиш *сол* с половин тон, ще имаш *фа* диез. Ако го намалиш още с половин тон, ще имаш *фа*, значи един тон. Ако намалявате тоновете, най-първо ще получите техния размер, тяхното естествено положение. От *А* до *В* какво ще стане? *А* в даден случай е *фа*, естественият тон. *Фа* диез е разширение на този тон. И мъчнотията в живота всякога седи в разширението. Защото разширението е едно неестествено положение на нещата, изключително положение е то. Да кажем, ти вървиш полекичка в живота, но някой път си се забързал – бързаш, бързаш. Туй е едно изключително положение, едно неестествено положение. В даден случай то може да е потребно.

От какво произтича този спор между студента и професора? Как професорът е познал, че този студент е неспособен? Най-напред чрез камертона. Аз съм наблюдавал сега как пеят *фа* и съм срещнал много малко хора, които вземат *фа* вярно. За да вземеш *фа* вярно, най-първо в тебе трябва да се роди едно движение нагоре. За да вземеш *фа*, ще се роди едно движение нагоре и едно малко движение напред. Ако нямаш тия две движения, *фа*-то не е вярно. Ако седиш и нямаш движение нагоре и движение напред, *фа*-то не е вярно. Имаш едно *фа* на камертона. Но онова естествено движение, с което можеш да работиш, то е един резултат. Че без *фа* ти никъде не можеш да идеш. *Фа* е свещта, която гори; вечерно време къде ще идеш без свещта? *Фа*-то в свещта, това са твоите очи; къде ще идеш без очи? *Фа*-то са твоите ръце, какво ще правиш без *фа*? *Фа*-то са твоите крака, къде ще идеш без крака, без *фа*? Аз сега ви изнасям какво е *фа* в живота. *Фа* е един тон, който можеш да туриш в действие в живота. И ти трябва да знаеш закона, пътищата, по които този закон работи. Не можеш ли правилно да вземеш *фа*-то, не знаеш как да използваш очите си, не знаеш да пееш *фа*. Сега разбирате ли какво нещо е *фа*? Без свещ ти по пътя не можеш да ходиш, без очи – също. Това е *фа*; също без ръце и с ръце, това е *фа*. Ако можеш да работиш, ти вече имаш *фа*. Аз турям един естествен тон – да гледаш. Естественото зрение започва от *фа*, не го предшества. В туй отношение при сегашните условия, при които се намирате, органически вашето зрение започва от *фа*. Някъде действа. Но сегашното положение е започнало от *фа*. Следователно ти ще искаш да вземеш *фа*-то много вярно. Защото ако не го

вземеш, ще има един недъг и в зрението, и в стомаха, и в краката ти, и ще си навлечеш много бели, много бели в живота. Казвам, причината е *фа*. Не знаеш да пееш – *фа*-бе има. *Фа* диез и *фа* бемол – има понижение. Според моята система *фа*-бе има ли? (То е *ми*.) Трябва да знаете, че в гамата, в тази естествена гама, имате две полутония. Това са изходните пунктове; това е отворената врата, през които вие може да излезете. Всичките други цели тонове, това са затворени места. В естествената гама, както е сега, са турени две полутония. Но в природата полутонията са изходни пунктове, през които може да излезете. А целите тонове са затворени места. Сега това са неясни работи. Вие сега ще се спрете, ще запитате защо е така? Оставете този въпрос! Спрете се върху туй, което аз ви казвам. *Фа* е естественото положение на един орган, който в даден случай може да функционира; естественото положение, в което природата го е турила. Сега туй още не е ясно, защото, за да бъде ясно, необходими са ред математически отношения, трябва да го преведеш в геометрията, трябва да го преведеш в органическия свят, трябва да го преведеш в практическия живот. Казваш: „Окъде накъде от *фа*-то да зависят моите очи?“ Това ще бъде ясно за онзи мъдрец, който разбира. Невежият, профанът, казва: „Разправят ми, че от *фа* зависи моите очи да виждат. Откъде е това? *Фа*-то ние го пеем.“ Поят го много хора, но не могат да го пеят. Щом се разгневииш, ако вземеш вярно *фа*, веднага всичкият гняв се поглъща във *фа*. Ако не го пееш, ти ще се разгневииш още повече.

Какво означава *фа* диез? – *Фа* диез значи отиваш при вратата, излизаш навън за работа, нищо повече! Това

е *фа* диез. Давам сега *фа* като метод, философия на музиката. *Фа* – ти си намерил вратата; това е туй полутоние. *Фа* диез – ти отваряш тази врата и отиваш на работа. Ако можеш вярно да вземеш тона, отворил си вратата и излизаш. Ако не можеш да намериш вратата, ти се намиращ в ограничение на живота. Казваш „фа“ – ти си при вратата, намиращ вратата, но като кажеш *фа* диез, отваряш вратата, излизаш навън. И целия ден ще пееш, ще бъдеш весел. А не можеш ли да вземеш *фа* диез, целия ден ще обикаляш като кон и ще кажеш: „През днешния ден нищо не стана. Дяволска работа!“ Е, защо е дяволска работа? Не можеш да вземеш *фа* диез. Вие ще кажете: „Колко лесна работа!“ Много лесна работа е, но лесните работи са мъчни човек да ги усвои. Музиката е възпитание! Затуй българинът, който има много голяма любов към *фа*-то, не може да вземе *фа* диез. Като дойде там, той взема *фа*-то, присърце му е, но обича външната страна. И българинът взема *фа* само като си е свършил работата. Той се е учил да пее *фа* и *фа* диез само при свършена работа, а когато започва една работа, много невярно взема тона. Като си свърши работата, приблизително вярно го взема. Но, като свърши работата, трябва да мине през друга една гама. Защото в музиката изходният пункт е *фа* диез. А после къде ще се върнеш? (През *ми*.) Е, какво ще направи *ми* тогава? Да кажем, понижите известен тон. Как ще обясните понижението на един тон? Увеличението знаете, понижението трябва да отделите. От *ми* какво ще отделиш? *Ми*-бе. Значи, в този случай вие не знаете, аз не ви казвам откъде ще излезете. Вие знаете как ще излезете, но не знаете как ще се върнете в гамата. Излезнахте, но през *фа*-то не може да

се върнете. Сега да ви кажа откъде. – Не искам да ви кажа откъде ще се върнете, понеже вие не сте излязли, пък да ви кажа как да се върнете, то е неразбрана работа. След като сте разбрали добре излизането, тогава ще ви разправа за връщането. Как ще се върнете от Витоша? – То е изходено пространство; оттам ще се върнеш. Ти можеш да не се върнеш по същия път. Точно, мотамо, не можеш да се върнеш. Вие казвате: „Ще се върна по същия път.“ Човек никога не може да се върне по същия път, стъпка по стъпка не може да се върне. Може да бързаш тогава. Как казвате „по същия път“? Не е *фа* диез. Излизането е *фа* диез.

Сега искам да ви наведе на следното: щом известна работа във вас не върви, ще знаете, че *фа* диез не е верен, не го пеете правилно. Вземете сега естественото *фа*. Я, Иване, ти го вземи! (Брат Иван, след малко обмисляне, взема тона *фа*.) Я проверете сега. Камертон имате ли? (Тонът е верен.) Вземете сега *фа* диез. Е, вярно ли е? Може ли да излезете с това *фа* от една мъчнотия? Трябва ви една философия за разсъждение, за да си изяснявате нещата. Този въпрос е отвлечен – философия на музиката. Отвлечена философия, но философия, която разрешава живота в неговото сегашно положение. Музиката, това е една философия, едно правило. Какво е музиката? – Едно правилно разрешение на органическия живот в даден случай. В съзнанието, ако ти съзнаваш правилно, казваш: „Ще ида сега да му пея!“ Но ти ще пееш! Без музика можеш да работиш, но няма да имаш никакви постижения. А с музиката ще имаш малко, ако знаеш как да вземеш *фа* диез и *фа*. Целият ти живот ще се оправи! От един тон зависи всичката ти работа.

Сега представете си, че сте в един затворен замък, дето няма прозорци, а има само една врата. Какво ще ви допренесе *фа*-то? Въздухът там е задушен, с години сте живял като затворник и най-после, един ден казвате: „Обикалям наоколо и си пея *фа*, *фа*, *фа* диез, обикалям, чакам *фа* диез.“ Няма изходен пункт. Един ден този човек може да умре в някой музикален лабиринт. Но като върви в този замък, в мрачината има един камертон. И този човек, като дойде в голямо нещастие, блъсне си главата в камертона, а този камертон започва с *фа*. И като каже *фа*, веднага каже *фа* диез. Като си блъсне главата, той чува *фа* и гледа – вратата се отваря. Като излезе вън, той вижда един светъл свят с предмети. Различава се външният свят. Значи *фа* диез с какво се отличава? – Излизаш вън на светлина и топлина. Ти нищо не си достигнал още, но вече имаш простор за знание, наука, за да придобиеш нещо. Да допуснем, вие някой път си мислите, че нищо няма да постигнете. Ти си в един затворен палат, не си ударил още главата си на камертона. И ако главата ти се блъсне, казва: „Погледни нагоре!“ Българите имат една поговорка: „Като си блъсне главата на горния праг, да намери долния.“ А то е казано: „Като се блъснеш на долния, ще намериш и горния.“ Блъскането какво е? – Когато си блъснеш главата о естествения камертон на живота, а то е като дойде крайното отчаяние. Това не е нищо друго, освен *фа* и като вземеш тона верен, ще излезеш от това състояние. Този тон в тебе се взема. Като ти дойде желание да работиш, щом вземеш *фа*-то правилно, в тебе тия органи, които могат правилно да го вземат, почват да функционират и в даден случай може да ти помагат. Следователно аз изваждам заклю-

чение. Ти се обезсърчаваш и казваш: „От какво зависи моето обезсърчение?“ – Ти *фа*-то не можеш да вземеш, *фа* диез не можеш да вземеш. Пей *фа*, *фа* диез! (Учителя взема *фа* и *фа* диез.) Вярно ли е? При вярното положение ти най-първо оперираш с известни органи, а *фа* диез е крайната точка. Казвам: Крайната точка, възможността от *АВ*. Радиусът *АВ* (фиг. 1) е *фа* диез. През туй място ти можеш да излезеш. То е отворената врата. Но от *фа* диез повече не може да идеш; ако минеш повече, ще намериш *сол*. Функцията на *сол* каква е? Как ще обясните функцията на *сол*?

Аз се спирам върху *фа* като изходен пункт. Затуй в съвременния живот хората казват: „Без хляб не може, без пари не може, без това не може!“ Без всичко онова, без което не може, това е *фа*. Това е основният тон. „Без което не може“, значи *фа*-то не се взема естествено. Значи не може без *фа*. По никой друг начин не може. А с кое може тогава? – С хляб може. А то значи правилно вземане на *фа* ди. С вода може. Вземането на вода е *фа* ди, диез; с пари може, но парите това е *фа* диез; с мисъл може. При сегашните условия всичките възможности седят в правилното вземане на *фа* диез. Добре, как ще вземете сега *фа* диез, да кажем, когато имате парите, как ще пеете? Въобще онези, които имат пари, не пеят. Които нямат пари, пеят. Защо именно, които нямат пари, пеят, а които имат пари, не пеят? Явява се едно противоречие. То е привидно. Аз обяснявам посторонно, не математически. Ще ви дам едно посторонно обяснение: Ти ядеш, защото си гладен, но щом се наядеш, можеш ли да ядеш пак? Туй желание у тебе, че ти не искаш да ядеш, туй неестествено желание ни най-малко не под-

разбира, че ти отричаш тази опитност. Ще дойде един ден, ти пак ще пееш. Богатият не пее, защото се е наял; щом огладнее, той пак ще пее. Ти не искаш да пееш, но не може ли да ни покажеш някой, който знае да пее? Сиромас е този. Кой е онзи, който знае да пее? – Сиромасът. Той е един профан, той не знае да пее *фа*, затова е сиромас. „Искам да пея, казва, но нямам учител да ме учи.“ – Казвам: Добре, ще си блъскаш главата с камертона *фа*! Аз съм виждал, когато някой не може да успее в нещо, ще си блъсне главата; а то е дано чуе тона *фа*. Работата е в тона. Ако тонът излезе, работата става добре. Ако не излезе тази работа, пак си блъсне главата, докато се бутне в камертона. Дайте най-верния тон *фа*! И той е неверен. Той е неверен, но плаши мечките. Ти носиш дървен нож. Той може да се счупи, няма да те спаси от мечката, но все таки за малко кураж е това.

Вземете сега *фа, фа, фа. Фа* диез! Сега усилвайте и отслабвайте *фа*-то. Тихо да почнем и постепенно да усилваме, усилваме; после пак да отслабваме тихо. Същото е с *фа* диез. (Усилване и отслабване.) Сега на *фа*-то казваме: Ставам. Аз ви давам една фигура – ставам. Според мене „ставам“ е едно положение. Излизането е *фа* диез. Ставам във *фа*-то е едно положение – развиване. Само за обяснение ви давам това.

„Ставам“ това е пробуждане на съзнанието. Значи от центъра се явява този радиус *фа*. Излизам, значи от ставането излизам навън. *Фа* диез е взет правилно – излизам на работа. Вземете сега думата „излизам“ с *фа* диез. Из-ли-зам – *фа* диез. И вземете „ста-вам“ с *фа*-то. (Всички пеят *фа, фа, фа* и после *фа* диез, *фа* диез.) Правилен ли е тонът? Мисля, че е малко по-висок. Две стра-

ни има: когато се разваля времето, гласът звучи по един начин, а когато се оправя времето – по друг начин.

Когато работите се развалят, времето се оправя. А когато работите се оправят, времето се разваля. (Учителя взема с цигулката си *фа*, *фа*, ставам и излизам с *фа* диез.) Намира се малко в дисонанс с времето, с първото – както вие взехте тона. (Учителя свири с цигулката си някои тонове много бързо.) Всеки един тон има своето изражение. В дадения случай вие с *фа* трябва да вземете изражението вярно. Той е основен тон на живота при сегашното развитие. Всичката сила на *фа* е да се отвори вратата.

Значи, щом в ума на човека прозира известна идея, известен път, че някои неща може да се постигат, вие сте вече на път да вземете този тон *фа* вярно. С този тон в дадения случай вие вече излизате навънка от вратата. Досега *фа* ви е помогнало само да отворите вратата. Щом си отворите вратата, вие с *фа* всичко не може да постигнете. С *фа*-то се постига само отварянето на вратата. Щом излизате навън от вратата, то е *фа* диез. А сега за постижението на работата. С *фа* вие не може да постигнете. – Кой тон ще вземете? (Сол.) Не. (Ми.) (Учителя свири.) *Фа* само отваря вратата. С кой тон започвате вие? – Тонът на движение е *ре*.

Вече вие имате *ре*. „Йова е *ре*.“ Знаете ли какво значи това? (Бог ще помогне.) Вие нямате Йова и *ре*. *Ре*, *ре* значи път. (Учителя свири нещо като на гайда.) Това е българско. Българинът, като загази вече, тогава свири. А пък европейецът, като загази, той почва да трепери. (Учителя свири, както европейецът свири.) Той вече малко е загазил.

Та казвам: Трябва да имате ред музикални упраж-

нения, с които да сменяте вътрешното си състояние. В музиката има сила. За сега всички хора минават през музиката; те се оправят, без да знаят как. Човек всякога трябва да си избира известни песни. Ще псеш една песен, на която основата е *фа* диез – да излезнеш навънка. След туй, ако искаш да започнеш работа, ще започнеш с *ре*. Трябва да знаеш да вземаш *ре*-то. Ти не можеш да вървиш правилно без *ре*. Той е определен тон. Отмерено ще го вземеш. (Учителя свири едно свое парче; и много пъти *ре, ре*.) Туй е един, който е седял дълго време и казва: „След като изляза, как ще се справя, какво ще направя?“ Туй е слизане вътре в материалния свят. – *Ре*. Той не знае – ще се обърне нагоре, надолу, горе ще гледа, насам ще се обърне, ще прави движения и ще се прегърби във всичките тия музикални движения, докато вземе едно изражение и пак се оправи. Това е естествено движение.

Всичките ви движения в света са резултат, защото природата всякога коригира. Всяко едно движение е резултат на един основен музикален тон. Той е метод. Музиката е метод. Как беше определението? – *Музиката е правилно разрешение на органическия свят в даден случай*. Вие имате: „Всичко в живота е постижимо.“ Когато добре знаеш да вземеш *фа*-то и когато знаеш *ре*-то как да вземеш. Но и *ре*-то частично разрешава. А след *ре* друго ще дойде. Как ще вземете: „Всичко в живота е постижимо.“ То е *фа*. От *фа* трябва да започнем. (От *до* започва.) Когато излезеш от *фа*, ще дойдеш до *до*. *До* е вече основа, откъдето ти излизаш, един център, който се развива. Значи животът в даден случай се пробужда, съзнанието на човека започва. *До* е основният тон на живота. Но в органическия е *фа*. Ако не можете да вземете *фа*-то, вие

не можете да работите. Вземете *фа* дизел! Вземете тогава „Всичко в живота е постижимо.“ От *фа* вземете пак *фа*, но по-ниско от преди. (Пеят повече братята от класа.) Това е правилно. Изпейте сега с мене. (Учителя свири „Всичко в живота е постижимо“.) Право е, но никакви постижения няма вътре. „Всичко“, тази дума „всичко“ не е изразителна, трябва да се измени, трябва да се тури някой глагол, който изразява определена идея. За пример ставам, излизам. Вие сте свикнали на един много определен начин. Вие вървите по най-лесния път. Имаш пари в джоба си, бръкваши, плащаш, качваш се на някой файтон или автомобил. Казваш: „Колко искаш?“ – „50 лева.“ – „Нямам.“ – „Не мога да ви возя.“ Ако имаш, изваждаш му една „книжка“ и той тръгва. Питам, кое е онова, което го заставя да те вози? С 50 лева ти отваряш вратата, излизаш. Но представете си и без 50 лева аз мога да накарам този шофьор да ме вози. Ще кажете: „Как тъй?“ Е, може. Аз зная, че три дена той е гладувал, няма хляб, а аз имам един самун. Казвам: Ако ме возиш, давам ти този половин самун. Той веднага отваря автомобила. Колко струва половин самун? – Струва 50 лева. Другояче той иска 50 лева. А сега половиният самун струва 50 лева. Като му го покажа, той казва: „Заповядайте!“ Следователно в живота има неща, които са по-ценни от парите. Хлябът в дадения случай е хиляди пъти по-ценен отколкото 50 лева. Една хапка хляб в дадения случай е много по-ценна от няколко поетически изречения. Някой казва: „Я ми декламирай едно стихотворение!“ Че ако ти дадеш една хубава хапка хляб на един гладен човек, той веднага ще ти декламира една поема, едно стихотворение. Като хапне най-първо, тогава има поезия, има

декламиране. Ако преяде, той вече не пее. Българинът, който някой път не обича да пее, той е преял. А преяждането според мене е едно неестествено музикално положение. Никога не преяждайте! Нищо повече! Всякога човек трябва да остане малко гладен. А гладът подразбира една вътрешна възможност за една следваща стъпка. И затуй в природата човек никога не е беден, той е пълен, но има нещо в него, което му липсва. Не че му липсва, но той всякога ще бъде тъй, в целия си живот. И ако ти го запълниш, ще станеш нещастен. Не се старайте да запълните себе си! И кокошката, като снесе едно яйце, тя знае закона. Какво остава всякога в яйцето? Пълно ли е яйцето? Не, всякога има една малка празнина, едно малко празно пространство в яйцето. Ти си едно затворено яйце, имаш едно малко празно пространство. Не се старай да запълниш празното пространство. Ти ще си причиниш вреда. Празнотата е условие за бъдещия живот. Празнотата е едно условие, не тази празнота, която обикновено се разбира, но тази малка празнота, този малък недоимък.

Сега ще се спрете, ще остане да разсъждавате върху *фа*-то, да го приложите. За следващия път ще видим как ще изпее *фа*-то. Но пейте го вярно. Ако пожелае да ви изпитам сега, не зная какво бихте изпели. Ще имате само един радиус. И ако ви туря бележка, вие ще имате един радиус и дълго време трябва да чакате, докато превърнете този радиус в едно движение.

Само светлият път на Мъдростта води към истината. В Истината е скрит животът (три пъти).

МАЛКИТЕ ЖЕЛАНИЯ

„Отче наш“

Чете се темата: „Качества на умния човек“.

Какво е разликата между умния и мъдрия човек? Думата „умен“ на български е произлязла от ум, а на английски майнд; това са синоними. Ум – така се пише на български език. Аз съм срещал думата „ом“. Аум е произлязла от ом. В българския език се махнало а-то и се образувала думата „ум“.

Какво се разбира под качества на един предмет. Какво разбирате под качества на един тон или качества на речта в най-простата форма? Вие не изхождате всякога от едно философско гледище. Философското гледище е сложно понятие. Вие най-първо трябва да изхождате от най-простото положение, в което нещата са ясни. Как ще знаете например колко качества има един тон? – Всеки тон трябва да бъде ясен, чист. Те определят качества на самия тон. Чист и ясен едно и също нещо ли е? Чист значи да не е примесен. Все едно ли е да имаш един чист или един ясен тон? Понякога смесват тези неща. Вземете например думите „стегнат и разслабен“. Какво разбирате под думата „стегнат“. – Стегнатите неща се разслабват. Щом нещо не е стегнато, то е разслабено. А щом е разслабено, не е стегнато. Та в много отношения ние казваме за някого, че е стегнат човек.

Казвам: Ако вървим според тази идея, какво представя човешкия ум? – Това е един принцип в човека. Под

думата „ум“ подразбираме всичките качества, които човек притежава в даден случай и с които може да работи. Казват понякога: „Умен човек, интелигентен човек!“ Каква е разликата между умния и интелигентния човек? Англичаните имат същата дума – майнд. Тъй както е съставена тази дума, придихателният звук „м“ показва, че умът слиза дълбоко, трябва да потъне в материалния свят, за да работи. Значи буквата „м“ може да считаме като символ – да слезеш някъде, където не ти е приятно. Казваш за пример думата „мъка“. Какво нещо е мъката? Слязал си някъде, мъчиш се, за да вдигнеш един предмет или да разрешиш една задача. Значи на човека е даден един ум, с който той се мъчи да разреши противоречията, които съществуват в човешкия живот. Той има известни способности и чувства, на които се подчинява и от съчетанието на тези способности и чувства може да работи. Някои хора мислят, но не чувствуват, а някои хора чувствуват, но не мислят. Чувствуване и мисъл не са едно и също нещо. Някои хора започват да мислят чрез страданията. – По обратен път вървят. Някои започват от мисълта и отиват към страданията. Правеете опити и ще се уверите в това. При един опит, какъвто и да е той, все ще се натъкнете на една мъчнотия.

Сега да оставим настрана онези философски въпроси, които не са за разрешение. Например вземете крайния въпрос: каква е целта на човешкия живот. Ако ви се даде такава теза, какво ще пишете върху нея? Или каква е крайната цел на яденето, каква е крайната цел на заспиването, каква е крайната цел на събуждането? Ред такива въпроси може да се зададат. При задаването на тези въпроси, някои от тях може да се разрешат по-лесно.

Каква е крайната цел или какъв е смисълът на живота? Какъв е смисълът на пеенето? Защо трябва да пееш? Може да се зададе и обратният въпрос: Защо да не пееш? Тъй щото, когато някой каже: „Защо да пея?“, ти го запитай: „Защо пък да не пееш?“ Ако не искаш да пееш, трябва да си отговориш защо не искаш да пееш. Колкото е важно едното, толкова е важно и другото. – „Не съм разположен да пея.“ Представи си, че устата на едни човек е пълна с хляб, той яде, а ти го караш да пее. Той казва: „Не искам да пея!“ Защо не пее? – Не му е празна устата. За да пее човек, устата му трябва да е празна. Всеки, който не иска да пее, има нещо в устата си. Има случаи, когато някой не пее, защото има нещо дисхармонично в себе си и не може да пее. Той казва: „Не искам да пея, защото не мога.“ За да пееш, мисълта трябва да предшества музиката. Пеенето и музиката са външната страна на мисълта. У човека първо се е оформила неговата реч, а после е придобил музиката. В общ смисъл музиката е най-хубавата дреха, с която мисълта може да се облече, та да бъдеш благоприятен на хората. За да те обичат хората, ти трябва да говориш музикално. Който не може да говори музикално, неговата реч е тромава. А който говори музикално, за този човек казват: „Приятно ни е да слушаме, когато този човек говори.“ И наистина, когато човек говори музикално, и речта му е музикална. Когато в даден случай ние не можем да схванем никаква музикалност, това показва, че ухото ни не е така изтънчено. Например ето една еднообразна реч: „Аз ходих на нивата, брах фасул, върнах се, времето беше облачно, кучетата лаеха, птичките хвърчаха, хората се караха и т. н.“ А може да кажеш това и в музикална

форма: „Ясен беше денят. Едва появаше тихият ветрец и галеше лицата на младите работници, които се бяха събрали на нивата да работят.“ Това е музикална реч. Ще кажете, че това е декламиране. Не, декламирането е музика в един тон.

Сега дайте ми според обикновения камертон должно *до* и вижте как съвпадат думите с тоновете. Какво означава на български музикалният тон *ла*? Казвате: „Кучето *ла*.“ Как ще намерите *до*? За да намерите *до*, вземете първо *си* и после *до*. Имайте предвид, че за да може да постигнете в света каквото и да е, трябва да притежавате известни качества. Вие искате да бъдете обичани. За да бъдете обичани, трябва да имате някакви качества. Не може да те обича някой човек, без да притежаваш известни качества. Певецът може да бъде обичан. Ораторът може да бъде обичан. Добрият човек може да бъде обичан. Любовта е качество, което не се налага насила. Любовта е едно качество. Човек може да бъде силен. За да обичате един човек, вие трябва да имате ясна представа за онова качество, което той притежава. Живия човек обичате заради живота, който се проявява в него. Защото не може да обичате един човек, ако той няма какво да учи. Учителят всякога обича онзи ученик, на когото умът е гъвкав. Каквото му каже, той все се досеща. Има прости досещания, има и сложни досещания. А някои не могат лесно да се досещат, мислят, мислят, не се досещат. Например учителят пита каква е разликата между събиране и изваждане, между умножение и деление. Ще кажете: „Проста работа е това.“ Що е събиране? Ученикът казва: „Учителю, като туриш житото в хамбара, това е събиране, а изваждане – като извадиш

житото от хамбара“. Достатъчно е така. И това е събиране, но този процес на събиране не е, който вие знаете. За пример вие имате $2 + 2 = 4$. Понякога турят знака отдолу, пишат $2/4$. По какво се различават тия два метода на писане? Вторият е китайски метод, те пишат отгоре надолу. Новото писане е отляво към дясно, а семитите пишат отдясно наляво.

Сега да се спрем върху причините. Всяко нещо си има причини, но се изисква дълго време, за да се намери кога и как са се създали тези причини. Всяка причина си има свой разумен повод. Всяка проява на нещата е един малък разумен повод, който е дал възможност да се създаде нещо. Има причини, които могат да скарат двама души. Какъв е поводът да се скарат двама души? Двама души се карат, защото единият настоява, че единият пее по-хубаво от другия. Или те се скарват, защото единият казва, че може да чете по-хубаво. Скарват се, защото единият казва, че е по-богат от другия. И другият настоява същото. Значи и вие може да се скарате, защото единият ще каже, че е по-добър, по-благороден, по-голяма човещина имал, а другият нямал човещина. По какво се разбира, че единият има човещина, а другият няма? Какво разбирате под думата „човещина“? Това е един въпрос, на който не може да се отговори. Човещината е един резултат, който не може да се разложи. Имате числото 24 например. Ако аз напиша единица с 20 нули, какво число е това? Един квадрилион. Но какво разбирате под това число? Ако ви дадат един квадрилион жито да го преброите, колко години ще ви отнеме? Такива задачи има някой път в живота? Спирайте се върху основата на нещата! Животът е една велика възможност.

Животът е най-великото благо в органическия свят, но същевременно и най-голямото нещастие, което може да сполети човека. Когато е добре организиран, по-добро нещо от живота няма. А когато не е добре организиран, по-лошо нещо от живота няма. И когато казвате някой път, че животът ви е дотегнал, това показва, че животът не е добре организиран. Неорганизираният живот е една тежест. За да се организира животът, трябва да му дойде в помощ човешкият ум. Умът трябва да служи за организирането на живота. Най-големият организатор в живота е човекът, който може да уреди всички противоречия, които съществуват.

Вие сте смешни. В старо време един човек ходил да учи магия. Той научил това, че като махне с ръката си по един начин, всички неща идват при него. Като махне ръката по друг начин, всички неща си отиват. Като каже нещо по един начин, всички неща стават. Като направи нещо с ръката си по друг начин, всички неща пак ще станат. Този човек мислил, че всичко разбирал, че всички задачи е разрешил. Излязъл от училището и влязъл в гората. Насреща излязла една мечка. Той махнал ръката си по правилата, както знаел, но мечката не се връща. Тя го наплюла хубаво. Тогава той се върнал при учителя си и казал: „Мечката ме наплю. Не ме слуша тази мечка!“ Той казал на мечката да се махне от пътя му, да се върне у дома си, но тя не се махнала. Питам: Защо не се маха тази мечка? – Като дойде мечката насреща му, той трябваше да тури тоягата зад гърба си, да я хване за ушите, да я раздърпа и да каже: „Знаеш ли, че аз излязох от окултната школа?“ Мечката казва: „Знаеш ли, че аз те посрещам?“ И ученикът употребява тоягата, но де е по-

грешката му? Погрешката му седи в това, че той употребил своята тояга, дето не трябва. Мечката била много радостна, че срещнала един окултен ученик, който завършил училище. Обаче ученикът казал на мечката: „Не те е срам, махни се от пътя ми!“ – „Аз съм първата, която те посрещнах и ти отдадох всичкото почитание като на ученик.“ Като не е издържал изпита, тя го наплюла. Кажете ми сега какво е отговорил учителят на ученика? Как го утешил?

Представи си, че ти си един млад ученик и си казал на друг ученик, че нищо не разбира от учението. След това отиваш в неговата махала и той те набива хубаво, като ти казва: „Ти нищо не разбираш!“ Как трябва да те утеши? Той ти казва, че ти нищо не разбираш и те набива отгоре.

Представи си сега, че срещаш един човек, който те пита: „Ти учен човек ли си?“ Как трябва да му отговориш? Ако този, който те пита, дали си учен, е горделив, тщеславен човек, ти ще му отговориш: „По-малко учен от тебе съм, не съм като тебе. Ти си по-учен човек от мене!“ Като му кажеш така, той веднага ще се съгласи. Ако му кажеш, че си по-учен от него, той веднага ще скочи върху тебе.

Казвам: И вие като този ученик махате с ръката си на мъчнотиите във вашия живот, но те не се махат от пътя ви. Какво нещо са мъчнотиите? Мъчнотиите в живота показват, че вие сте ученици. Мъчнотията иде да ви поздрави. Мъчнотията казва: „И аз имам една мъчнотия, която не мога да разреша. Имам още една другарка, с която не мога да се разбера.“ Значи мъчнотията е мъчнотия затова, понеже две мъчнотии се карат за един

предмет. Две мъчнотии се карат за един млад момък. И двете мъчнотии искат да го възседат. Едната мъчнотия казва: „Кажи ми сега кой беше по-напред“, че тя да се качи първа. Но ти като поносиш едната мъчнотия на гърба си, ще ѝ кажеш да слезе, за да се качи другата. Ще кажете: „Има ли право една мъчнотия да се качва на гърба на един млад момък?“ Има право. Ако може да се качи на гърба му, той е учен човек. Ако не може да се качи на гърба му, той е един простак. Ако дълго време седи на гърба ти и не слиза, ти си пак един простак. Като дойде до известно място, ще кажете на мъчнотията: „Моля, дойдохме до тази станция, бъди тъй добра да слезеш от гърба ми, да дойде другата мъчнотия да се качи.“ Тогава ето какво ще правят двете мъчнотии. Като се качи едната мъчнотия на главата ти, ще започне да те хваща за ушите, ще казва, че са много хубави, ще ги тегли натук-натам, докато ги рани. Ти ще кажеш: „Не искам такава мъчнотия, да дойде другата мъчнотия!“ Като дойде втората мъчнотия, тя ще бъде като мехлем, ще започне да ги намазва. Ако си учен човек, ще знаеш, че втората мъчнотия иска да лскува погрешките, които първата е направила. За всяка една мъчнотия в живота има един разумен повод, който я създава. Ти си ученик, нямаш пари, нямаш обуца, бос си. Ако е лятно време, ти можеш да ходиш без обуца, в сухо време също, но във всяко време не може да се ходи без обуца и без шапка. Какво трябва да се прави тогава? Да отидеш на училище бос, не те приемат. Било е време, когато са приемали и боси, но ако е студено време, ти не може да отидеш в университета бос. Това е до разбирането на нещата. Казват: „Той е бос човек.“ Здравословно е да бъде човек бос,

но има условия, когато човек по никой начин не може да бъде бос.

Мъчнотиите в живота, това са задачи, които човек трябва да разреши. Мъчно ти е, страх те е нещо. Защо те е страх? – Понсеже не може да те разбере тази мечка. Защо те е страх от глад, от сиромашия? Всяко нещо, което те разбира, то дава радост за живота ти. Неприятно е да срещнеш един човек, който не те обича и не те разбира. Приятелят, който те обича, от многото работи, които може да ти каже, все ще има нещо, което да ти е приятно.

Вие имате един приятел. Носите една торба с барут. Когато носите тази торба с барут, никакъв кибрит да не туряте в джоба си. Ама това са изключения, че може да се запали кибритът. – Не са изключени възможностите да се запали кибритът, всичко може да стане. Не туряйте кутията с кибрита на едно и също място с барута, понеже може да стане нещо. Ще дойде едно дете, ще драсне кибритена клечка и барутът ще се запали. Тогава във вас се ражда едно противоречие. Не сте ли вие, който сте поставили кибрита и барута на едно и също място? Някое неразумно дете е турило огъня и е запалило. Това е една неприятност. Ти благодари, че кибритът не е бил на едно място с барута. Големите случки много скъпо струват на човека. Има случаи, които малко струват на човека. Има случаи, които произвеждат цял пожар. Докато е нашироко, човек казва: „Аз тъй ще направя, иначе ще направя.“ Но след време той усеща в себе си една реакция, едно униние в ума си. Няма защо да казваш какво ще направиш. Човек, който казва, че ще оправи работите, той не може да ги оправи. Ти не може да

кажеш, че след една година ще ти дадат пари назаем. Кой от вас, ако му се обещае, че идната година на този ден може да даде сто лева, че ще ги даде? Кой от вас може да се ангажира да даде сто лева идната година на този ден? Сто лева мъчно се дават, а десет още по-мъчно се дават. Ако е въпрос за 1000, за 10 000 лева, по-лесно се дават. Мъчно се борави с малките величини. Защо? Защото малките величини с пръст трябва да ги хващаш. Ако са много ситни, с увеличителното стъкло трябва да ги хващаш. За да дадеш сто лева, ти трябва да се качиш при ангелите, да научиш законите как да ги дадеш. За да дадеш десет лева, трябва да отидиш при Господа, Той да те научи как да ги даваш. За да дадеш 1000 лева, трябва да отидеш при разумните хора. Не е лесно. Да дадеш сто лева, това са сто зрънца, които трябва да знаеш как и кога да посадиш. Та когато някой казва, че трябва да се дадат сто лева, мъчно се дават. Да дам сто лева, това е белалия (пакостна) работа. Като дойде някой при вас да иска пари назаем, знаете ли как да ги дадете? Знаете ли как се дават пари на учениците? Ако отидете при един американски богаташ, не може да му кажете, че сте беден. Вие може само да му предложите труда си, ще изработите тези сто лева и тогава ще ви ги даде. Тъй щото, когато искате пари назаем, вие трябва да изработите нещо. Докато не сте изработили нищо, не искайте пари назаем. Сега всички вие все имате да давате нещо. Това е неразбиране на живота. Никога не вземай пари назаем! Кога? – Когато не си готов. Отиваш при един приятел и казваш: „Дай ми пари назаем, искам да си купя една важна книга.“ Ти вземаш парите, туряш ги в джоба си, срещаш един приятел и отивате в една

люксовна гостилница или бюрекчийница, или в някоя сладкарница. Ядеш с приятеля си, погледнеш – парите изчезнали, а книгата я няма. После приятелят ти те пита: „Купи ли си книгата?“ – „Е, после ще ти кажа.“ След като си употребил парите на друго място, идва лъжата и казваш: „Купих си книгата, много е хубава.“ А всъщност ти нищо не си купил. Тогава приятелят ти казва, че и той иска да прочете книгата. Ти се намираш в друго затруднение. Отиваш при друг приятел искаш от него други сто лева. Не, вземеш ли сто лева назаем, употреби тия пари правилно! Законът е такъв. Не оставяй една мисъл, едно желание неприложени. Не е въпрос за големите ви желания, но малките желания винаги трябва да се прилагат.

Та казвам: Една мъчна задача лесно може да се разреши, но само за онзи, който знае, а не за онзи, който не знае. За пример ти си сиромас и се чудиш какво да правиш. Отиваш на едно място, не ти дават работа, отиваш на второ, на трето място, никаква работа не ти дават. Но ти имаш едно изкуство, с което може да си оправиш работите. Отиваш при един банкер, който има единствена дъщеря. Десет души лекари я гледат, но не могат да ѝ помогнат, тя е осъдена да умре. Тогава ти казваш на банкера: „Ще ти кажа една дума, която ще обнадее вашия дом.“ – „Каква е тази дума?“ – „Аз мога да излекувам дъщеря ти.“ Мислите ли, че ако излекувате дъщеря му, този банкер няма да ви помогне? Ще ви помогне, но кога? Когато знаете как да употребите думата. Ти ще махнеш с ръката си навътре и ще кажеш: „Вашата дъщеря утре ще бъде здрава.“ Ако оздравее, всичко се нарежда добре. Не махнеш ли с ръката по този начин, не

оздравее ли дъщерята, думата ти няма смисъл. Ще ви кажа как аз правя работите. Казвам на един сакат човек: Ти утре ще минеш реката. Той ме погледне, погледне себе си, вижда краката си, казва: „Как ще я мина, тя е дълбока, ще се удавя!“ Казвам му, по който и да е начин, ти ще я минеш. На другия ден го вземам на гърба си, влизаме във водата и минаваме. Като му кажа, че ще премине реката, тогава аз вече мога да го направя. Той ще ми каже: „Не виждаш ли, че с моите крака е невъзможно?“ Но аз го вземам на гърба си, пренасям го през водата. В дадения случай аз мога да извърша всяко нещо, за което казвам, че може да стане. За всяко нещо, за което казваме, че ще стане и не става, не сме употребили закона, както трябва.

Казвате, че трябва да бъдете добри. Какво подразбирате под думите, че трябва да бъдете добри? Добрият човек всякога е благодарен и за най-малката услуга, която му направиш. А този, който не е благодарен, и със злато да го обсипеши, все ще намери някакъв кусур. Добрият човек се отличава с това качество, че и най-малката услуга да му направиш, той е все признателен. По това се отличават всички добри хора.

Ти ставаш сутрин и не си доволен – не си добър човек. Казваш: „Не съм разположен.“ Не си разположен, защото не си добър. Като ставаме сутрин, трябва да бъдем добри, защото слънцето изгрява, вятърът хубаво и приятно духа, растителният живот се развива, цветята цъфтят. Всичко това е заради нас. А какво виждаме? Виждаме, че всички хора се грижат, а ние трябва да се радваме, че даден човек се грижи за мене, заради мене е добър. А вие какво правите? Като дойде някой добър

човек при вас, ако четете някоя книга, казвате: „Защо дойде да ме смуцава?“ Не, ще оставиш книгата настрана и ще се спреш. Казвам: Този човек пее. Какво пее? Той пее песента на твоята книга. Той казва: „Ако ти четеш тази книга, тя съдържа всички правила на живота, всички блага на живота, и ако разбираш тази книга, ще бъдеш най-щастливия човек в живота.“ Тъй пее човекът. Казвате: „Сега ли се намери да пее!“ Бъди внимателен. Ще видиш, че тази книга е най-хубавата.

Сега ще ви дам едно правило. Щом ставаш, трябва да бъдеш добър. Като седнеш да ядеш, трябва да бъдеш добър. Като те скъса учителят ти, пак ще бъдеш добър, ще признаеш, че не знаеш. Какво от това, че те скъсъл учителят ти? Каква е разликата между 1, 2, 3, 4, 5, 6. Ученик, който не е започнал с единицата, не е правил приятелство с двойката, който не е впрегнал тройката и четворката и който не е ял и пил с петорката и шесторката, той нищо не знае. Който ти е писал единица, той ти е дал магическата тояжка. Той казва: „Струва си единицата, работи тази тояжка, но всичко от тебе зависи.“ А ти се оплакваш, че ти писал единица. Това е за истинските ученици. На сегашните ученици, като се пише 2, те се считат нещастни. Не, ще впрегнеш тази двойка на работа! Като ореш цял ден, ще имаш известни приходи. Какво показва тройката? – Че едва минаваш. Какво трябва да направиш тогава? Вие не знаете, че тройката е най-щастливото число. По-щастливо число от нея няма. Тя представя бащата и майката и първото най-любимо дете, което те имат. А вие казвате, че като имате тройка, едва минавате с нея. Да, това минаване е най-хубавото, най-спасителното. Четворката е сложна работа. Ти си

един управител и трябва да отдадеш правото на всеки човек, не само в отделния живот на човека, но и в цялото общество. Тогава ти имаш бащата, майката, брата и сестрата, това е четворката. Питагор е дошъл до числото 4 и там се спрял. И ако ти със своя ум не можеш да обичаш своите желания и ако със своето сърце не можеш да обичаш своите мисли, ти не можеш да успееш в живота си. Умът в дадения случай е бащата. Сърцето това е майката. Мислите са вашите синове, а желанията ви – това са вашите дъщери. Та, когато казвам син, това е една хубава идея. Значи най-хубавата идея, това е твоят първороден син. Най-хубавото желание, това е твоята първородна дъщеря. Като имаш една мисъл и едно желание, те са достатъчни.

Сега да се върнем към главната мисъл. Гледайте да се освободите от вътрешното недоволство на живота. Няма по-опасно нещо от недоволството. То ще дойде, но трябва да свършите с недоволството. Не ме разбирайте криво да казвате, че не може да се освободите от него. Недоволството ще дойде не само един път или два пъти, хиляди пъти може да дойде, но никога не правете приятелство с него. Вие всякога трябва да знаете, че светът е създаден за добрите, за умните хора. Къде може да приложите това, което сега ви говорих? Колко души от вас станахте тази сутрин по първото правило с доволство в себе си, и след като станахте доволни, да не намерите никаква погрешка и да казвате, че работата ви не е наредена, както трябва. В това седи голямата погрешка – да мислите, че работата ви не е наредена добре. Работата ви е наредена, както трябва, но вие не сте я разбрали. Станали сте махмурлии. В тази дума буквата „м“ се пов-

таря два пъти. Това значи, че трябва да отида да се напия. С какво? – Два пъти да се напиеш със студена вода или два пъти да се напиеш с гореща вода, или два пъти да се напиеш с двадесетгодишно вино. Хората разрешават въпросите по един от тези три начина. На едного майка му казала: „Стояне, Стоянчо, човек няма да стане от тебе, къща няма да завъртиш!“ – „Е, майко, все ще завъртя един ден къща.“ Той отива един ден с приятеля си на кръчмата, напива се хубаво и, като се връща дома си, казва на майка си: „Мамо, ела да видиш как се върти къща!“ Когато виното върти къща, то не е въртене на къща. Домът се урежда, не се върти. Домът не е воденица, да се върти. Това българско изречение не е право. При това домът се урежда от живота. Казвате: „Щастлив живот!“ В съвременния физически живот щастие не съществува. Щастието е една велика задача. Щастието е постижимо, но то е въпрос за уреждане на човешкия живот. Като се уреди човешкият живот, и ти може да станеш щастлив.

За следващия път ще ви дам една задача: нов начин за изпяване на песента „Всичко в живота е постижимо“. Ще разпределите думите на срички и на всеки човек ще се падне по една сричка. Ще се съберете няколко души да изпеете песента. Всеки да вземе по един слог. Да се съберат десет – петнадесет души и всеки да заночне оттам, отдето другият свършва. Ще изберете такива, които могат да пеят.

Често съм ви говорил за вярата. Ще ви дам едно практическо определение за вярата. Много дефиниции има за нея, но оставям всички дефиниции настрана. Вярата в човека подразбира една божествена възможност.

Най-обикновената възможност, с която в даден случай можеш да постигнеш това, което е необходимо, е вярна. Представете си, че имате една кибритена кутия с първокласен кибрит и искате да запалите една клечка. Извадите клечката, драснете и се запалва. После туряте дърва, запалвате огъня, след това искате да си сготвите. Работата е, че за да се сготви едно ядене, трябва ви първо огън. И затова, като ставате сутрин, тази кибритена кутия ви е необходима. Трябва да цъкнете една кибритена клечка и да запалите своите чувства. Тези чувства трябва да имат в себе си божествени качества. Също и за ума си трябва да имате една клечка. Първото нещо – ще запалите клечката да дадете основния тон на чувствата си. После основния тон на мисълта си. Щом дадете този тон верен, нещата сами по себе си стават. Не излизайте от кръга на тази възможност, която работите съдържат в себе си. За пример днес искарваш сто лева, за по-нататък не мисли. Ами след двайсет години? – Оставете двайсетте години настрана! Каквото си днес, това ще бъдеш и утре, и след хиляда години. Това е общият закон. Житното зърно, каквото е днес, такова ще е и след хиляда години. Шест хиляди години те са седели в гробовете, в катакомбите на Египет и пак съдържат същите условия в себе си. И шест хиляди години да седят, всички наши идеи си остават същите. Следователно всяко желание, посято при добри условия, ще даде своите качества, които може да се проявят. Ако посадиш това твое желание в добра почва, то ще даде добри резултати, ако го посадиш в лоша почва, няма да даде никакви резултати. По възможност – с най-малките резултати! Днес бъди благодарен на най-малките възможности.

Утре започни с други възможности. Всички случаи в живота носят една възможност. Всеки ден носи една възможност. Тя е правото разрешение. Вие считате, че днес не сте живяли добре, мислите, че утре ще живеете много добре. Не, днес ще имате пълна вяра в Бога. Ще оставите настрана всички философски разсъждения, какво нещо е Бог. За вас е важна онази възможност, която се крие във всеки най-малък случай. И да не сте работили, това не е оправдание; не че не може да разбирате, но не знаете как да погледнете на нещата. Само да се намери един човек, който да ви покаже пътя на разбирането, веднага нещата ще се изменят.

За следния път напишете по девет глагола, най-хубавите в българския език, а може и от някои чужди езици. От тези девет глагола ще направим един малък музикален опит.

Само светлият път на Мъдростта води към истината. В Истината е скрит животът.

29 лекции от Учителя,
държана на 7 юни 1935 г., София, Изгрев.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Двата университета.....	3
Най-младият в света.....	28
Да мисли.....	47
Знание и виждане.....	63
Математически отношения.....	81
Насока отвътре.....	95
Разрешените задачи.....	109
Органически, духовни и умствени сили в човека.....	129
Условие и възможности.....	144
Фа и фа диез.....	159
Малките желания.....	174

Беинса Дуно – Учителя Петър Дънов

ДВАТА УНИВЕРСИТЕТА
(първо издание)

Редактор *Вихра Рускова*

© Художник *Георги Куртев*

Компютърно оформление *Павел Желязков*

Формат 60/84/16. Печатни коли 24.

Цена 3,00 лв.

Издателска къща „АЛФА-ДАР“ – София
Печат „СТАНДАРТИЗАЦИЯ – ПРИНТ“ ЕООД

ISBN 954-8785-50-1